



ROSS MACDONALD

COASTA BARBARA

ROSS MACDONALD

Coasta barbară



În românește de Tania Duțescu

Editura Univers
București - 1970

Cuprins

CAPITOLUL 1	7
CAPITOLUL 2	12
CAPITOLUL 3	25
CAPITOLUL 4	33
CAPITOLUL 5	40
CAPITOLUL 6	47
CAPITOLUL 7	52
CAPITOLUL 8	59
CAPITOLUL 9	72
CAPITOLUL 10	80
CAPITOLUL 11	92
CAPITOLUL 12	100
CAPITOLUL 13	114
CAPITOLUL 14	121
CAPITOLUL 15	128
CAPITOLUL 16	133
CAPITOLUL 17	141
CAPITOLUL 18	150
CAPITOLUL 19	159
CAPITOLUL 20	168
CAPITOLUL 21	183
CAPITOLUL 22	193
CAPITOLUL 23	206
CAPITOLUL 24	211
CAPITOLUL 25	213
CAPITOLUL 26	219
CAPITOLUL 27	229

CAPITOLUL 28	237
CAPITOLUL 29	242
CAPITOLUL 30	253
CAPITOLUL 31	261
CAPITOLUL 32	271



Ross MacDonald este pseudonimul scriitorului americano-canadian Kenneth Millar (1915 - 1983), foarte cunoscut pentru seria sa de romane hardboiled, a cărui acțiune se petrece cu predilecție în sudul Californiei și îl are ca erou principal pe detectivul particular Lew Archer.

Millar s-a născut în Los Gatos, California, și a crescut în orașul natal al părinților săi Kitchener, Ontario, Canada, unde a și început liceul. Atunci când tatăl său l-a părăsit, s-a mutat, împreună cu mama sa, în mai multe ocazii.

S-a căsătorit în Canada cu Margaret Sturm în 1938, cu care a avut o fiică Linda.

Millar a absolvit Universitatea Michigan, unde a obținut un doctorat în literatură. În timpul facultății a scris prima sa nuvelă, *The Dark Tunnel*, în 1944. Numele, sub pseudonimul căruia scria în aceea vreme, era John MacDonald, pentru a evita confuzia datorată faptului că și soția sa avea succes, în

literatură, sub numele Margaret Millar. Și-a schimbat, apoi, pseudonimul în John Ross MacDonald pentru a se stabili, în final, la Ross MacDonald.

Numele popularului detectiv particular a lui MacDonald, Lew Archer, derivă din numele partenerului lui Sam Spade, Miles Archer, și de la Lew Wallace, autorul lui *Ben-Hur: A Tale of the Christ*. Prima apariție a durului detectiv a fost în povestirea scurtă din 1946 „*Find the Woman*”. A urmat, în 1949, *The Moving Target*, roman (primul dintr-o serie de 18) care a stat la baza filmului Harper, 1966, cu Paul Newman. La începutul anilor 1950, s-a mutat în California, stabilindu-se în Santa Barbara, locul unde se desfășoară majoritatea cărților sale. Seria de succes cu detectivul Lew Archer include mai multe succese de casă: *The Goodbye Look*, *The Underground Man*, *Sleeping Beauty*, terminându-se cu *The Blue Hammer* în 1976.

MacDonald a murit de Alzheimer în Santa Barbara, California.

CAPITOLUL 1

Clubul Channel se găsea pe o platformă de stânci deasupra oceanului, spre capătul de sud al plajei numită Malibu. În partea de sus a clădirilor lungi, maronii, ale clubului, urcau până în șosea terasele grădinilor, ca o scară acoperită cu covoare bogate. Terenul era înconjurat cu un gard înalt de plasă, cu trei șiruri de sârmă ghimpată deasupra, ascuns de tufe de leandru.

Am oprit în fața porții și am claxonat. Din ghereta de piatră a ieșit un om în uniformă albastră, cu o șapcă ce-i dădea un aer oficial. Sub șapcă i se vedea părul negru, stufos, cu fire cărunte ca pilitura de fier. Cu toate că avea urechi ferfenițite și nas turtit, capul său avea expresia de blândețe îmbinată cu forță care se citește pe fețele bătrânilor indieni. Era negricios la față.

— V-am văzut venind, spuse el amabil. Nu trebuia neapărat să claxonați. Îți sparge urechile claxonul ăsta.

— Iartă-mă.

— Nu face nimic.

Se apropie târșâindu-și picioarele, cu burta revărsată peste cureaua pistolului, și, confidențial, se sprijini cu brațul de portiera mașinii.

— Cu ce treabă pe-aici, domnule?

— M-a chemat domnul Bassett. N-a spus pentru ce. Eu sunt Archer.

— A, da, sigur, vă așteaptă. Dați-i drumul drept

înainte. E la dânsul în birou.

Se întoarse către poarta de sârmă solidă, zdrăngănindu-și legătura de chei. Dintre leandri ieși un om și trecu alergând pe lângă mașină. Era un tânăr voinic, într-un costum albastru, n-avea pălărie și părul roșcat foarte deschis, aproape roz, îi sălta în ritmul rapid al pașilor. Alerga în vârful picioarelor, fără să facă aproape niciun zgomot, spre poarta care tocmai se deschidea.

Paznicul acționează foarte repede pentru un om de vârsta lui. Se răsuci și-și aruncă brațul în jurul taliei tânărului. Tânărul începu să se zbată în încleștare, împingându-l pe paznic spre stâlpul porții. Scoase câteva sunete guturale și nearticulate. Umărul îi zvâcni și paznicului îi zbură șapca din cap.

Paznicul se sprijini de stâlp și începu să-și pipăie tocul revolverului. Avea ochii mici și murdari, ca niște ochi de cartof. Din vârful nasului începu să-i picure sânge care îi păta cămașa albastră, umflată peste burtă. În mână îi apăru revolverul. M-am dat jos din mașină.

Tânărul rămăsese pe loc, cu capul întors gata să intre pe poartă. Profilul lui semăna cu ceva tăiat dintr-o scândură, având în colț un ochi albastru ce privea fix. Spuse:

— Tot o să vorbesc cu Bassett. Nu poți dumneata să mă împiedici.

— Atunci o să te împiedice un glonț în burtă, răspunse paznicul cumpătat. Cum te-ai mișcat, am tras. Asta e proprietate particulară.

— Spune-i lui Bassett că vreau să vorbesc cu el.

— I-am spus. Nu vrea să vorbească cu dumneata.

Paznicul se apropie de el târșâindu-și picioarele, cu umărul stâng înainte, ținând bine pistolul în mână

dreaptă.

— Acu' ridică-mi pălăria, dă-o-ncoa și pe urmă șterge-o!

Tânărul mai stătu puțin nemișcat. Apoi se aplecă, ridică șapca și o scutură fără rezultat înainte de a o da înapoi.

— Îmi pare rău. Nu voiam să te lovesc. N-am nimic cu dumneata.

— Da' am eu ceva cu dumneata, băiete!

Paznicul îi smulse șapca din mână.

— Acu' cară-te până nu-ți mut dovleacul din loc.

Am pus mâna pe umărul lat și mușchiulos al tânărului.

— Eu zic să faci cum spune el.

Se întoarse spre mine, frecându-și bărbia cu mâna. Avea o bărbie puternică, de om certăreț. Și totuși, sprâncenele deschise la culoare și gura nedecisă făceau ca figura lui să pară fără formă. Mi-am dat seama cât era de tânăr când mi-a spus rânjind:

— Ești și tu unul din băieții de șoc ai lui Bassett?

— Nu-l cunosc pe Bassett.

— Te-am auzit întrebând de el.

— Știu că ai auzit. Mai învăte-te mult pe-aici, înjurând și băgându-te peste oameni, și o să te alegi cu mutra făcută afiș. Dacă nu și mai rău.

Strânse pumnul drept și-și mută privirea de la pumn la obrazul meu! Mi-am schimbat puțin greutatea de pe un picior pe altul, gata să perez și să contraatac.

— Asta vrea să fie o amenințare? Întrebă el.

— Un avertisment prietenesc. Nu știu ce te roade. Sfatul meu e să pleci și s-o lași baltă.

— Numai după ce vorbesc cu Bassett.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai lua de

bătrâni.

— Mi-am cerut scuze.

Dar se înroși vinovat.

Paznicul se apropie de el pe la spate și îl împunse cu revolverul.

— Nu se primesc scuzele. Înainte puteam să dau gata doi ca tine cu o singură mână. Ai de gând s-o ștergi, sau trebuie să te dau afară?

— Plec, spuse tânărul peste umăr. Numai că de pe șosea nu poți să mă dai afară. Și mai devreme sau mai târziu o să iasă el.

— Ce-ai cu Bassett? am întrebat eu.

— Nici nu mă gândesc să discut asta cu un necunoscut. O să discut cu el.

Se uită la mine, întârziind cu privirea, mușcându-și buza de jos.

— Nu vrei dumneata să-i spui că trebuie să vorbesc cu el, că e foarte important pentru mine?

— Cred că aș putea să-i spun. Din partea cui să-i transmit?

— De la George Wall. Sunt din Toronto.

Se opri o clipă.

— În legătură cu nevastă-mea. Spune-i că nu plec până nu stau de vorbă cu el.

— Asta s-o crezi dumneata, spuse paznicul. Hai, valea, du-te și te plimbă.

George Wall se retrase în susul drumului, mișcându-se încet ca să arate că e independent. Își târî umbra lungă în soarele de dimineață, după o cotitură, și dispăru din vedere. Paznicul puse revolverul în toc și își șterse nasul plin de sânge cu dosul palmei. Apoi se linse pe mână, ca și cum nu și-ar fi permis să piardă atâtea proteine.

— Țsta e schizofrenic, sau cum le zice, spuse el.

Domnul Bassett nici nu-l cunoaște.

— Din cauza lui vrea Bassett să vorbească cu mine?

— Poate că da, nu știu.

Ridică din umeri și din coate cu o mișcare sinuoasă.

— De când se învâрте pe-aici?

— De când l-am schimbat la poartă pe celălalt portar. După câte cred, azi noapte a stat în tufișuri. Trebuia să-l denunț, ca să-l ridice, dar domnul Bassett zice că nu. Domnul Bassett are o inimă prea bună, nu-și cunoaște interesul. „Lămurește-l tu singur, zice, ce avem nevoie de bătaie de cap cu autoritățile?”

— L-ai lămurit.

— Ei, da de unde! Era o vreme când dădeam gata doi ca el, cum ți-am spus.

Își încordă mușchiul de la brațul drept și-l pipăi admirativ. Îmi zâmbi ușor.

— Pe vremuri eram boxer, bun boxer. Tony Torres. Ai auzit de mine? Cocoșul din Fresno.

— Am auzit. Ai ținut șase reprize cu Armstrong.

— Da.

Dădu solemn din cap.

— Eram deja bătrân, aveam treizeci și cinci - treizeci și șase de ani. Nu mă mai țineau picioarele. Mi s-au tăiat picioarele sub mine, altfel mă băteam și zece reprize. Eram în formă, numai că m-au lăsat picioarele. Știi? Ai văzut meciul?

— L-am auzit la radio. Eram puști la școală, n-am avut bani de bilet.

— Uite dom'le! zise el încântat și visător. L-ai auzit la radio!

CAPITOLUL 2

Mi-am lăsat mașina la locul de parcare asfaltat din fața clădirii principale. Un pom de Crăciun, vopsit în roșu viu, atârna cu capul în jos deasupra intrării. Clădirea era construită din lemn și bolovani de râu, cu acoperișul plan. Silueta și simplitatea liniilor mi-au ascuns proporțiile reale până când am intrat. Prin ușa interioară de sticlă a vestibulului, vedeam bazinul de patruzeci și cinci de metri între aripile lui în formă de U. Partea dinspre ocean se deschidea spre zarea de un albastru luminos.

Ușa era încuiată. Singura ființă omenească era un băiat negru, secționat la mijloc de un slip alb. Mătura fundul bazinului cu un aspirator subacvatic cu mâner lung. Am scos o monedă și am bătut în ușă.

După un timp, m-a auzit și a venit în fugă. Ochii lui negri și inteligenți, care mă cercetau prin geam, păreau să împartă lumea în două grupuri: cei bogați și cei nu chiar așa de bogați. Eu intram în al doilea grup, pare-se. Când a deschis ușa, a zis:

— Dacă vindeți ceva, domnule, alegeți un moment mai potrivit. Oricum nu mai e sezonul, iar domnul Bassett e prost dispus. Adineauri a terminat cu mine, mă mir că mai sunt întreg. Ce sunt eu de vină că au aruncat peștișorii tropicali în bazin?

— Cine?

— Cei de-aseară. I-a omorât clorul din apă, săracuții, și acum trebuie să-i scot afară cu aspiratorul.

— Pe cei de-aseară?

— Pe peștișori. Îi pescuiau din acvariu și bâldâbâc cu ei în bazin. Oamenii ăștia, când merg la o petrecere și se îmbată, uită să se poarte civilizat. Și acum domnul Bassett își varsă focul pe mine.

— Nu i-o lua în nume de rău. Clienții mei sunt întotdeauna prost dispuși când mă cheamă.

— Sunteți de la pompe funebre, sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

— Eram curios să știu.

Un zâmbet alb îi luminează fața.

— Am și eu o mătușă la pompe funebre. Eu, personal, nu prea înțeleg ce găsește la treaba asta. E cam lugubru. Dar ei îi place.

— Bun. Bassett e proprietar aici?

— Nu, e numai director. După cum vorbește, ai zice că e al lui clubul, dar de fapt e al membrilor.

Conduc de spinarea triunghiulară a salvatorului, am trecut prin galerie, printre luminile verzi mișcătoare, reflectate din bazin. A bătut la o ușă gri, cu o plăcuță pe care scria DIRECTOR. Ca răspuns s-a auzit o voce stridentă. M-a zgâriat pe șira spinării, ca o cretă pe o tablă udă:

— Cine e, vă rog?

— Archer, i-am spus eu salvatorului.

— Domnul Archer vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Foarte bine. Un moment.

Salvatorul îmi făcu cu ochiul și plecă grăbit, lipăind pe plăcile de faianță. Se auzi un scârțâit în broască și ușa se deschise ușurel. În crăpătură apăru un cap care-mi ajungea până la bărbie. Ochii, deschiși la culoare și prea depărtați, erau puțin bulbucați, ca

niște ochi de pește. Gura subțire, de babă, scoase un suspin:

— Mă bucur foarte mult că ați venit. Vă rog, intrați!

Încuie ușa la loc în spatele meu și mă invită cu un gest larg să stau pe un scaun din fața biroului. Gestul era exagerat din cauza nervozității. Se așează la birou, deschise o punguță de piele de porc și începu să umple o pipă burduhănoasă cu fire oacheșe de tutun englezesc. Asta se asorta de minune cu haina lui de tweed, marca Harris, cu pantalonii sport gen Oxford, cu pantofii solizi maro cu talpă groasă, și cu accentul de pe coasta Atlanticului. Cu toate că frizerul care-i cănisese părul își dăduse toată silința, și cu toate că roșeata feței îi dădea o aparență de tinerețe artificială, mi-am dat seama că avea aproape șazeci de ani.

Mi-am rotit ochii prin încăpere. Nu avea ferestre, era luminată fluorescent de la o sursă ascunsă, și ventilată printr-un sistem de aer condiționat. Mobila era grea, închisă la culoare. Pe pereți atârnavă tot felul de fotografii: iahturi cu pânzele umflate, săritori de la trambulină, jucători de tenis felicitându-se cu surâsuri forțate. Pe birou erau câteva cărți, proptite în picioare, din părți, cu suporturi în formă de elefant, din piatră neagră lustruită.

După ce-și umplu pipa, Bassett îi aplică flacăra unei brichete cu gaz și emise un norișor de fum albastru, prin care zise:

— După câte am înțeles, domnule Archer, sunteți calificat pentru a face oficiul de gardă personală.

— Calificat poate că sunt. Dar nu prea mă ocup cu treaba asta.

— Dar înțelesesem că... Și de ce nu?

— Pentru că înseamnă să te ții tot timpul scai după

cele mai mari hahalere. De obicei au nevoie de gardă personală pentru că n-au cu cine să facă conversație. Sau pentru că li s-a năzărit nu știu ce.

Bassett zâmbi strâmb:

— Asta nu prea sună a compliment. Sau poate nici nu voia să fie compliment.

— Căutați o gardă personală?

— Nici eu nu știu.

Apoi adăugă precaut:

— Până nu se clarifică puțin situația, nu pot să spun exact de ce anume am nevoie. Și nici motivul.

— Cine v-a vorbit de mine?

— Unul dintre membri mi-a pomenit de dumneata, acum câțva timp. Joshua Severn, regizor la televiziune. Zicea că ești spirt.

— Aha, mda.

Partea proastă cu lingușeala e că oamenii se așteaptă să le răspunzi la fel.

— De ce vă trebuie un detectiv, domnule Bassett?

— O să-ți spun. Sunt în primejdie: un tânăr oarecare mă amenință. Să-l fi auzit la telefon!

— Ați vorbit cu el?

— Doar un minut, aseară. Eram la o serată, serata noastră anuală de după Crăciun, și el a telefonat de la Los Angeles. Zicea că o să vină înapoi să mă ia la bătaie, dacă nu-i spun anumite lucruri. M-a speriat îngrozitor.

— Ce lucruri?

— Niște lucruri pe care pur și simplu nu le cunosc. Acum cred că-i afară, mă pândește să ies. Serata nu s-a terminat decât foarte târziu, și am stat aici toată noaptea, adică restul nopții. Azi-dimineață a telefonat portarul că e la el un tânăr care vrea să vorbească cu mine. I-am spus să nu-i dea drumul înăuntru. Puțin

după asta, când mi-am mai revenit, ți-am telefonat.

— Și ce anume vrei să fac eu?

— Să mă scapi de el. Probabil că ai metodele dumitale. Nu vreau să faci uz de violență, bineînțeles, decât dacă e absolut necesar.

Ochii îi luciră palid prin straturile de fum.

— S-ar putea să fie necesar. Ai revolver?

— Am în mașină. Nu e de închiriat.

— Bineînțeles că nu. M-ai înțeles greșit, dragul meu. Poate că nu m-am exprimat destul de clar. Nu e om pe lumea asta care să urască violența mai mult ca mine. Voiam doar să spun că ai putea să folosești pistolul ca un... ca un instrument de convingere. N-ai putea să-l conduci frumușel până la gară, sau până la aeroport, și să-l urci într-un avion?

— Nu.

M-am ridicat în picioare.

Bassett a venit după mine până la ușă și m-a apucat de braț. Mi-a plăcut această intimitate și mi-am eliberat brațul.

— Ascultă, Archer, nu sunt un om bogat, dar ceva rezerve am. Sunt gata să-ți dau trei sute de dolari ca să te ocupi de acest individ în locul meu.

— Să mă ocup de el?

— Fără violență, bineînțeles.

— Îmi pare rău, dar nu fac târgul.

— Cinci sute de dolari.

— Nu se poate. Îmi cereți nici mai mult nici mai puțin decât să fac ceea ce, conform legilor din California, se numește răpire.

— Doamne ferește, nici nu mă gândesc la asta!

Era speriat de-a binelea.

— Gândiți-vă puțin. Pentru un om în situația dumneavoastră, aveți o părere cam tulbure despre

justiție. De ce nu lăsați poliția să se ocupe de el? Spuneți că v-a amenințat.

— Da. De fapt zicea că o să mă bată cu cravașa. Dar nu poți să te duci la poliție cu chestii din astea.

— Ba bine că nu!

— Eu, unul, nu pot. E ridicol, e demodat. Aș ajunge de râsul întregului Southland. Mi se pare că nu prea sesizezi aspectul subiectiv al problemei, dragul meu. Sunt directorul și secretarul unui club foarte, foarte pretențios. Cele mai distinse familii de pe coastă îmi încredințează mie copiii, fetele. Asupra mea nu trebuie să plutească nici urmă de suspiciune, înțelegeți, trebuie să fiu un fel de Calpurnie.

— De unde și până unde suspiciune?

Calpurnia își scoase pipa din gură și înălță un rotocol șovăitor de fum.

— Speram să nu fiu obligat să intru în amănunte. În orice caz nu mă așteptam să fiu supus unui interogatoriu în această problemă. Totuși sunt. Trebuie făcut ceva înainte de a se produce ireparabilul.

Mă plictisea cum își alegea cuvintele, și am lăsat să observe că mă plictisește. Mi-a aruncat o privire rugătoare, care a căzut între noi ca un sac.

— Spune sincer, pot să am încredere în dumneata?

— Câtă vreme e vorba de ceva legal, da.

— Of, Doamne, sigur că e legal. Am intrat într-o încurcătură cu toate că nu sunt de vină. Nu mi-e de ce-am făcut, ci de ce-ar putea oamenii să-și închipuie că am făcut. Cum să-ți spun, e o femeie la mijloc.

— Nevasta lui George Wall?

Deodată fața i se desfăcu la cusături. Încercă să și-o monteze la loc în jurul punctului fix reprezentat de pipă, pe care și-o înfundă în gură gata s-o înghită, dar

nu putu să-și controleze grimasa care parcă-l trăgea cu cârlige de colțurile buzelor.

— O cunoști? Știe cineva?

— În curând o să știe toată lumea, dacă se mai învârtește George Wall pe-aici. Am dat nas în nas cu el când intram în...

— Doamne sfinte, atunci e pe-aproape.

Bassett fugi neîndemânatec până în celălalt colț al camerei. Deschise un sertar de la birou și scoase un revolver de calibru mijlociu.

— Lasă ăla jos, am spus eu. Dacă ții așa de mult la reputație, să știi că focurile de revolver pot să ți-o găurească de tot. Wall era afară, la poartă, și încerca să intre. N-a reușit. Mi-a spus să-ți transmit că nu pleacă până nu vorbești cu el. Stop.

— Fir-ar să fie, de ce nu spui, omule? Uite cât timp am pierdut amândoi.

— Eu n-am pierdut nimic.

— Bine, bine. N-o să ne certăm acum. Trebuie să-l dăm afară de-aici până nu vine vreun membru.

Aruncă o privire la ceasul pe care-l purta pe mână dreaptă și din neatenție îndreptă revolverul spre mine.

— Lasă arma jos, domnule Bassett. Ești prea tulburat ca să ții o armă în mână.

Bassett puse revolverul pe birou, pe mapa cu desene în relief, și zâmbi rușinat.

— Iartă-mă. Sunt cam nervos. Nu prea sunt obișnuit cu alarma.

— Dar de ce atâta alarmă?

— Se pare că tânărul Wall, melodramatic din fire, și-a băgat în cap că i-am furat nevasta.

— Și e adevărat?

— Nu fi absurd. Fata e așa de tânără că aș putea

să-i fiu tată.

Ochii i se umeziră de jenă.

— Relațiile mele cu ea au fost întotdeauna cât se poate de cinstite.

— Înseamnă deci că o cunoașteți?

— Sigur că da. O cunosc de ani de zile, mult înainte de a o cunoaște George Wall. Când a început să se antreneze pentru sărituri, în bazinul ăsta, era o puștoaică. Nici acum nu-i mult mai mare, fie vorba între noi. Are cel mult douăzeci și unu - douăzeci și doi de ani.

— Cine e juna?

— Hester Campbell, săritoarea de la trambulină. Poate ai auzit de ea. Era cât pe ce să câștige campionatul național acum câțiva ani. Pe urmă s-a dat la fund. Familia s-a mutat de-aici, iar ea s-a lăsat de sportul de performanță. Nici nu știam că s-a măritat, până când a apărut din nou aici.

— Când asta?

— Acum șase luni, în iunie. Părea s-o fi dus rău de tot. A fost angajată un timp într-o trupă de înot artistic, pe urmă au dat-o afară și au abandonat-o în Toronto. S-a întâlnit cu tânărul ăsta, e canadian, cronicar sportiv, și în disperare de cauză s-a măritat cu el. După toate aparențele, căsnicia n-a mers de loc. L-a lăsat după niciun an și s-a întors aici. Era complet pe drojdie și cu moralul scăzut. Natural, am făcut pentru ea tot ce-am putut. Am convins comitetul s-o lase să dea lecții de sărituri aici la bazin. Cât a durat sezonul de vară s-a descurcat frumușel cu asta. Și când n-a mai avut elevi, sincer mărturisesc că i-am dat oarecare ajutor financiar.

Întinse mâinile cu un gest obosit.

— Dacă asta se cheamă crimă, atunci sunt un

criminal.

— Dacă asta-i tot, nu văd de ce ți-e frică.

— Nu înțelegi... nu înțelegi în ce situație mă aflu, cu ce intrigi și dușmăniile trebuie să mă lupt aici. Există o facțiune printre membri care ar vrea să mă destituie. Dacă George Wall ar prezenta lucrurile în așa fel încât să reiasă că îmi foloseam postul ca să-mi procur femei tinere...

— Cum ar putea să facă asta?

— Adică dacă m-ar da în judecată, așa cum m-a amenințat. Un avocat fără scrupule ar putea foarte bine să-mi deschidă proces. Fata mi-a spus că intenționează să divorțeze, și cred că n-am fost destul de circumspect... Am fost văzut, nu o dată, în compania ei. Ca să fiu sincer, am invitat-o și la mine la masă de câteva ori; mâncare gătită de mine. Se îmbujora ușor la față. Gătitul e una din pasiunile mele. Acum îmi dau seama că n-am făcut bine invitând-o la mine acasă.

— Asta nu poate să constituie un cap de acuzație. Doar nu mai trăim în epoca victoriană.

— Ba unii din anumite cercuri trăiesc. Cum nu poți să realizezi în ce situație proastă mă aflu? Mă tem că simplul fapt de a fi acuzat ar fi de ajuns.

— Nu cumva exagerezi?

— Sper că da. Dar cred că nu exagerez.

— Sfatul meu este să lămurești situația cu Wall. Spune-i ce s-a întâmplat.

— Am încercat aseară la telefon. A refuzat să mă asculte. E nebun de gelozie. Ai zice că o țin pe nevastă-sa ascunsă undeva.

— Și n-o ții?

— Nu, bineînțeles că nu. N-am mai văzut-o de la începutul lui septembrie. A plecat de-aici dintr-o dată,

fără să spună nici la revedere nici mersi. Nici măcar n-a lăsat o adresă unde să poată fi găsită.

— A fugit cu un bărbat?

— Mai mult ca sigur, spuse el.

— Spune-i asta lui Wall. Ca de la om la om.

— A, nu. Imposibil. E nebun de legat, ar sări să mă bată.

Bassett își trecu degetele crispate prin păr. Era ud learcă la tâmpile, și pe obraz, pe lângă urechi, i se prelingeau șiroaie de sudoare. Își scoase batista împăturită din buzunarul de la piept și se șterse cu ea pe față. Începea să-mi fie puțin milă de el. Frica fizică doare mai mult ca orice.

— Pot discuta eu cu el, i-am spus. Cheamă poarta. Dacă mai e pe-acolo, mă duc să-l aduc.

— Aici?

— Dacă n-ai un loc mai bun.

După un moment de încordare, spuse:

— Cred că trebuie să vorbesc totuși cu el. Nu pot să-l las să facă atâta târăboi în public. Din moment în moment pot să sosească membrii care vin dimineața la baie.

Vocea lui avea o nuanță de religiozitate ori de câte ori pomenea de membri. Fără nicio tragere de inimă, luă telefonul din nișa din perete.

— Tony? Domnul Bassett. Nebunul ăla tot mai face târăboi?... Ești sigur? Absolut sigur?... Bun, perfect. Să mă anunți dacă se mai arată.

Puse receptorul la loc în furcă.

— A plecat?

— Așa se pare.

Inhala adânc, cu gura deschisă.

— Torres zice că a întins-o pe jos acum câțva timp. Totuși ți-aș fi recunoscător dacă ai mai sta pe-aici,

pentru orice eventualitate.

— Bine. Oricum, plimbarea asta te costă douăzeci și cinci de dolari.

A priceput aluzia, a scos banii dintr-un sertar și mi i-a dat. Pe urmă a scos din alt sertar un aparat electric de ras și o oglinjoară. M-am așezat și m-am uitat la el cum se rade pe față și pe gât. Pe urmă și-a tăiat părul din nas cu o forfecuță minusculă și și-a smuls câteva fire din sprâncene. În astfel de ocazii, ajungi întotdeauna să urăști din suflet ocupația de a servi drept gardă unor persoane.

Mi-am aruncat ochii la cărțile de pe birou. Printre ele era un volum gros, legat în pânză de un verde șters, și intitulat în mod surprinzător: „Familia Bassett”. L-am deschis la prima pagină, care afirma că această carte este o relatare a genealogiei și istoriei descendenților lui William Bassett, care a debarcat în Massachusetts în 1634. Istoria mergea până la izbucnirea primului război mondial în 1914 și era semnată de Clarence Bassett.

— Nu cred că poate să te intereseze, spuse Bassett, dar pentru un membru al familiei e o poveste foarte interesantă. Ehei, am avut și noi o aristocrație a noastră în Noua Anglie: guvernatori, profesori, preoți, oameni de afaceri.

— Am auzit și eu unele zvonuri în această privință.

— Iartă-mă, nu vreau să te plictisesc, rosti el pe un ton mai degajat, aproape autoironic. Oricât de curios ar părea, eu sunt ultimul din ramura mea care poartă numele de Bassett. Este singurul, dar absolut singurul motiv pentru care regret că nu m-am însurat. Dar nici nu m-am dat niciodată în vânt după perpetuarea neamului.

Aplecându-se deasupra oglinjoarei, începu să-și

stoarcă un punct negru dintr-unul din cele două riduri care porneau de la baza nasului. M-am ridicat și am început să mă plimb pe lângă pereți, uitându-mă la fotografii. Una m-a oprit – trei săritori, un bărbat și două fete, care își luau zborul la unison de pe trambulina mare. Trupurile lor atârnavă desprinse de trambulină, pe fondul deschis al unui cer de vară, arcuite identic în săritura lebedei, și prinse în punctul cel mai înalt al parabolei, înainte ca forța gravitației să-i învingă și să-i smulgă spre pământ.

— Aia din stânga e Hester, spuse Bassett în spatele meu.

Trupul ei era ca o săgeată. Vântul îi pieptăna spre spate părul strălucitor, descoperind ovalul mișcat al feței. Fata din dreapta era o brunetă cu pielea închisă, tot atât de frapantă, despicând aerul cu pieptul. Și bărbatul din mijloc era negricios, cu păr negru creț și cu niște mușchi sculptați parcă în bronz.

— E una din fotografiile mele favorite, spuse Bassett. E făcută acum câțiva ani, când Hester se antrena pentru naționale.

— Făcută aici?

— Da. O lăsam la trambulina noastră să facă exerciții, așa cum ți-am spus.

— Cine sunt prietenii ei din poză?

— Băiatul era salvator la noi. Fata era o prietenă de-a lui Hester. Lucra aici la bar, dar Hester o antrena pentru performanță.

— Mai e pe-aici?

— Mă tem că nu.

Fața i se alungi.

— Gabrielle a fost omorâtă.

— Accident la trambulină?

— Da de unde! A fost împușcată.

— Ucisă?

Încuviință solemn din cap.

— Cine a omorât-o?

— Nu s-a descoperit încă. De fapt mă îndoiesc că o să se descopere vreodată. S-a întâmplat acum aproape doi ani, în martie anul trecut.

— Cum ziceai că o chema?

— Gabrielle. Gabrielle Torres.

— Rudă cu Tony?

— Fata lui.

CAPITOLUL 3

Se auzi un ciocănit tare în ușă. Bassett sări în lături ca un cal speriat.

— Cine e?

Ciocănitul se repetă. M-am dus la ușă. Bassett necheză:

— Nu deschide!

Am întors cheia în broască și am deschis ușa de-o palmă, proptind-o cu piciorul și cu umărul. Afară era George Wall. Avea o față cenușiu-verzuie în lumina reflectată. Printr-o ruptură a pantalonului i se vedea pielea albă a piciorului, sfâșiată și zgâriată. Îmi răsufli în față șuierat:

— E aici?

— Cum ai intrat?

— Am sărit gardul. Bassett e aici?

M-am uitat la Bassett. De după birou, unde se ghemuise, nu i se vedeau decât ochii albi și pistolul negru.

— Nu-l lăsa să intre. Nu-l lăsa să se atingă de mine.

— N-o să se atingă. Pune ăla jos.

— Nu pun nimic. O să mă apăr dacă trebuie.

I-am întors spatele și l-am lăsat să se joace cu pistolul, era plăcerea lui.

— L-ai auzit, Wall. E înarmat.

— Puțin îmi pasă cum e. Trebuie să vorbesc eu el. Hester e aici?

— Ești pe un drum prost. N-a văzut-o de luni de zile.

— Sigur, el ce-o să spună altceva!

— Îți spun și eu. A lucrat aici în timpul verii și a plecat cândva în septembrie.

Privirea lui albastră, mirată, se intensifică. Își trecu limba încet, ca un șarpe roșu, peste buza de sus.

— De ce n-a vrut să vorbească cu mine mai înainte, dacă Hester nu e la el?

— I-ai spus că o să-l bați cu cravașa, dacă-ți aduci aminte. Nu cred că a fost modul cel mai diplomat de a te apropia de el.

— N-am timp de diplomație. Măine trebuie să mă întorc acasă cu avionul.

— Foarte bine.

Se propti cu umărul în deschizătura ușii. Îi simțeam greutatea prin ușă. Vocea lui Bassett se înalță cu o octavă:

— Nu-l lăsa să se apropie de mine!

Bassett era chiar în spatele meu. M-am întors, ținând ușa cu spinarea, i-am smuls pistolul din mână și l-am băgat în buzunar. Era prea furios și prea speriat ca să riposteze. M-am întors din nou cu fața la Wall, care mai împingea încă, dar fără convingere. Părea derutat. I-am pus o mână în piept și i-am făcut vânt înapoi în poziție de drepti, ținându-l așa. Se lăsa greu, încăpățânat și inert, ca o statuie de piatră.

Pe treptele dinspre vestibul cobora un om scund, lat în umeri. Venea spre noi agitat, în pas de gâscă, aruncând niște priviri bazinului și oceanului de dincolo de el, de parcă ar fi fost proprietatea lui personală. Vântul îi zburlea creasta de păr argintiu. Infatuarea și grăsimea îi umflau haina de flanelă albastră, bine croită. Nu-i dădea nicio atenție femeii care-și târșăia picioarele la câțiva pași în spatele lui.

— Doamne sfinte, îmi spuse Bassett la ureche, uite-

i pe domnul și doamna Graff. Nu putem să ne dăm în spectacol în fața domnului Graff. Lasă-l pe Wall să intre. Hai, repede!

L-am lăsat să intre. Când omul cu păr argintiu se apropie, Bassett ieși în ușă, zâmbind și făcând temenele. Acesta se opri și salută despicând aerul cu nasul. Fața lui negricioasă părea lustruită.

— Bassett? Ai aranjat cu ajutorul pentru deseară? Cu orchestra? Cu mâncarea?

— Da, domnule Graff.

— Vezi cu băutura. O să servim whisky de la bar, nu intru în stocul meu personal. Sălbaticii ăia tot nu-și dau seama de diferență.

— Da, domnule Graff. Baie plăcută.

— Pentru mine baia e totdeauna plăcută.

Se apropie din urmă și femeia, pășind oarecum ca în transă, cu ochii pe jumătate închiși, de parcă ar fi deranjat-o lumina soarelui. Părul negru, pieptănat sever spre spate, descoperea o frunte dreaptă, înaltă, care se continua lin cu un nas grecesc. Cu excepția ochilor, două reflectoare negre în care păreau strânse toată energia și simțirea ei, avea o față palidă și moartă. Era îmbrăcată în jersé negru, fără podoabe, ca o văduvă.

Bassett îi spuse bună dimineța. Readusă brusc la viață, ea îi răspunse că e o zi foarte frumoasă pentru luna decembrie. Bărbatul se îndrepta cu pași mari spre *cabañas*. Ea îl urmă ca o umbră desprinsă de trup. Bassett oftă ușurat.

— Țsta e Graff cel cu Helio-Graff? am întrebat eu.

— Da.

Se duse la birou strecurându-se pe lângă Wall, se sprijini cu șoldul de un colț și începu să-și facă de lucru cu pipa și cu punga de tutun. Îi tremurau

mâinile. Wall nu se mișcase de la ușă. Pe față îi apăruseră pete roșii, și nu-mi plăcea de loc privirea înghețată din ochii lui. Eu ocupam spațiul dintre cei doi, uitându-mă când la unul, când la altul, ca un arbitru de tenis.

Wall spuse răgușit:

— Nu poți să scapi cu minciuna, trebuie să știi unde e. I-ai plătit doar lecțiile de dans.

— Lecții de dans? Eu?

Mirarea lui Bassett suna destul de firesc.

— La școala de balet a lui Anton. Am vorbit cu Anton ieri după-masă. Mi-a spus că Hester a luat niște lecții de dans cu el pe care le-a plătit cu cecurile tale.

— Vasăzică asta a făcut cu banii pe care i-am împrumutat eu!

Gura lui Wall se încreți într-o parte.

— Grozav cum găsești răspuns la toate! De ce să-i împrumuți bani tocmai ei?

— Fiindcă-mi place.

— Te cred. Unde-i acum?

— Sincer, nu știu. A plecat de aici în septembrie. De-atunci n-am mai văzut nici urmă de domnișoară Campbell.

— O cheamă doamna Wall, doamna George Wall. E soția mea.

— Încep să cred că e adevărat, dragul meu. Dar când a fost la noi, își spunea pe numele de domnișoară. După câte am înțeles, intenționa să divorțeze.

— Cine a convins-o să divorțeze?

Bassett îi aruncă o privire lungă, de om care suferă.

— Dacă vrei să știi, eu am încercat s-o opresc. Am sfătuit-o să se întoarcă în Canada, la dumneata. Dar

avea alte planuri.

— Ce alte planuri?

— Voia să-și facă un nume, răspunse Bassett cu o urmă de ironie în glas. Înțelegi, a fost crescută aici, în Southland, și avea în sânge microbul cinematografului. Și, pe urmă, și săriturile de la trambulină i-au trezit gustul pentru luminile reflectoarelor. Îți spun cinstit, am făcut tot ce am putut ca s-o opresc. Dar mă tem că n-am avut nicio influență asupra ei. Era hotărâtă să găsească o porțiță, ca să-și afirme talentul. Cred că asta explică și lecțiile de dans.

— Are talent? am întrebat eu.

A răspuns Wall:

— Ea crede că are.

— Uite ce-i, spuse Bassett cu un zâmbet obosit, hai să fim drepti cu fata. E un copil adorabil și ar putea să se dezvolte frumos dacă...

— Vasăzică i-ai plătit lecțiile de dans.

— I-am împrumutat bani. Nu știu pe ce i-a cheltuit. A plecat de aici pe neașteptate, îi spuneam și lui Archer. Stătea liniștită la Malibu, lucra la trambulină, își făcea relații și, dintr-o dată, a dispărut.

— Ce fel de relații?

— Mulți membri ai clubului nostru lucrează în cinematografie.

— O fi plecată cu unul din ei?

Ideea îl făcu pe Bassett să se încrunte.

— Eu în orice caz nu știu nimic. Cum să-ți explic, n-am încercat în niciun fel să-i dau de urmă. Dacă ea a vrut să plece, eu n-aveam niciun drept să mă amestec.

— Dar eu am dreptul. Vocea lui Wall era sugrumată. Cred că minți. Știi unde e și încerci să mă

duci cu vorba.

Buza și falca de jos îi ieșiră înaintea, deformându-i chipul care se urâți. Am văzut cum își strânge pumnii și cum i se albesc încheieturile.

— Nu fi copil, i-am spus eu.

— Trebuie să descopăr unde e și ce i s-a întâmplat.

— Stai puțin, George.

Bassett îndreaptă spre el coada pipei, ca un pistol imaginar, cu țeava fumegând.

— Nu-mi spune George. Numai prietenii îmi spun George.

— Dar nici eu nu-ți sunt dușman, dragul meu.

— Și nu-mi mai spune dragul meu.

— Atunci, nesuferitul meu, dacă preferi. Tocmai voiam să spun că-mi pare rău să ne certăm din cauza asta. Sincer îmi pare rău. Nu ți-am făcut nimic, crede-mă, și-ți vreau binele.

— Atunci de ce nu mă ajuți? Spune-mi adevărul: Hester trăiește?

Bassett se uită la el consternat. Eu am întrebat:

— Ce te face să crezi contrariul?

— Pentru că era speriată. Se temea c-o să fie omorâtă.

— Când asta?

— Alaltăieri seară. În seara de Crăciun. A telefonat de undeva, din oraș, la apartamentul nostru din Toronto. Era disperată, plângea la telefon.

— De ce?

— A amenințat-o cineva că o omoară, n-a spus cine. Voia să plece din California. M-a întrebat dacă vreau s-o primesc înapoi. I-am spus că da. Dar înainte de a fixa ceva precis, convorbirea a fost întreruptă. Dintr-o dată n-am mai auzit-o, nu mai era nimeni la celălalt capăt al firului.

— De unde telefona?

— De la școala de balet a lui Anton, de pe bulevardul Sunset. Chemase cu taxă inversă, așa că am putut să depistez numărul. De îndată ce am putut să scap, am luat avionul înapoi și ieri am vorbit cu Anton. Nu știa de telefon, sau a spus numai că nu știe. Dăduse un fel de serată pentru cursanți în seara aceea și era mare tărahoie.

— Soția dumitale mai ia lecții cu el?

— Nu știu. Cred că da. Dar el zice că nu. Singura adresă pe care i-a dat-o lui este cea de-aici, de la clubul Channel.

Aruncă o privire bănuitoare în direcția lui Bassett.

— Ești sigur că nu stă aici?

— Nu fi caraghios. N-a stat aici niciodată. Te invit să te convingi personal. A închiriat o casuță în Malibu, o să-ți caut adresa. Proprietărea sa stă alături, mi se pare, așa că poți să vorbești cu ea. O cheamă doamna Sarah Lamb, e o veche prietenă și funcționară de-a mea. Spune-i că vii din partea mea.

— Ca să știe ce minciuni să spună? zise Wall.

Bassett se ridică și se apropie de el prudent.

— De ce nu vrei să fii rezonabil, dragul meu. M-am purtat cu nevasta dumitale ca un prieten. Nu ți se pare că e nedrept să sufăr pentru faptele mele bune? Nu pot să-mi pierd toată ziua discutând în contradictoriu cu dumneata. Am de pregătit pentru deseară o reuniune importantă.

— Asta nu mă privește pe mine.

— Nu, dar nici pe mine nu mă privesc treburile dumitale. Ți-aș face însă o sugestie. Domnul Archer e detectiv particular. Sunt dispus să-l plătesc din buzunarul meu, ca să te ajute să-ți găsești nevasta. Dar cu condiția să nu mă mai bați pe mine la cap. Ei,

ce zici, nu-i o ofertă cinstită?

— Ești detectiv? întrebă Wall.

Am încuviințat din cap.

Se uită la mine cu îndoială.

— Dacă aș fi sigur că treaba asta nu-i aranjată dinainte... Ești prieten cu Bassett?

— Nici nu l-am văzut până azi-dimineață. Dar dacă tot veni vorba, pe mine nu mă-ntrebați dacă sunt de acord?

— Ți-ar prinde bine, nu crezi? zise Bassett mios. Ce ai împotriva?

N-aveam nimic împotriva, decât că povestea nu-mi mirosea a bine, era sfârșitul unui an greu și eram cam obosit. M-am uitat la capul rozaliu, rebel, al lui George Wall. Se citea pe fața lui că e un încurcă-lume înăscut, periculos și pentru el și probabil și pentru alții. Poate că dacă mă țineam de coada lui, aș fi putut să preîntâmpin într-un fel buclucurile pe care le căuta cu lumânarea. Ce idealist eram!

— Dumneata ce zici, Wall?

— Aș vrea să mă ajuți, răspunse el cu încetineală. Dar prefer să te plătesc eu, totuși.

— Nici să nu te gândești! spuse Bassett. Trebuie să mă lași și pe mine să fac ceva, doar mă interesează și pe mine soarta lui Hester.

— Mi-am dat eu seama, zise Wall colțos.

Eu am spus:

— Hai să dăm cu banul. Cap - plătește Bassett, pajură - Wall.

Am aruncat un ban în sus și l-am turtit cu palma pe birou. Pajură. Eram al lui George Wall. Sau el era al meu.

CAPITOLUL 4

Graff făcea pluta pe spate în bazin, când am ieșit cu George Wall. Burta lui bronzată ieșea din apă ca o carapace de broască țestoasă. Doamna Graff, complet îmbrăcată, stătea singură într-un colț înșorit. Rochia neagră, părul negru și ochii ei negri păreau să anihileze lumina soarelui. Figura și trupul ei aveau distincția ce înlocuiește frumusețea la oamenii care au suferit mult, timp îndelungat.

Îmi stârnea interesul, dar eu n-o interesam pe ea. Nici măcar nu și-a ridicat ochii când am trecut.

L-am condus pe Wall la mașina mea.

— Cred că e mai bine să bagi capul la cutie când trecem pe la poartă. Să nu te onoreze Tony cu un glonte bine ochit.

— Crezi?

— S-ar putea. Unii boxeri veterani se supăra din te miri ce, mai ales după ce le dai un pumn în nas.

— N-am vrut. A fost o prostie.

— N-a fost o sclipire de inteligență. De două ori în dimineața asta era să te alegi cu un glonte. Bassett era destul de speriat ca să tragă, și Tony, destul de furios. Nu știu cum o fi în Canada, dar prin părțile astea nu prea ține să dai pumni în stânga și-n dreapta. Vezi pe câte unul cu mutră nevinovată, dar în sertarul de la birou are pistolul.

Își lăasă bărbia în piept.

— Îmi pare rău.

Mai mult ca oricând vorbea ca un adolescent, înalt

și zdravăn, dar rămas în urmă cu intelectul. Cu toate astea, îmi era foarte simpatic. Avea stofă băiatul, dacă nu murea înainte de-a apuca să-și facă țoale din ea.

— Nu-mi cere mie scuze. Viața pe care o salvezi s-ar putea să fie chiar a dumatile.

— Dar îmi pare rău cu adevărat. Numai la gândul că Hester și babalâcul ăla... cred că mi-am pierdut capul.

— Atunci găsește-ți-l repede. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi la Bassett. Nu e nici pe departe ceea ce se cheamă crai.

— Dar i-a dat bani. A și recunoscut.

— Important e că a recunoscut. Probabil că acum îi dă altcineva bani.

Spuse încet, mârâit:

— Oricine ar fi, îl omor.

— Ba nu-l omori de loc.

Încăpățânat, nu mai scoase un cuvânt. Am ajuns la poartă. Poarta era deschisă. Din ușa gheretei, Tony îmi făcu semn cu mâna și se strâmbă la Wall.

Am virat la stângă, intrând în șoseaua de pe coastă. Șoseaua urmărea conturul falezei, apoi cobora treptat spre ocean. Au apărut căsuțele de pe plajă, trecând pe lângă noi ca vagoanele rablagite ale unui marfar nesfârșit.

— Știu că ți-am făcut o impresie groaznică, își dădu drumul George. De obicei nu sunt așa. De obicei nu fac uz de bicepși și nu ameninț oamenii. Numai că... cum să-ți spun, am avut un an foarte prost.

Mi-a povestit ce an prost a avut. A început cu expoziția națională canadiană, cu un an înainte, în august. Era cronicar sportiv la ziarul *Star* din Toronto și avea sarcina să scrie despre reprezentațiile

acvatice. Hester figura pe afiș printre vedetele care săreau de la trambulina mare. Nu-l pasionaseră niciodată săriturile de la trambulină, ca sport îl interesa fotbalul, dar Hester avea ceva deosebit, o strălucire, un fel de fosforescență. S-a dus s-o mai vadă și în timpul lui liber, iar după spectacol a invitat-o la restaurant.

La a treia reprezentație, Hester a ajuns jos prea repede dintr-o dublă și jumătate, a căzut pe burtă și a fost scoasă din bazin leșinată. Au luat-o înainte ca el să poată ajunge la ea. În seara următoare n-a apărut să-și facă numărul. După un timp a găsit-o într-un hotel, la capătul străzii Yonge. Avea ochii injectați și pleoapele tumefiate. Zicea că a renunțat la săriturile de la trambulină, că nu mai are curaj.

A plâns un timp pe umărul lui. El nu știa ce să facă s-o consoleze.

Era prima oară când avea de-a face cu o femeie, în afară de vreo două escapade la Montreal, lipsite de importanță, împreună cu niște prieteni fotbaliști. În cursul nopții a cerut-o de nevastă. Dimineaua ea a acceptat. Trei zile mai târziu s-au căsătorit.

Poate că nu fusese prea cinstit cu Hester, așa cum s-ar fi convenit. Din felul cum cheltuia banii, ea își închipuise că are foarte mulți. Poate lăsase să se înțeleagă că ar fi un personaj important în cercurile de presă din Toronto. Nu era adevărat. Era doar un începător, abia terminase de un an facultatea și câștiga cincizeci și cinci de dolari pe săptămână.

Lui Hester i-a venit greu să se adapteze la viața din apartamentul modest de pe bulevardul Spadina. Mai avea necazuri și cu ochii, care nu s-au vindecat decât după mult timp. Nu ieșea din casă cu săptămânile. Nu-și mai aranja părul, nu se mai farda, nici măcar nu

se spăla pe față. Nu voia să facă de mâncare. Zicea că și-a pierdut frumusețea, cariera, toate lucrurile pentru care merita să trăiască.

— N-o să uit niciodată iarna trecută, zise George Wall.

Vorbea cu atâta patimă, încât m-am întors să mă uit la el. Nu s-a uitat în ochii mei. Cu o expresie visătoare pe față, contempla, dincolo de mine, Pacificul albastru. Pe suprafața lui, soarele de iarnă era mototolit ca o foiță de staniol.

— A fost o iarnă friguroasă, spuse el. Zăpada scârțâia sub picioare și îți îngheța părul din nas. Hester s-a împrietenit la cataramă cu administratoarea imobilului, o cucoană pe nume Bean, care stătea în apartamentul de alături. A început să frecventeze cu ea o congregație ciudată, care își avea sediul într-o casă veche de pe Bloor. Mă întorceam de la birou și le auzeam vorbind în dormitor despre mântuirea sufletului, despre reîncarnare și alte lucruri de felul ăsta.

Într-o seară, după ce a plecat doamna Bean, mi-a spus că își primește pedeapsa pentru păcate. Că de asta a sărit prost și s-a încurcat cu mine la Toronto. Zicea că trebuie să se purifice, pentru ca următoarea ei reîncarnare să fie superioară. După asta, timp de o lună aproximativ, am dormit pe canapea. Doamne, ce cuie am făcut!

În ajun de Crăciun, m-a trezit la mijlocul nopții și mi-a spus că e purificată. I-a apărut Cristos în vis și a iertat-o de toate păcatele. La început n-am luat-o în serios, cum era s-o iau în serios? M-am prefăcut că n-o iau în serios, credeam că râzând de ea o s-o determin să-și scoată prostiile alea din cap. Atunci mi-a spus la ce se referă, cu păcatele...

N-a mai continuat.

— La ce se referea? am întrebat eu.

— Mai bine nu mai spun.

Avea glasul sugrumat. M-am uitat la el cu coada ochiului. Îi ardea sângele în obrazul pe jumătate întors și i se înroșise urechea.

— Oricum, continuă el, a avut loc un fel de împăcare. Hester a renunțat la aiurelile alea mistice. În schimb, a apucat-o o manie bruscă pentru dans. Toată noaptea dansa și ziua dormea. N-am putut să rezist la ritmul ăsta. Trebuia să mă duc la serviciu, să reînvii vechiul entuziasm pentru baschet, hochei și alte distracții copilărești. Și-a luat obiceiul să iasă singură, să meargă la Village.

— Mi s-a părut c-ai spus că stăteai în Toronto.

— Și Toronto are un Village. Seamănă foarte mult cu cel original de la New York, bineînțeles la scară mai mică. Hester s-a înhăitat cu o șleahță de țopăitori. Nu mai știa altceva decât lecții de dans. S-a tuns scurt și și-a făcut găuri în urechi pentru cercei. A început să poarte prin casă bluze albe de mătase și pantaloni de matador. Toată ziua făcea *entrechats*, sau cum le zice. Îmi cerea lucrurile pe franțuzește, nu că ar fi știut franțuzește, și dacă nu-i făceam jocul, mă pune la regim de tăcere.

Stătea și se zgâia la mine, fără să clipească, câte-un sfert de oră, douăzeci de minute. Parcă eram o mobilă pe care se gândea unde s-o mute într-un loc mai potrivit. Sau poate că nici nu mai existam de loc pentru ea. Înțelegi?

Înțelegeam. Avusesem și eu o nevastă și o pierdusem în astfel de tăceri. Totuși, nu i-am spus nimic lui George Wall. A vorbit mai departe, rostind cuvintele unul după altul, ca niște picături multă

vreme înghețate în el și acum în sfârșit topite de soarele din California.

— Acum îmi dau seama ce se întâmpla cu ea, spuse el. Își recâștiga încrederea, la modul nebunesc, nerealist, își aduna forțele ca s-o rupă cu mine. Cei din șleahta cu care umbla o încurajau și ei în direcția asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce pregătește.

Pe la sfârșitul primăverii au montat un fel de piesă dansantă, într-un teatru mic care fusese înainte biserică. Hester a făcut pe băiatul în rolul principal. M-am dus și eu să văd, dar n-am înțeles nimic. I-am auzit după aceea băgându-i în cap tot felul de prostii. Îi spuneau că se distruge în Toronto, măritată cu un bleg ca mine, că numai de ea depinde să se ducă la New York, sau să se întoarcă la Hollywood.

Ne-am certat serios în seara aceea, când a venit în sfârșit acasă. I-am spus verde să-i dea dracului pe neisprăviții ăia cu prostiile lor. I-am spus că de-acum încolo s-a terminat cu lecțiile de dans și cu teatrul; să stea frumos acasă, să se îmbrace ca toate femeile, să facă curățenie și să gătească și ea așa cum trebuie...

Râse, un râs neplăcut. Parcă se loveau niște cuțite fierăstruite.

— Bine mă mai pricep și eu la psihologia femeii, spuse el. Dimineața, după ce am plecat la serviciu, s-a dus la bancă și a scos banii pe care-i depusesem cu gândul să ne luăm casă, s-a urcat în avion și a plecat la Chicago. Astea le-am aflat interesându-mă la aeroport. Nu mi-a lăsat nici măcar un rând, cred că a vrut să mă pedepsească și pe mine pentru păcate. Nu știam unde s-a dus. Am trecut pe la câțiva zăpăciți de-ai ei din Village, dar nu știau nici ei. I-a lăsat și pe ei cum m-a lăsat și pe mine – mască.

Nici nu știu cum au trecut cele șase luni care au

urmat. Nu eram căsătoriți de mult și nu ne legasem unul de altul așa cum trebuie să fie doi soți. Dar eram îndrăgostit de ea, și mai sunt încă. Umblam pe străzi în fiecare noapte, și de câte ori vedeam o fată cu părul blond, parcă mă curenta ceva. De câte ori suna telefonul, eram sigur că e Hester. Până când într-o seară a fost chiar ea.

Era în noaptea de Crăciun, alaltăieri seară. Stăteam singur în apartament și încercam să nu mă gândesc la ea. Simțeam că sunt gata să fac o criză de nervi. Oriunde mă uitam vedeam chipul ei pe perete. Atunci a sunat telefonul, era Hester. Ți-am spus ce mi-a zis, că-i e frică să n-o omoare și că vrea să plece din California. Poți să-ți închipui ce-a fost în sufletul meu când s-a întrerupt convorbirea. M-am gândit să chem poliția din Los Angeles, dar nu prea aveam pe ce să mă bazez. Așa că am cerut numărul de unde chemase și am plecat din Toronto cu primul avion.

— De ce n-ai făcut treaba asta acum șase luni?

— Nu știam unde e, nu mi-a scris de loc.

— Nu se poate să nu fi avut măcar o idee.

— Da, bănuiam că o să se-ntoarcă aici, probabil. Dar nu-mi venea s-o urmăresc. De altfel nu eram nici eu, prea lămurit ce s-a întâmplat. M-am convins de bine de rău că o duce mai bine fără mine.

După o tăcere, adăugă:

— Poate că așa și e, la urma urmelor.

— Tot ce poți să faci e s-o întrebi pe ea. Dar întâi trebuie s-o găsim.

CAPITOLUL 5

Am intrat într-o fundătură între șosea și plajă. Căsuțele de pe marginea străzii erau dărăpănate și aveau un aer rău famat, dar mașinile parcate în fața lor erau, aproape toate, ultimul tip. După ce am stins motorul, nu se mai auzea decât oceanul, rostogolindu-și și sorbindu-și înapoi valurile.

Casa în care stătuse Hester era o cabană din scânduri și placaj, care părea nefolosită, ca un bidon aruncat. Pereții erau cojiți și lustruiți de furtunile de nisip.

— Păi, ăsta e un cartier nenorocit de cocioabe, zise George. Credeam că Malibu e o stațiune celebră.

— O parte din Malibu. Asta-i cealaltă parte.

Am urcat scările până la ușa din dos a doamnei Lamb și am bătut în oblonul ruginit. O femeie bătrână și greoaie în capot a deschis ușa din interior. Avea o față de bulldog, urâtă dar plăcută, iar părul vopsit era de un portocaliu țipător în bătaia soarelui. Plasturile antirid dintre sprâncene îi dădea un aer de excentricitate calmă.

— Doamna Lamb?

Încuviință din cap. Avea în mână o ceașcă de cafea și mesteca ceva.

— Am auzit că închiriați casa de-alături.

Înghiți ce avea în gură. Am urmărit duminatul alunecându-i pe gâtul zbârcit.

— Pot să vă spun de la început că nu închiriez la oameni neserioși. Dacă sunteți însurați, atunci e altă

poveste.

Se opri în așteptarea unui răspuns și mai luă o înghițitură, lăsând o semilună roșie pe marginea ceștii.

— Nu sunt însurat.

Mai mult n-am apucat să spun.

— Păcat, zise ea.

Vocea ei nazală cu accent din Kansas zumzăi mai departe ca un fir de sârmă în bătaia vântului.

— Eu una sunt pentru căsătorie și numai pentru căsătorie; în toată viața mea am umblat numai cu patru bărbați, din care cu doi m-am și măritat.

Ochii ei pătrunzători, înconjuțați de riduri concentrice, sclipiră spre mine și George Wall.

— Sunteți tineri și frumoși, trebuie să vă găsiți voi o fată care vrea să-și încerce norocul cu voi.

Ne zâmbi fioros, clăți ceașca cu restul de cafea și o bău până la fund.

— Eu am avut o nevasta, spuse George Wall cu greutate. Pe ea o caut acum.

— Nu mai spune! De ce n-ai spus de la-nceput?

— Am tot încercat.

— Ei, nu te supăra. Să fim puțin mai sociabili, nu? Cum o cheamă?

— Hester.

Ochii doamnei Lamb deveniră serioși.

— Hester Campbell?

— Hester Campbell Wall.

— A naibii să fiu dacă am știut că s-a măritat. Dar ce s-a întâmplat, a fugit de-acasă?

George dădu din cap solemn.

— Anul trecut în iunie.

— Ei, poftim! E mai proastă decât credeam; auzi, să fugă de la un băiat drăguț ca dumneata!

Îi cercetă fața prin oblon, cotcodăcind din ce în ce mai încet.

— Sigur, niciodată n-aș fi băgat mâna-n foc că e deșteaptă. Avea viermi în fund de când era mică.

— O cunoașteți de mult? am întrebat eu.

— Păi sigur că o cunosc. Și pe ea și pe soră-sa și pe maică-sa. Maică-sa era cam cu nasul pe sus, făcea pe nebuna.

— Știți cumva unde e acum mama ei?

— N-am văzut-o de ani de zile, și nici pe soră-sa.

M-am uitat la George Wall.

George clătină din cap.

— Nici măcar nu știam că are mamă. Nu vorbea niciodată despre familie. Credeam că e orfană.

— Ba avea mamă, spuse bătrâna. Și ea, și sora ei, Rina, numai de mamă nu s-au putut plânge. Doamna Campbell era hotărâtă să facă ceva din fetele ei cu orice preț. Nici nu știu cum de-i dădea mâna să le plătească toate lecțiile alea, de muzică, de dans, de înot.

— N-avea bărbat?

— Nu. Cel puțin nu când am cunoscut-o eu. A lucrat ca funcționară la depozitul de băuturi în timpul războiului, așa am și cunoscut-o prin bărbatul meu de-al doilea. Doamna Campbell se lăuda tot timpul cu fetele ei, dar de fapt nu-i prea păsa de soarta lor. Cred că mai mult făcea paradă și că de fapt încerca să-și impresioneze fetele ca s-o țină la bătrânețe.

— Mai stă aici?

— După câte știu eu, nu. A dispărut de ani de zile. Și nu pot spune că am plâns după ea.

— Și nu știți nici unde e Hester?

— N-am mai văzut-o din septembrie. S-a mutat și gata. Suntem obișnuiți cu schimbări din astea la

Malibu, credeți-mă.

— Unde s-a mutat? Întrebă George.

— Asta aș vrea să știu și eu.

Se uita țintă la el. Apoi își mută privirea spre mine.

— Și dumneata ești rudă cu ea?

— Nu, sunt detectiv particular.

Nu arăta de loc surprinsă.

— Bine, atunci o să vorbesc cu dumneata. Intră să bei o cafea. Prietenul poate să aștepte afară.

Wall nu a protestat; părea doar îmbufnat. Doamna Lamb a desfăcut cârligul de la oblon și am urmat-o în bucătărioara albă. Pătura roșie de pe masă era la fel cu perdelele de deasupra chiuvetei. Pe un reșou clocotea cafeaua.

Doamna Lamb îmi turnă într-o ceașcă, apoi mai turnă și în ceașca ei; ceștile erau desperecheate. Se așează la masă și îmi făcu semn să mă așez și eu în partea cealaltă.

— N-aș putea trăi fără cafea. Domnul Finney, duhovnicul meu de la biserica spiritualistă, zice că ar trebui să trec la ceai, dar eu nici nu mă gândesc. I-am spus: domnule Finney, în ziua în care va trebui să renunț la viciul meu preferat, mai bine mă culc pe spate cu mâinile pe piept și plec într-o lume mai bună.

— Foarte bine, am spus eu. Voiați să-mi spuneți ceva despre Hester.

— Da, voiam. Dar nu-mi făcea nicio plăcere să-ți spun de față cu bărbat-său. A trebuit s-o dau afară.

— Din ce cauză?

— Nu-mi plăcea cum se comportă, spuse ea vag. Fata asta e nebună după bărbați. El știe?

— Se pare că bănuiește ceva. Ce bărbați anume?

— Un bărbat anume.

— Nu cumva Clarence Bassett?

— Domnul Bassett? Doamne ferește, nici gând. Îl cunosc pe domnul Bassett de zece ani, am lucrat la barul clubului până nu m-au mai ținut picioarele, poți să mă crezi pe cuvânt, nu este el ăla care s-alerge după fuste. Domnul Bassett a fost mai mult ca un tata pentru ea. Cred c-a făcut tot ce-a putut ca s-o ferească de încurcături, dar toată bunăvoința lui tot n-a fost de ajuns. Și nici a mea.

— Ce fel de încurcături a avut?

— Cu bărbății, cum am spus. Poate că nu era nimic care să spui clar: asta e, dar vedeam eu că o paște o nenorocire. Unul din bărbății pe care i-a adus aici acasă era gangster get-beget. I-am spus clar lui Hester că dacă are de gând să primească în vizită derbedei ca el și să-i țină și noaptea, atunci să-și găsească altă casă pentru asta. Mi-am zis că am dreptul să vorbesc deschis, mai ales că o cunoșteam din copilărie. Dar m-a înțeles pe dos, mi-a spus că ea își vede de treburile ei și eu să-mi văd de ale mele. I-am spus că ce face la mine în casă mă privește și pe mine. A spus că foarte bine, dacă așa cred, atunci o să plece; mi-a zis că sunt o cotoroanță care-și bagă nasul peste tot. Și poate că și sunt, dar nu accept să vorbească așa de mine o zăpăcită care se ține cu gangsteri de-ăia.

Se opri ca să răsufle. Eu am sorbit o înghițitură de cafea și m-am uitat pe fereastra care dădea în stradă. George Wall stătea în mașină, în față, cu o mutră de câine părăsit. M-am întors din nou către doamna Lamb.

— Știți cine era?

— N-am reușit să aflu cum îl cheamă. Hester n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Când am început să

discut cu ea, mi-a spus că e impresarul prietenului ei.

— Care prieten?

— Torres. Lance Torres, cum își zice el. Era într-o vreme un băiat foarte drăguț. În orice caz făcea impresie bună când lucra ca salvator.

— Era salvator la club?

— A fost vreo două veri. Unchi-său, Tony, i-a făcut rost de slujba asta. Dar salvator era prea plicticos pentru Lance, lui îi trebuia ceva pe scară mai mare. Am auzit că a fost un timp boxer, pe urmă a făcut un pocinog, mi se pare că l-au și închis anul trecut.

— Ce pocinog?

— Nu știu, sunt prea mulți oameni cumsecade pe lumea asta, ca să merite să le țin socoteala unor pierde-vară. Parcă mi-ar fi dat cu ceva în cap când a apărut Lance cu prietenul lui, gangsterul, dând din coadă în jurul lui Hester. Credeam că are mai multă demnitate.

— De unde știți că era gangster?

— L-am văzut trăgând. Mă trezesc într-o dimineață și aud pac! pac! jos pe plajă. Parcă trăgea cineva cu pușca. Și așa era. Individul ăla era acolo afară, cu un pistol negru și urât în mână, și trăgea la țintă în sticle de bere. În ziua aia mi-am spus: sau termină cu derbedeii, sau dacă nu, drum bun, Hester.

— Cine era?

— N-am aflat cum îl cheamă. L-am văzut pistolul ăia urât, cu țeava scurtă, am văzut ce face cu el și n-am mai vrut să știu nimic. Hester zicea că e impresarul lui Lance.

— Cum arăta?

— Arăta ca dracu. Cu ochii ăia căprui sticloși și cu mutra turtită, palid ca o burtă de pește. Dar tot l-am repezit, i-am spus să-i fie rușine că împușcă în sticle

să se taie lumea în cioburi. Nici n-a catadicsit să se uite la mine. A mai băgat niște gloanțe în pistol și a început să tragă mai departe în sticle. Probabil că i-ar fi făcut mai mare plăcere să tragă în mine, cel puțin așa arăta.

Amintirea o făcu să roșească de ciudă.

— Nu-mi place să fiu dată așa la o parte, nu e civilizată. Și sunt cam sensibilă la împușcături, mai ales de când a fost împușcată o prietenă de-a mea anul trecut. Chiar aici pe plaja asta, câteva mile mai la sud de unde stai dumneata acum.

— Vă referiți la Gabrielle Torres?

— Cam așa ceva. Ai auzit de Gabrielle, vasăzică?

— Foarte puțin. Așadar, era prietenă cu dumneavoastră.

— Era, sigur că da. Unii au prejudecăți, era pe jumătate mexicană, dar eu zic că dacă cineva e bun să lucreze cu tine, atunci e bun să-ți fie și prieten.

— Nu știe nimeni cine a împușcat-o după câte am auzit.

— Ba cineva tot știe. Ăla care a împușcat-o.

— Aveți vreo bănuială, doamnă Lamb?

Pentru câteva clipe, fața ei rămase neclintită ca o piatră. În cele din urmă scutură din cap.

— Poate vărul ei, Lance, sau impresarul lui?

— Nu m-ar mira din partea lor. Dar ce motiv să fi avut?

— Înseamnă că v-ați gândit la asta, nu?

— Cum să nu mă gândesc, când îi tot vedeam intrând și ieșind din casa de-alături și trăgând cu pistolul pe plajă? I-am spus lui Hester, în ziua când a plecat, că ar trebui să-i fie de învățătură ce-a pățit prietena ei.

— Dar a plecat totuși cu ei?

— Așa cred. Eu n-am văzut-o când a plecat. Nu știu nici unde s-a dus, nici cu cine. În ziua aceea m-am gândit că e mai bine să mă duc în vizită la fata mea care e măritată la San Berdoo.

CAPITOLUL 6

I-am transmis lui George Wall cât mai puțin din ce-mi spusese doamna Lamb. Îmi dădeam seama din comportarea lui că o să am de furcă cu el. În drum spre Los Angeles, am intrat pe drumul clubului Channel. Aruncă priviri speriate în jur, ca și cum îl atrăgeam într-o cursă.

— De ce ne întoarcem aici?

— Vreau să vorbesc cu portarul. Poate mă ajută el să găsesc un fir care să ducă la nevastă-ta. Dacă nu, o să încerc cu Anton.

— Nu văd ce rost are. Am vorbit eu cu Anton ieri, ți-am repetat tot ce-a spus.

— Poate că eu pot să storc mai mult. Îl cunosc pe Anton, i-am făcut odată un serviciu.

— Crezi că mie nu mi-a spus tot?

— Foarte posibil. Nu-i place să dea nimic, nici măcar informații. Acuma stai aici și ai grijă să nu șterpelească cineva capacele de la roți. Vreau să-l fac pe Tony să vorbească, și tu îi trezești amintiri neplăcute.

— Atunci eu ce mai caut aici? spuse el îmbufnat. Mai bine mă întorc la hotel să dorm puțin.

— Nu-i o idee rea.

L-am lăsat în mașină, pe șosea, într-un loc unde încă nu se vedea poarta, iar eu am mers mai departe pe jos, urmând curba, printre șiruri dese de leandri. Tony m-a auzit venind. A ieșit din gheretă, cu pașii târșâiți, sticlindu-și aurul din colțurile gurii.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tra-la-la? L-ai pierdut?

— N-am avut eu norocul ăsta. Ai un nepot, Tony.

— Am mulți nepoți.

Întinse mâinile în lături.

— Cinci-șase nepoți.

— Ăla care-și zice Lance.

Mârâi ceva. Nu-și schimbă expresia, doar că nu mai zâmbea.

— Ce-i cu el?

— Poți să-mi spui cum îl cheamă după acte?

— Manuel, spuse el. Manuel Purificación Torres. Numele pe care i l-a pus fratele meu n-a fost bun. A trebuit să umble să și-l schimbe.

— Unde stă acum, știi cumva?

— Nu, domnule, nu știu. Nu mai am de-a face cu omul ăsta. Într-o vreme mi-era drag ca un fiu. Dar acum a gata.

Își clătină capul încet dintr-o parte în cealaltă. Gestul făcu să-i scape o întrebare:

— Iar a făcut Manuel vreo pozna?

— Nu pot să spun sigur. Cine e impresarul lui, Tony?

— N-are niciun impresar. Nu mai are voie să boxeze. Eu eram impresarul lui acum vreo doi ani, și antrenor și impresar. L-am ridicat încet, încet, l-am învățat ce să facă cu stânga, l-am învățat toate loviturile. Îl țineam la mine-n casă, viață cinstită: scularea la șase, sărit coarda, sacul ușor, sacul greu, alergat cinci mile pe plajă. Avea picioare tari, ca de fier. Frumoase picioare. A trebuit să dea cu copita în toate astea.

— Cum?

— Vechea poveste, spuse Tony. M-am săturat s-o

tot repet. A câștigat două-trei meciuri, două în repriza a patra și unul în repriza a șasea în San Diego. Gata, s-a și văzut mare, a început să se creadă mare. Unchiu Tony, săracu, ce știe el; e prea prost să-l învețe pe el meserie! Unchiu Tony habar n-are, zice că lasă băutura, lasă femeile și marijuana, vinde porcăria aia de motocicletă pârțaită până nu-ți rupi gâtul, ai un viitor în față. Dar el nu, el vrea viitorul pe loc. Vrea toată lumea la picioare imediat.

Pe urmă s-a-ntâmplat ceva între noi. A făcut ceva care nu mi-a plăcut, nu mi-a plăcut nici de frică. Zic, tot ai vrut să pleci de la mine, acum poți să pleci. Nu mai aveam niciun contract mi se pare, așa că nu ne mai lega nimic. A-ncălecat pe motocicletă și ti-ti, fuga înapoi la Los Angeles. Și acolo a rămas, un vagabond pe Main Street, și n-avea nici douăș'unu de ani împliniți.

Soră-mea Desideria m-a certat, ca să mă duc după el, mort-copt să-l aduc înapoi.

Tony scutură din cap.

— Nu, Desideria, zic, sunt om bătrân, dacă băiatul are viermi în fund, nu-i mai scoți cu nimic. Lasă-l să dea cu capul de pragul de sus. E viața lui, n-o să i-o trăim noi.

Și uite-așa, un escroc așa cum vrea și el să ajungă, îl vede escrocul ăla cum lucrează la sală. Îi oferă un contract și el acceptă. Câștigă câteva meciuri și aranjează cu ăia altele să le piardă, se murdărește luând bani și cheltuindu-i pe tot felul de porcării. L-au prins anul trecut cu niște hapuri în mașină și l-au băgat la răcoare. Când a ieșit, gata, suspendat, nu mai are voie să boxeze, s-a întors de unde-a plecat, printre nepricopsiți.

Tony scuipă sec.

— Am încercat să-i povestesc că, înainte, tatăl meu, bunicul lui, era *bracero*. Tatăl lui și cu mine ne-am născut într-un coteț de păsări, la Fresno, uite-așa, nicăieri, din nimic. Și-așa ne-a lovit soarta de două ori, zic, trebuie să rămânem cu mâinile curate. Aș, cine să mă asculte? Nu, el trebuie să-și vâre capul în gura lupului.

— Cât a stat închis?

— Cred că tot anul care-a trecut. Nu știu sigur. Tot atunci am avut și eu necazurile mele.

Își mișcă umerii ca și cum ar fi simțit pe ei toată greutatea cerului. Am vrut să-l întreb despre moartea fetei, dar durerea de pe fața lui mi-a legat limba. Semnele din jurul ochilor, pe care soarele le făcea parcă mai urâte, mai adânci, fuseseră lăsate de lovituri mai crude decât cele date de pumnii adversarilor. L-am întrebat altceva:

— Știi cum îl cheamă pe omul care i-a oferit contractul?

— Stern, numele de familie.

— Carl Stern?

— Da.

Mijindu-și ochii la mine, a văzut ce efect avea numele asupra mea.

— Îl cunoști?

— L-am văzut prin baruri de noapte și am auzit niște povești despre el. Dacă sunt zece la sută adevărate, atunci e un personaj periculos. Nepotul dumitale mai lucrează cu el, Tony?

— Nu știu. Precis iar a făcut o poznă. Cred că știi și nu vrei să-mi spui.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că l-am văzut săptămâna trecută. Era înțolit ca o vedetă de cinema, într-o mașină de aia, tip

sport.

Făcu un gest cu mâinile ca și cum ar fi măturat ceva.

— De unde să aibă bani? Doar nu lucrează și nici nu mai poate să boxeze.

— De ce nu l-ai întrebat?

— Nu mă face să râd, auzi, să-l întreb! Nu-i spune nici măcar bună-ziua lu' unchi'su. E prea ocupat, umblă cu blonde în mașini sport.

— Era cu o fată blondă?

— Sigur că da.

— O cunoști cumva?

— Sigur c-o cunosc. Lucra aici vara trecută. Hester Campbell, așa o cheamă. Credeam că e mai deșteaptă, nu să umble cu nepotu-meu.

— De când umblă cu el?

— De unde să știu? N-am oglinda fermecată.

— Fata asta, Hester, nu era prietenă cu fiica dumitale?

Fața îi deveni aspră și întunecată.

— Poate că era. Ce tot vrei, domnule? Întâi mă întrebi de nepot, acum de fată.

— Am auzit de fată azi-dimineață. Era prietenă cu Hester, și pe mine mă interesează Hester.

— Pe mine nu, și nici nu știu nimic. N-are niciun rost să mă întrebi pe mine. Ce știu eu?

Îl cuprinsese brusc o dispoziție proastă. Făcu o mutră de prost.

— Sunt un amărât. Nu-mi merge mintea. Fata mi-a murit. Nepotu-meu e un destrăbălat, un *pachuco*. Vin tot felul de indivizi și-mi dau pumni în nas.

CAPITOLUL 7

Ferestrele școlii lui Anton priveau bulevardul de la etajul al doilea al unei clădiri de stuc din West Hollywood. Clădirea era destul de nouă, dar fusese zugrăvită și răzuită și iar zugrăvită în mai multe culori, roz, alb și bleu, ca să semene cu casele de pe malul stâng al Senei.

Am urcat scările care duceau pe dinafară la balconul de la etajul doi. Printr-o ușă deschisă am văzut vreo cinci-șase fete în maiouri de balet, care-și întindeau ligamentele pe barele de-a lungul peretelui. O femeie înaltă cu pieptul aplatizat și șolduri masive le comanda cu o voce de plutonier major:

— *Grand battement, s'il vous plaît. Non, non, grand battement.*

Am trecut mai departe spre capătul balconului, urmărit de mirosul dulce-sărat de sudoare tânără. Anton era la el, așezat la birou, scund și lat, într-un costum de gabardină de culoarea înghețatei de lămâie. Avea fața bronzată de lampa cu raze ultraviolete. Se ridică foarte sprinten, ca să arate că nu-i bătrân. Mâna pe care mi-o întinse avea inele în două degete; parcă aș fi dat mâna cu un rac uriaș.

— Domnul Archer.

Anton era la Hollywood de mai mult timp decât mine, dar tot îmi pronunța numele „Arșer”. Accentul făcea parte probabil din cartea de vizită a meseriei, dar în ciuda accentului său, Anton îmi era simpatic.

— Mă mir că-ți amintești de numele meu.

— Mă gândesc la dumneata cu recunoștință, spuse el. De multe ori.

— Asupra cărei neveste te-ai oprit?

— Te rog, nu fi vulgar.

Ridică mâinile cu un gest căutat, și dacă tot și le ridicase, își examinează manichiura.

— Numărul cinci. Suntem foarte fericiți. Nu e nevoie de dumneata.

— Încă.

— Doar n-ai venit să discutăm problemele mele matrimoniale. Pentru ce ai venit?

— S-a pierdut o fată.

— Iar Hester Campbell?

— Exact.

— Lucrezi pentru bărbatul ei, fraierul ăla cât ușa?

— Ce-nseamnă telepatia!

— E un prost. Orice bărbat la vârsta și la volumul lui care fuge după o femeie în orașul ăsta e un prost! De ce nu stă liniștit, să le vezi ce s-ar mai înghesui!

— Nu-l interesează decât femeia asta. Ei, ce-i cu ea?

— Ce-i cu ea? repetă el întinzând mâinile cu palmele în sus, ca să arate ce curate sunt. A luat niște lecții de balet cu mine, vreo trei-patru luni. Domnișoarele vin și pleacă. Eu nu răspund de viața lor particulară.

— Ce știi despre viața ei particulară?

— Nimic. Doresc să nu știu nimic. Ea e o persoană cam pusă pe rele. Am presimțit că o să facă ceva.

— Dacă ai presimțit, de ce l-ai asmuțit pe bărbat-său asupra lui Clarence Bassett?

Ridică din umeri și rămase așa:

— Eu? Eu l-am asmuțit asupra lui Bassett? I-am răspuns la întrebări, atâta tot. Ce treaba am eu cu

asta?

— Lasă bancurile, Anton. Îl cunoșteai pe Bassett dinainte?

— *Pas trop*. El nu-și amintește de mine, probabil.

Se duse la fereastră și mai ridică puțin jaluzelele. De pe bulevard se ridică vacarmul circulației. Acoperită de zgomot, vocea lui Anton parcă şuiera:

— Dar eu nu uit. Acum cinci ani am făcut cerere să intru în clubul Channel. M-a refuzat fără niciun motiv. Am auzit de la persoana care m-a propus că Bassett nici măcar nu mi-a prezentat cererea în fața comitetului. N-avea nevoie de profesori de dans la el în club.

— Așa că te-ai gândit să-i faci o bucurie.

— Poate că da.

Se uită la mine peste umăr, cu un ochi strălucitor și gol, ca de păsăroi.

— Am reușit?

— Am fost eu acolo la timp ca să opresc lucrurile. Dar puteai să declanșezi o crimă.

— Aiurea!

Se întoarce și veni spre mine, pășind pe covor suplu ca o felină.

— Bărbatul ei e un nimic, un puști isteric. Nu prezintă niciun pericol.

— Mă-ntreb dacă e chiar așa. E mare și voinic și e nebun după nevastă-sa.

— E bogat?

— Aș!

— Atunci spune-i să-și ia gândul de la ea. Am mai văzut multe de genul ăsta, îndrăgostite de propria lor persoană. Ele își închipuie că au vocație artistică pentru teatru, dans sau muzică. Dar de fapt nu aspiră decât la bani și la îmbrăcăminte. Dacă pică de undeva

un bărbat care poate să le ofere aceste lucruri și gata cu vocația.

Cu mâinile oficie gestul de eliberare al unei păsări, trimițându-i un sărut la despărțire.

— Lui Hester i-a picat cineva?

— Foarte posibil. La mine, în noaptea de Crăciun, părea deosebit de înfloritoare. Avea o capă nouă, de nură. Am felicitat-o pentru capă și atunci m-a informat că are contract personal cu un regizor de film.

— Cine anume?

— Nu mi-a spus, și nici nu contează. Mințea. Era o mică fantezie pe care mi-o servea.

— De unde știi?

— Cunosesc femeile.

L-am crezut fără rezerve. Peretele din spatele biroului era tapetat cu fotografii de femei, cu autografele respective.

— Și în afară de asta, spuse el, niciun regizor în toate mințile n-ar face un contract cu fata asta. E ceva care-i lipsește, talentul elementar, simțirea. La vârsta ei e cinică, și nici măcar nu încearcă să ascundă lucrul ăsta.

— Ce-a făcut atunci de Crăciun?

— Mult timp nici n-am văzut-o. Aveam peste o sută de invitați.

— A dat un telefon de-aici. Știai?

— N-am știut până ieri. Mi-a spus bărbatul ei că era speriată de ceva. Poate a băut prea mult. La serata mea nu era nimic de care să te sperii – multă lume, toți tineri și drăguți, care se distrau.

— Cu cine era ea?

— Cu un băiat, un băiat bine.

Pocni din degete.

— Mi l-a prezentat, dar am uitat cum îl cheamă.

— Lance Torres?

Pleoapele i se încrețiră.

— S-ar putea. Era cam negricios, figură de spaniol. Foarte bine făcut băiatul, tipul modern de tânăr, cu aer de apaș. Poate domnișoara Seeley să-l identifice. L-am văzut vorbind.

Se uită la ceas.

— Domnișoara Seeley a ieșit să-și bea cafeaua, dar trebuie să se întoarcă repede.

— Cât timp așteptăm, poate îmi dai adresa lui Hester. Adresa reală.

— De ce ți-aș ușura drumul? spuse Anton, cu surâsul lui insinuant. Nu-mi place individul pentru care lucrezi. E prea agresiv.

— Atunci nu vrei să-l lași să-și găsească nevasta?

— A, nu, îți dau adresa. Voiam doar să-mi exprim sentimentele în legătură cu acest subiect. Stă la hotelul Windsor, în Santa Monica.

— Aha, știi adresa pe dinafară.

— Din întâmplare mi-o amintesc. Mi-a mai cerut-o un detectiv săptămâna trecută.

— Detectiv de poliție?

— Nu, particular. Zicea că e avocat, că are niște bani pentru ea, o moștenire, dar povestea era cusută cu ață albă, iar eu nu sunt prost.

Își aruncă din nou ochii la ceas.

— Acum, te rog să mă ierți, trebuie să mă schimb pentru oră. Poți s-o aștepți aici pe domnișoara Seeley dacă vrei.

Înainte de a-l mai putea întreba ceva, a ieșit pe o ușă care dădea spre interior și a închis-o în urma lui. M-am așezat la birou și am căutat hotelul Windsor în cartea de telefon. Funcționarul de la recepție mi-a

spus că domnișoara Hester Campbell nu mai stă acolo. S-a mutat acum două săptămâni și n-a lăsat nicio adresă.

Tocmai rumegam faptul, când a intrat domnișoara Seeley. Mi-o aminteam din perioada când Anton a divorțat de a treia nevastă, cu ajutorul meu.

— Ia te uită, domnul Archer.

Implicațiile prezenței mele o uimiseră.

— Nu cumva iar avem povești cu neveste?

— Cu neveste, dar nu cu ale șefului. Spunea că ați putea să-mi dați unele informații.

Am întrebat-o dacă își mai aduce aminte că s-a întâlnit cu Hester la Crăciun. Își aducea aminte.

— Și companionul ei?

Dădu din cap:

— Cam visător. Drăguț băiat. Adică, dacă vă place tipul latin. Eu personal nu mă dau în vânt după genul ăsta, dar cu el m-am înțeles bine. Până când și-a dat arama pe față.

— Ați vorbit cu el?

— Numai puțin. Era cam timid de față cu atâta lume, așa că l-am luat sub aripa mea. Mi-a povestit despre cariera lui și alte lucruri. E actor. Are contract pe termen lung cu studiourile Helio-Graff.

— Cum îl cheamă?

— Lance Leonard. Deșteaptă combinație, nu-i așa? Mi-a spus că el și-a ales numele.

— Și are contract cu Helio-Graff?

— Așa mi-a spus. În orice caz, merită să-l angajeze, arată bine. Și are și temperament artistic.

— Vreți să spuneți că a încercat să se dea la dumneavoastră?

— A, nu. Oricum nu i-aș fi permis. Și e foarte îndrăgostit de Hester, am văzut eu. S-au dus la bar

după aceea și bea din același pahar, ca doi porumbei.

Avea un glas melancolic. Apoi adăugă în chip de consolare:

— Dar tot și-a dat arama pe față.

— Cum așa?

— A fost groaznic, spuse ea cu satisfacție. Hester a intrat aici ca să dea un telefon. I-am dat eu cheia. Probabil că a telefonat altui bărbat, pentru că a urmărit-o înăuntru și i-a făcut o scenă. Latinii ăștia sunt foarte impulsivi.

— Erați aici?

— L-am auzit zbierând la ea. Aveam treabă la mine în birou, așa că am auzit fără să vreau. A făcut-o în toate felurile: și târfă, și i-a mai spus niște lucruri pe care nu vreau să le repet.

Încercă să roșească, dar nu reuși.

— A amenințat-o în vreun fel?

— Cred și eu. I-a spus că nu-i dă nicio săptămână de trăit dacă nu-și joacă mai departe rolul în afacere. Că deja e băgată până-n gât și că n-o să-l facă ea să piardă așa o plească.

— A spus în ce constă afacerea?

— I-o fi spus, dar eu n-am auzit nimic.

— A amenințat că o omoară?

— N-a spus că o să-i facă el ceva. Dar a spus că... Se uită în tavan pipăindu-și bărbia.

— A spus că dacă nu rămâne pe fază, o dă pe mâna prietenului ăla. Unul... Carl.

— Carl Stern?

— S-ar putea. N-a pronunțat al doilea nume. Îi dădea zor cu Carl, și cum o s-o aranjeze Carl.

— Ce s-a-ntâmplat după asta?

— Nimic. Au ieșit de-aici și au plecat împreună. Ea

era blândă ca un mieluşel, zău, aşa arăta.

CAPITOLUL 8

În curte era o cabină telefonică în care m-am auto-claustrat dimpreună cu cărțile de telefon ale districtului. Lance Leonard nu figura în niciuna din ele. Nici Lance Torres, nici Hester Campbell, nici Carl Stern. I-am dat un telefon lui Peter Colton, care tocmai ieșise la pensie cu funcția de anchetator principal pe lângă procurorul general al districtului.

Carl Stern, mi-a spus Colton, ieșise și el la pensie de curând. Adică se mutase la Vegas și se făcuse băiat cinstit, dacă consideri că Vegas e un loc unde există oameni cinstiți. Stern își investise toți banii în construirea unui mare hotel cu cazinou, care nu era încă gata. Din partea lui, Colton îi dorea să rămână și fără cămașa aurită pe care o împrute cu hoitul lui murdar.

— Aureola de unde-o are, Peter?

— Din mai multe surse. A lucrat la Sindicatul gangsterilor. Când Siegel a terminat cu sindicatul, de unde i s-a tras și moartea, Stern a fost unul dintre moștenitori. Grosul l-a adunat cu serviciile telegrafice. După ce a intervenit Comisia de litigii și s-a terminat povestea, a finanțat un timp un circuit de narcotice.

— Drept care l-ai pus la păstrare, bineînțeles.

— Doar știi la fel de bine ca mine care-i situația, Lew.

Colton era furios, dar în același timp parcă ar fi vrut să se scuze.

— Acțiunile noastre sunt în esență acțiuni de

urmărire juridică. Lucrăm cu materialul pe care ni-l aduc polițiștii. Carl Stern avea polițiști în garda lui personală. Politicienii care taie și spânzură la poliție mergeau cu el la pescuit, la Acapulco.

— Așa a reușit să-și scoată permisul pentru jocuri de noroc în Nevada?

— Nici n-are permis în Nevada. Cu reputația lui, nu puteau să-i dea. Trebuia să-și găsească un paravan.

— Știi cumva cine poate fi paravanul ăsta?

— Simon Graff, răspuse Colton. Ai auzit probabil de el. Drăcia care-o construiesc acum a să-i zică Casbah-Simon Graff.

Această știre m-a oprit un minut.

— Credeam că Helio-Graff câștigă destui bani.

— Poate Graff s-a gândit să câștige și mai mulți. Ți-aș spune eu ce cred despre toată povestea asta, dar nu-mi face bine la tensiune.

Mi-a povestit totuși mai departe, cu glasul înecat de mânie:

— N-au pic de rușine, pic de răspundere cetățenească, vedetele astea împruțite de la Hollywood, care se duc la Vegas să pună momeala în undița hoților, să facă pe codoșii tâlharilor și să servească drept paravan ucigașilor.

— Stern e ucigaș?

— De zece ori ucigaș, răspuse Colton. Vrei să-ți spun amănunțit ce are la activ?

— Nu, nu chiar acum. Mulțumesc, Peter. Și nu mai pune totul la inimă.

Cunoșteam pe cineva la Helio-Graff, un scriitor, Sammy Swift. Centrala studioului mi-a dat legătura cu secretara, iar secretara l-a chemat pe Sammy la telefon.

— Lew? Spune-mi în două cuvinte. Dacă nu, altă

dată, când vrei tu. Mă lupt cu un scenariu, umblă după mine tot felul de indivizi.

Vorbea grăbit, în ritm cu metronomul rapid care-i ticăia în cap.

— Dar ce te-a apucat așa o grabă?

— Plec în Italia cu o echipă săptămână viitoare. Graff scoate un film pe cont propriu despre Cartagina.

— Despre Cartagina?

— Salambô, Flaubert, roman istoric. De unde-ai picat?

— De la ora de geografie. Cartagina e în Africa.

— A fost dar nu mai e. Al Mare clădește în Italia.

— Am auzit că mai clădește și la Vegas.

— Aha, Casbah? Da.

— Nu e cam neobișnuit ca un mare producător independent să-și investească banii într-un tonomat?

— Tot ce face Al Mare e neobișnuit. Ei, cu ce pot să te ajut? Ce să-ți dau? Foaie verde, de dai n-ai, ia nu da să vezi cum ai.

— Nu-mi dai nimic. Vreau numai să intru în legătură cu un actor nou de la voi. Lance Leonard.

— Da, l-am văzut pe-aici. De ce?

Am improvizat ceva.

— Un prieten de-al meu, un ziarist din Est, vrea să-i ia un interviu.

— Despre Cartagina?

— Ce, joacă și Leonard în Cartagina?

— Un rol mic, primul rol. Nu citești ziarele?

— Numai când n-am încotro. Sunt analfabet.

— Și ziarele sunt la fel. Și Leonard, dar vezi nu-i spune prietenului tău să publice asta. Băiatul o să arate bine în chip de sălbatic din nordul Africii. Are mușchi mai frumoși ca Brando, a fost boxer.

— Cum de-a ajuns să facă film?

— L-a descoperit Ăl Mare, personal.

— Și unde și-a cazat mușchii cei frumoși?

— Cred că la Coldwater Canyon. Secretara poate să-ți dea adresa. Nu spune, totuși, că o ai de la mine. Băiatul e cam speriat de ziarști. Dar publicitatea îi prinde bine.

Sammy își trase răsuflarea. Îi plăcea să vorbească, îi plăcea orice îl întrerupea din lucru.

— Sper că nu e prea lată, Lew, chestia la care lucrezi acum.

— Știi și tu că nu poate să fie. Alea tari le-am lăsat baltă de mult. Sunt cu un picior în groapă.

— Lasă, așa suntem toți. Și mai suferim și de lefterită. Pa.

Am luat adresa din Coldwater Canyon și am ieșit pe stradă. Soarele clipea pe acoperișul mașinii. George Wall stătea pe bancheta din față prăbușit, cu capul pe spate. Avea fața încinsă și udă; ochii închiși. Înăuntru era ca într-un cuptor.

Când am pornit motorul, s-a trezit. S-a ridicat, frecându-se la ochi.

— Unde mergem?

— Nu mergem; merg. Te las la hotel. La ce hotel stai?

— Dar nu vreau să mă lași.

Se agăță de brațul meu drept.

— Ai descoperit unde e, așa-i? Nu vrei s-o văd.

N-am răspuns. El mă zgâlțâia de braț, făcând să devieze mașina.

— Asta urmărești, așa-i?

L-am împins cât-colo, în celălalt colț al banchetei.

— Pentru Dumnezeu, George, potolește-te! Să iei un calmant când ajungi la hotel. Hai, unde e hotelul?

— Nu mă-ntorc la hotel. Nu poți să mă forțezi.

— Bine, bine. Dacă promiți că rămâi în mașină. Am prins un fir care poate duce undeva, poate nu. Dar precis n-o să fac nimic dacă dai tu năvală.

— Nu, nu. Îți promit.

După un timp spuse:

— Tu nu-nțelegi ce e în sufletul meu. Uite, acumă când dormeam am visat-o pe Hester. Am încercat să vorbesc cu ea. Ea nu răspundea, și atunci am văzut că e moartă. Am atins-o. Era rece ca gheața...

— Asta s-o povestești la doctor, am spus eu, scârbos.

Autocompătimirea lui mă călca pe nervi.

Jignit, George s-a retras într-o tăcere care a durat tot drumul până la Canyon. Lance Leonard locuia aproape de vârf, într-o casă nou-nouță, de lemn roșcat de sequoia, suspendată pe console deasupra unei căderi verticale. Am parcat mașina mai sus de casă și m-am uitat împrejur. Lance Leonard n-avea vecini pe-aproape, deși mai erau case, ca niște puncte pe pantele din jur.

L-am ținut pe George în mașină cu o privire de zile mari, și am coborât panta de asfalt până la casă. Pomii din curtea din față erau plantați de curând. În garajul deschis era expus un Jaguar sport gri, plin de praf și o motocicletă ușoară de curse. Am sunat la ușa din față.

A deschis ușa un tânăr. Se pieptăna cu un pieptene împodobit cu rondule aurite. Avea păr negru, creț în vârful capului și lins în părți. Treapta de la intrare îl ridica la aceeași înălțime cu mine. Dacă treceai cu vederea gura fără formă și ochii cam spălăciți, avea un cap frumos de brunet. Era în picioarele goale și îmbrăcat într-o pijama albastră de nailon. Era săritorul din fotografia lui Bassett.

— Domnul Torres?

— Leonard, m-a corectat el.

După ce și-a aranjat buclele pe frunte, satisfăcut, a dat drumul la pieptene în buzunarul de la pijama. A zâmbit, conștient de șarmul lui.

— Mi-am luat un nume nou pentru noua mea carieră. Ce vânt te aduce, amice?

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Wall.

— Habar n-am cine e. Ți-a dat greșit adresa.

— Ca domnișoară o chema Campbell. Hester Campbell.

L-am văzut cum se crispează.

— Hester? Nu s-a măritat, nu e măritată.

— E căsătorită. Nu v-a spus?

Aruncă o privire peste umăr în casă și înapoi la mine. Avea mișcări iuți ca o șopârlă. Puse mâna pe clanță și începu să închidă ușa.

— N-am auzit de ea. Îmi pare rău.

— Dar pieptenul al cui e? Sau așa vă plac dumneavoastră lucrurile strălucitoare?

Se opri nehotărât, exact atât cât mi-a trebuit ca să-mi bag piciorul în deschizătura ușii. Vedeam pe deasupra lui în tot lungul casei, până la peretele mobil de sticlă care încheia încăperile din fund, și prin perete vedeam terasa suspendată peste canion. Pe un scaun metalic stătea la soare o fată. Îi vedeam spinarea prelungă, bronzată, și talia, atât de subțire încât îți tăia respirația, din care se arcuia șoldul alb. Avea părul ca un pământuf ciufulit de pene argintii.

Leonard a făcut un pas afară, împingându-mă înapoi pe aleea de lespezi, și a închis ușa în spatele lui.

— Șterge-o, frățioare. Azi nu-i spectacol. Și pricepe odată, nu cunosc pe nicio Hester, sau cum dracu o

mai cheamă.

— Acum un minut o cunoșteai.

— Poate am auzit o dată numele. Aud tot felul de nume. Apropo, cum te cheamă?

— Archer.

— Și ce-nvârtești?

— Sunt detectiv.

Am văzut cum i se strâmbă gura și ochii își pierd expresia. Leșise de curând dintr-un loc unde polițiștii sunt urâți și temuți; ura rămăsese în el, ca o boală cronică.

— Ce vrei cu mine, domnule polițai?

— Nu cu tine. Cu Hester.

— A intrat în vreun bucluc?

— Mai mult ca sigur, dacă s-a înhăitat cu tine.

— Aș, de unde. Mi-a dat papucii, zău!

Făcu cu mâinile un semn sugestiv.

— N-am mai văzut-o de mult pe puicuță.

— Pe terasă te-ai uitat bine?

Mâinile se opriră și înțepeniră pe șolduri. Se aplecă spre mine din mijloc, muncindu-și gura ca o bivalvă roșie:

— Mă tot faci mincinos. Am un rang pe care trebuie să-l păstrez, așa că stau aici și mă port ca un domn. Dar eu zic s-o ștergi din curtea mea, că dacă nu te bușesc cât oi fi tu de sticlete.

— Asta ar arăta frumos într-un ziar. Toată combinația ar arăta frumos, la loc de cinste.

— Ce combinație? Ce vrei să spui?

— Vreau să aud de la tine.

Cercetă îngrijorat drumul, unde era parcată mașina. Fața lui George atârna la geam, ca o lună roz, prevestitoare de rele.

— Cine e prietenul de rezervă?

— Bărbatul ei.

Din cauza efortului de gândire, ochii lui Leonard se umbriră.

— Ce-i asta, casă de oaspeți? Ia să-ți văd hârtiuța.

— N-am nicio hârtiuță. Sunt detectiv particular.

— Arde-l, îi spuse el unui confident imaginar așezat la stânga lui.

În aceeași clipă, umărul drept i s-a smucit în jos. Brațul cu pumnul pornit ca din arc s-a oprit drept în stomacul meu, sub coaste. Lovitura a venit mult prea repede ca s-o pot opri. Așezat pe lespezi, am descoperit că nu pot să mă ridic imediat. Eram de un calm perfect și aveam capul limpede ca un acvariu; dar ideile geniale și intențiile nobile care înotau prin el nu găseau niciun ecou în membrele inferioare.

Leonard stătea în picioare cu pumnii pregătiți, așteptând să mă ridic. Îi căzuse părul peste ochi, negru-albăstrui și lucitor ca șpanul de oțel. Picioarele goale dansau ușurel pe piatră. M-am întins să le apuc și am îmbrățișat aerul. Leonard mi-a zâmbit de sus, dansând:

— Hai, sus. Tot aveam nevoie de antrenament.

— O să vezi tu antrenament, mucusule!

— De la tine, vezi să nu, boșorogule!

În spatele lui s-a deschis ușa și a apărut pământul. Avea ochelari de soare colorați, cu rama aurită, la fel cu pieptenul. Fața îi lucea de ulei. Prosopul plușat, prins de subțiori, se mula după bulbii și îngustimile trupului.

— Ce s-a-ntâmpat, Muchi?

— Nimic. Treci înăuntru.

— Țsta cine mai e? L-ai lovit tu?

— Ghici. Ce crezi?

— Cred că ești nebun, să-ți iei riscul să faci una ca

asta.

— Eu îmi iau riscul? Cine și-a dat drumul la gură la telefon? Tu l-ai adus pe boul ăsta.

— Și ce, atunci voiam să ies. Acuma m-am răzgândit.

— Ține-ți gura.

O amenință cu o mișcare din umeri.

— Am spus să treci înăuntru.

Pe asfalt se auzi tropăit de pași în fugă. George Wall strigă:

— Hester! Sunt aici!

Porțiunea pe care o vedeam din fața ei nu și-a schimbat expresia. Leonard i-a proptit o mână în pieptul plușat, a împins-o înăuntru și a închis ușa scurt. S-a întors în clipa în care George se repezea la el și l-a primit cu o stângă țeapănă în figură. George s-a oprit ca trăsnit. Leonard aștepta, cu figura senină și absorbită a unui om care ascultă muzică.

Mi-am adunat picioarele sub mine, m-am ridicat și am început să mă uit cum se bat. George își dorea de mult o bătaie; avea avantajul înălțimii, al greutateii și al lungimii brațelor: nu m-am amestecat. Era ca și cum ai vedea un om prins într-o mașinărie. Leonard a făcut un pas în interiorul cercului descris de pumnul celuilalt, s-a sprijinit cu bărbia în pieptul lui și i-a burdușit stomacul. Când s-a dezlipit de el, George s-a înclinat până la pământ. S-a așezat în genunchi și s-a ridicat din nou, foarte palid.

În momentul în care George, ridicându-se, și-a desprins mâinile de pe lespede, Leonard i-a dat una în obraz cu dreapta, descolăcindu-și spinarea încordată. George a făcut câțiva pași de-a-ndăratelea, călcând pe gazonul crud și moale. S-a uitat la cer cu reproș, ca și cum cerul i-ar fi scăpat ceva în cap. Apoi s-a

scuturat și a pornit din nou spre Leonard. S-a împiedicat de furtunul din iarbă și puțin i-a lipsit să nu cadă.

M-am băgat între ei, cu fața spre Leonard.

— Îi ajunge. Termină, hai!

George m-a împins într-o parte. L-am apucat de brațe.

— Îi arăt eu stârpiturii, a spus el cu gura plină de sânge.

— De ce vrei să mănânci atâta bătaie?

— Mai bine vezi de el.

Era mai puternic ca mine. S-a smuls, proiectându-mă într-o parte. S-a mai repezit o dată cu pumnul înainte, nereușind decât să-și plesnească haina în spate. Leonard a aplecat puțin capul și s-a uitat cum trece pumnul pe lângă el. George, scos din echilibru, șovăia pe picioare. Leonard l-a lovit între ochi cu dreapta, și în timp ce cădea i-a mai dat una și cu stânga. Capul lui George a sunat a sec pocnindu-se de lespede. A rămas nemișcat.

Cu mâna stângă, Leonard își mângâia pumnul drept, ca pe un obiect de artă făcut din bronz.

— N-ar trebui să dai cu el în neprofesioniști.

Mi-a răspuns foarte firesc:

— Nici nu dau, dacă nu sunt silit s-o fac. Dar câteodată îmi sare și mie țandăra, vine câte-un mălai mare ca ăsta și-și închipuie că mă sperie el pe mine. M-a speriat destui, nu mai am nevoie să mă sperie nimeni

Stând într-un picior, a atins brațul răstignit al lui George cu degetul mare de la celălalt picior.

— Cred c-ar trebui să-l duci la doctor.

— Ar cam trebui.

— L-am lovit zdravăn.

Mi-a arătat oasele pumnului drept. Erau umflate și învinețite. Dar altfel, bătaia îi priise. Era vesel și liniștit, și când se mișca își încorda puțin gâtul, ca un armăsar. Pământul se uita la el de la fereastră. Se îmbrăcase cu o rochie subțire de olandă. A văzut că mă uit la ea, și s-a dat înapoi ca să n-o mai văd.

Leonard a luat furtunul și a dat drumul la apă rece în capul lui George. George a deschis ochii și a ncerat să se ridice în capul oaselor. Leonard a închis furtunul.

— N-are nici pe dracu. Nu-și revin ei așa de repede, dacă e ceva grav. Oricum, eram în legitimă apărare, ești martor. Dacă iese vreo dandana, aranjează cu Leroy Frost de la Helio.

— Aha, Leroy Frost e cu daunele?

Mi-a zâmbit cam îngrijorat.

— Îi cunoști pe Leroy?

— Îl cunosc puțin.

— Poate mai bine să nu-l mai necăjim cu prostia asta. Leroy, îl bate destui la cap. Cât scoți pe zi?

— Cincizeci când lucrez.

— Bun, ce-ai zice să-ți dau cincizeci de dolari ca să iei hoitul de-aici?

Își pusese în funcțiune tot șarmul.

— Apropo, trebuie să-mi cer scuze. Mi-am cam pierdut capul câteva clipe, n-ar fi trebuit să mă reped la dumneata ca un mucos. Poți să mi-o plătești odată și odată.

— Poate așa o să și fac.

— Sigur, sigur, o să te las. Cum stai cu colivia?

— Parcă aş avea o rachetă de tenis spartă pe umeri.

— Dar nu ești supărat?

— Nu sunt supărat.

— Atunci e bine. Foarte bine.

Mi-a întins mâna. M-am proptit bine în călcâie și i-am dat una în falcă. Ideea nu era prea genială. Picioarele îmi tremurau. Dacă n-aș fi avut destulă adresă, ar fi putut să mă-nconjoare de trei ori și să mă facă arșice numai cu stânga. Dar l-am nimerit la fix.

L-am lăsat întins pe jos. Ușa din față era descuiată și am intrat. Fata nu era nici în hol, nici pe terasă. Prosopul plușat zăcea grămadă pe jos în dormitor. Lângă el era o pălărie de soare de pai împletit. Pe banda de piele din interiorul pălăriei era o etichetă: „Lucrat de mână în Mexic pentru magazinul Taos”.

Am auzit un motor tușind și hârâind după zid. Am găsit ușa din dos care dădea din atelier în garaj. Am văzut-o pe Hester la volanul Jaguarului, uitându-se la mine cu gura deschisă. A încuiat ușa de pe partea ei înainte de a pune eu mâna pe clanță. O secundă după aceea, clanța mi s-a smuls din mână.

Jaguarul a schelălăit la curbă, lăsând urme negre pe asfalt, și dintr-un salt a fost dincolo de alee, pe șosea. L-am lăsat să plece. Nu puteam să-l las pe George cu Leonard.

Stăteau amândoi așezați în fund în fața casei, fiecare de câte-o parte a aleii de lespezi, și își aruncau priviri ucigătoare. Lui George îi curgea sânge din gură. Leonard n-avea niciun semn, dar când s-a ridicat în picioare am văzut că suferise o schimbare.

Avea un aer perfid și laș, gata parcă să se furișeze undeva, ca și cum pumnul meu l-ar fi trimis în trecutul diametral opus prezentului.

— Nu-ți face griji, i-am spus eu, ești la fel de frumos.

— Măi glumistule. Faci glumă cu mine? Ți-aș rupe

picioarele, dacă n-aş fi cu ăsta așa.

Mi-a arătat mâna dreaptă umflată.

— Tu mi-ai dat voie să ți-o plătesc, dacă-ți mai aduci aminte. Acum suntem chit. Unde s-a dus cucoana?

— Du-te dracului.

— Ce adresa are?

— Du-te dracului!

— Nu te costă nimic că-mi dai adresa. Tot știu numărul de la mașină, așa că pot să-i dau de urmă.

— Pa.

Mi-a aruncat o privire superioară, ceea ce însemna probabil că Jaguarul e al lui.

— Ce s-a răzgândit să facă? Din ce voia să iasă?

— Nu știu să ghicesc gânduri. Nu știu nimic despre ea. Fac servicii la tot felul de femei, clar? Dacă mă roagă, le mai fac câte o bucurie. Asta înseamnă că sunt eu vinovat?

M-am întins să-l ating. S-a dat înapoi, cu fața schimonosită.

— Să nu pui etichete pe mine. Și plimbă ursul din curtea mea. Să nu zic că nu ți-am spus. Am în casă o pușcă încărcată.

A luat-o spre casă, dar la ușă s-a oprit și s-a întors să se uite ce facem. George stătea în patru labe. I-am trecut un braț peste umeri și l-am urcat în picioare. Mergea ca un om care încearcă să-și mențină echilibrul pe o somieră cu arcuri.

Când m-am întors să mă mai uit o dată la casă, Leonard, în prag, se pieptăna.

CAPITOLUL 9

Am coborât panta lungă spre Beverly Hills, conducând foarte încet, pentru că mă simțeam predispus la accidente. Sunt zile când apeși cu degetul pe buton, unde trebuie, și totul se așterne la picioarele tale în tipare inteligibile. Dar mai sunt și altfel de zile.

George mă îngrijora. Stătea cocârjat, cu capul în mâini, și gemea din când în când. Avea acel talent deosebit, poate chiar mai dezvoltat decât la mine, să-și bage nasul unde nu trebuie și să-și însângereze mutra. Avea nevoie de un apărător, și se pare că eu eram alesul.

L-am dus la doctorul meu, pe nume Wolfson, care avea un cabinet de medicină generală pe bulevardul Santa Monica. Wolfson l-a întins pe o masă de metal capitonată, într-o nișă, i-a pipăit obrazul și țeasta cu degetele lui groase și pricepute, i-a băgat o luminiță în ochi și a mai îndeplinit alte câteva ritualuri.

— Cum s-a întâmplat?

— A căzut și s-a lovit cu capul de piatră.

— Cine i-a dat brânci? Tu?

— Un prieten comun. Hai să nu intrăm în amănunte. Are ceva?

— S-ar putea să aibă o mică comoție. Te-ai mai lovit vreodată la cap?

— Da, când jucam fotbal, a răspuns George.

— Nu-mi place de loc, mi-a spus Wolfson. Ar trebui să-l duci la spital. Trebuie să stea în pat cel puțin

două-trei zile.

— Nu!

George s-a ridicat în capul oaselor, împingându-l pe doctor înapoi. Ochii i se mișcau greu în orbitele umflate.

— Mai mult de două-trei zile nici n-am liber. Trebuie să vorbesc cu ea.

Wolfson a ridicat din sprâncene:

— Cu cine să vorbească?

— Cu nevastă-sa. L-a părăsit.

— Ei și? Asta se-ntâmplă în fiecare zi. Doar ți s-a întâmplat și ție, Lew. Oricum, tot trebuie să stea în pat.

George și-a tras picioarele de pe masă și s-a dat jos clătînându-se. Fața lui avea culoarea cimentului proaspăt turnat.

— Refuz să mă duc la spital.

— Să știi că ieși o hotărâre gravă, a spus Wolfson rece.

— Poate să stea în pat la mine acasă. Așa e bine?

Wolfson s-a uitat la mine.

— Poți să-l ții culcat?

— Cred că da.

— Bine, a declarat George solemn, accept compromisul.

Wolfson a dat din umeri.

— Dacă asta-i tot ce putem face... O să-i fac o injecție să se liniștească și o să trec să-l văd mai târziu.

— Știi unde stau, i-am spus eu.

Într-o căsuță de stuc cu două dormitoare, pe un teren de douăzeci de metri lângă Olympic. Un timp n-a stat nimeni în al doilea dormitor. Pe urmă, un timp a stat cineva. Când a fost golit definitiv, am vândut

patul la consignație și am transformat camera în birou. În care, nu știu din ce motiv, nu-mi plăcea de loc să intru.

L-am băgat pe George în patul meu. Dimineața femeia schimbase așternutul, așa că cearceafurile erau curate. Atârnându-i hainele rupte pe-un scaun mă întrebam ce dracu vreau să fac și de ce. M-am uitat, dincolo de hol, la ușa dormitorului fără pat, unde nu mai dormea nimeni. Am simțit în gât gustul unei dureri vechi, ca mirosul de ceapă care nu trece oricât te-ai spăla pe dinți. Mi se părea foarte important ca George să se întâlnească cu nevasta lui și s-o ia din Los Angeles. Și să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe.

George a-ntors capul pe pernă, spre mine. Acum era pe jumătate adormit, sub influența injectiei și a pumnilor liniștitori ai lui Leonard.

— Ascultă, Archer. Tu ești prietenul meu.

— Da.

— Ești singurul prieten pe care-l am. Trebuie să mi-o găsești.

— Ți-am găsit-o. Și la ce bun?

— Știu, n-ar fi trebuit să mă năpustesc așa spre ea! Am speriat-o. Totdeauna fac lucrurile pe dos. Doamne, nu m-aș atinge nici de-un fir de păr de-al ei. Să-i spui asta din partea mea. Promite-mi că-i spui.

— Bine. Hai, dormi.

Dar mai avea ceva de spus:

— Cel puțin trăiește, nu?

— Da, era cam sprintenă pentru un cadavru.

— Cine sunt ăștia cu care umblă ea? Cine era tipul în pijama?

— Unul, Torres. A fost boxer, dacă asta te consolează.

— El a amenințat-o?

— Așa cred.

George s-a ridicat în coate.

— Am mai auzit de numele ăsta, Torres. Hester avea o prietenă pe care o chema Gabrielle Torres.

— Ți-a povestit despre Gabrielle, vasăzică?

— Mi-a spus în noaptea aia când... când mi-a mărturisit păcatele.

Privirea lui absentă se roti obosită prin cameră și se opri într-un colț, fixată pe ceva invizibil. Buzele lui uscate se mișcă, încercând să dea un nume lucrului pe care-l vedea

— Prietena ei a fost împușcată și omorâtă primăvara trecută. Hester a plecat din California imediat după aceea.

— De ce a plecat?

— Nu știu. Cred că se simțea vinovată de moartea fetei. Îi era frică să nu fie chemată ca martoră, dacă se face cumva un proces.

— Nu s-a făcut proces.

Nu răspunse, cu ochii la lucrul din colțul gol.

— Ce ți-a mai spus, George?

— Despre bărbații cu care s-a culcat, de când avea treisprezece-paisprezece ani.

— Cu care s-a culcat Hester?

— Da. M-a supărat chiar mai mult decât povestea ailaltă. Nu știu ce mă face să simt treaba asta.

Te face uman, m-am gândit eu.

George închise ochii. Am tras storurile și m-am dus dincolo la telefon. Voiam să vorbesc cu secția de circulație de la poliție, unde lucra ca dispecer un prieten de-al meu, Mercero. Din fericire lucra în schimbul de zi. Nu, nu era ocupat, dar putea oricând să intervină ceva, accidente vin totdeauna câte

două și câte trei deodată ca să-l înnebunească pe el. O să-ncerce să-mi dea cât mai repede relații despre numărul Jaguarului.

M-am așezat lângă telefon, am aprins o țigară și am căutat o intuiție genială, așa cum au toți detectivii din cărți și unii în viața de toate zilele. Singura intuiție pe care-am avut-o a fost că Jaguarul îi aparține lui Lance Leonard și o să mă aducă înapoi de unde am plecat, după ce m-am învârtit în jurul cozii.

Telefonul.

— Mercero? am întrebat eu.

Dar era vocea lui Bassett, care-mi răsuflă în ureche.

— Am încercat să te prind mai devreme.

— Sunt acasă de jumătate de oră.

— Asta înseamnă că ai găsit-o sau că ai lăsat-o baltă!

— Am găsit-o și am pierdut-o iar.

I-am explicat cum, acompaniat de oh-uri, ah-uri și țî-țî-uri la celălalt capăt al firului.

— Pot spune că n-am făcut nimic până acum. Greșeala cea mai mare a fost că l-am luat și pe Wall.

— Sper că nu e lovit prea rău.

În solitudinea lui Bassett se ghicea puțină răutate.

— Are capul tare, o să scape.

— De data asta de ce crezi că a fugit iar?

— Poate că s-a speriat, pur și simplu. Poate că nu. Îmi face impresia că e un caz mai serios decât pierderea unei neveste. Gabrielle Torres intră mereu pe fir.

— Ce ciudat că pomenești de ea. M-am gândit la ea toată dimineața, de când am discutat despre fotografie.

— Și eu. În fotografie sunt trei: Gabrielle, Hester și Lance. Gabrielle a fost omorâtă. Ucigașul n-a fost prins. Ceilalți doi îi erau foarte apropiați. Lance era vărul ei. Hester era cea mai bună prietenă a ei.

— Nu cumva vrei să spui că Lance, sau Hester...?

Vorbea aproape în șoaptă, dar vocea îi bââia de implicații.

— Fac doar niște presupuneri. Nu cred că Hester a omorât-o pe prietena ei. Dar sunt sigur că știe despre acest omor ceva ce nu mai știe nimeni.

— Ți-a spus ea?

— Nu mi-a spus mie. I-a spus lui George. E cam neclară povestea. Numai că deodată, după aproape doi ani, apare la Coldwater Canyon. O duce foarte bine, și ea și prietenul ei cu pumni solizi.

— Sigur, chestia asta dă de gândit, chicoti el nervos. Dumneata ce crezi c-ar putea fi?

— Șantajul este ipoteza cea mai evidentă, și eu nu exclud niciodată ceea ce este evident. Lance a bătut toba că are contract cu Helio-Graff, și se pare că așa-i. Problema e, cum a reușit să pună mâna pe un contract la un mare producător independent? O fi el frumușel, dar n-ajunge numai asta în ziua de azi. Îl cunoșteam când era salvator la club?

— Bineînțeles. Ca să fiu sincer, nu l-aș fi angajat dacă n-ar fi insistat atâta unchiul lui. De obicei vara angajăm studenți.

— Avea veleități de actor?

— Eu n-am observat așa ceva. Se antrena ca să devină boxer.

Vocea lui Bassett era plină de dispreț.

— Acum e actor. S-ar putea să fie un geniu neinstruit, se întâmplă și minuni de astea, dar eu mă îndoiesc. Și pe deasupra, Hester se laudă și ea că are

contract.

— Cu Helio-Graff?

— Nu știu. Vreau să aflu.

— O să aflu probabil că are contract cu Helio-Graff.

Glasul îi devenise mai tăios și mai hotărât. Am ezitat să-ți spun, cu toate că de asta te-am chemat. În situația mea, omul e obișnuit să tacă. Totuși, uite, azi-dimineață vorbeam cu o anumită persoană și s-a pomenit numele lui Hester. Și al lui Simon Graff. Au fost văzuți împreună în împrejurări destul de compromițătoare.

— Unde?

— La un hotel pe Santa Monica, la Windsor, mi se pare.

— Da, se potrivește. A stat acolo. Când asta?

— Acum câteva săptămâni. Persoana care m-a informat i-a văzut ieșind dintr-o cameră, la un etaj de sus. Adică, domnul Graff a ieșit. Hester a venit numai până la ușă.

— Cine e persoana care v-a informat?

— Nu pot să-ți spun, dragul meu. Unul din membrii noștri.

— Păi și Simon Graff e membru.

— Să nu crezi că nu știu. Dintre toți membrii clubului, luați în parte, domnul Graff are cea mai mare putere.

— Nu vă băgați singur în încurcătură când îmi spuneți toate astea?

— Ba da, cum să nu? Dar sper că încrederea mea în dumneata... în discreția dumitale... nu va fi înșelată.

— Liniștiți-vă, sunt mormânt. Dar ce s-a-ntâmplat cu tabloul de comandă?

— Chiar acum sunt la tabloul de comandă.

— Graff mai e acolo?

— Nu, a plecat demult.

— Unde aş putea să-l găsesc?

— N-am idee. Deseară dă o recepţie, dar nu cumva să-l abordezi.

— Bine.

Dar în gând aveam rezerve în privinţa promisiunii.

— Acest informator secret... nu cumva e doamna Graff.

— Da de unde!

Glasul îi scăzuse. Sau minţea, sau hotărârea de a-mi aduce la cunoştinţa episodul de la hotelul Windsor îi secase puterile.

— N-ar trebui nici măcar să te gândeşti la aşa ceva.

— Bine, am spus eu, gândindu-mă.

Am sunat la circulaţie şi l-am prins pe Mercero:

— Iartă-mă, Lew, n-am putut. Trei accidente au fost de când ai sunat tu, m-am învârtit tot timpul - şi-mi închise telefonul.

N-avea nicio importanţă. Cazul lăsa să se întrezărească o formula, ca un motiv într-o muzică furtunoasă şi discordantă. Prinsesem un fir aproape invizibil, o pălărie de soare de la o prăvălie de pe Santa Monica. Şi mai aveam sentimentul ciudat că mă umflu şi putrezesc, sentimentul pe care-l ai când ştii că ceva o să se frângă.

Am trecut pe la George înainte de a pleca. Sforăia. N-ar fi trebuit să-l las singur.

CAPITOLUL 10

Taos era o prăvălioară mică pentru turiști fraieri, pe șoseaua de pe coastă. Găseai acolo pături țesute de indienii Navajo, efigii ale păsării furtunii, pălării și vase, toate într-o atmosferă de dezordine artistică. O păpușică blondă, îmbrăcată într-o blană indiană cafenie, a venit la mine, legănându-și languros colierul de scoici și m-a întrebat ce doresc, un cadou pentru soție? I-am răspuns că dimpotrivă, caut soția cuiva ca să i-o fac cadou. Avea ochi romantici, vinețicușii, și intervenția directă mi s-a părut modul cel mai bun de a ataca problema.

— Formidabil. Sunteți detectiv?

Am răspuns că da.

— Formidabil.

Dar când i-am spus de pălărie, a dat din cap cu regret.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că e de la noi, de asta sunt sigură, - le importăm chiar noi din Mexic. Dar se cumpără așa de multe, că nu pot să...

Drept continuare își undui brațul arătându-mi în capătul tejghelei un morman de pălării îngrămădite una peste alta.

— Poate puteți s-o descrieți?

I-am descris-o. A dat din nou din cap, profund întristată.

— N-am putut niciodată să deosebesc blondele de la Hollywood una de alta.

— Nici eu.

— Oricum, nouăzeci și nouă la sută se fac blonde din sticlură.

Se aplecă spre mine, și colierul se legănă ispititor peste teighea.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut.

— Mersi că ai încercat. Oricum, nu speram să aflu mare lucru.

Am dat să ies, dar m-am întors.

— Aha, îți spune ceva numele ăsta? O cheamă Hester Wall.

— Hester? Cunosc pe cineva Hester, dar numele de familie nu era Wall. Mama ei a lucrat aici.

— Dar care era numele de familie?

— Campbell.

— Asta e. Campbell e numele ei de domnișoară.

— Vai, e formidabil.

De bucurie îi luceau ochii și zâmbea cu gropițe în obraz.

— Ce lucruri extraordinare se întâmplă, nu credeți? Bănuiesc că o căutați pentru moștenire.

— Pentru moștenire?

— Da. De asta și-a lăsat doamna Campbell slujba, pentru că fiica ei a primit o moștenire. Să nu-mi spuneți că a mai primit una!

— Dar prima cine i-a lăsat-o?

— Soțul ei, răposatul.

Se opri; îi tremura gurița.

— E cam trist, dacă te gândești că nimeni nu poate să moștenească nimic dacă nu moare cineva.

— Asta așa e. Și zici că soțul ei a murit?

— Da. S-a măritat cu unul bogat, în Canada, și el a murit.

— Asta ți-a spus Hester?

— Nu. Doamna Campbell. Eu n-o cunosc pe Hester.

Deodată se întunecă la faţă.

— Sper că nu e o alarmă falsă. Am fost cu toţii aşa de bucuroşi când ne-a spus doamna Campbell. E foarte drăguţă; zău, pentru vârsta ei e o bomboană. Şi a fost obișnuită să aibă bani; n-a invidiat-o nimeni pentru norocul ăsta.

— Când a aflat vestea cea mare?

— Acum vreo două săptămâni. A plecat abia la începutul săptămânii ăsteia. Se mută la fata ei.

— Atunci poate-mi spune ea unde e fata ei. Dacă vrei să-mi spui unde stă doamna Campbell.

— Am adresa pe undeva.

— N-are telefon?

— Nu, telefonează de la un vecin. N-a prea stat pe roze Teeny Campbell în ultimii ani.

Se opri şi-mi aruncă o privire moale.

— Nu vă dau adresa dacă s-ar putea să aibă neplăceri. De ce o căutaţi pe Hester?

— O rudă din Canada vrea să intre în legătură cu ea.

— O rudă de-a soţului?

— Da.

— Daţi-vă cuvântul de onoare.

— Uite, mi-l dau.

Presimţeam că minciuna asta o să-mi aducă ghinion. Aşa a şi fost.

Doamna Campbell stătea pe o străduţă sărăcăcioasă, cu case de stuc pe jumătate ascunse de stejari bătrâni şi mari. Gunoierii care strângeau lăzile stârniseră un cor de câini care lătrau supăraţi, în semn de protest că li se fură stăpânilor gunoiul.

Casa doamnei Campbell se afla în spatele unui zid de stuc în care o poartă ruginită stătea veşnic deschisă. Pe cartonul nou legat cu sârmă de poartă

scrisa DE VÂNZARE. Ușa de la intrare și acoperișul erau cuprinse de flăcările zburlite ale iederii.

Am trecut pe sub umbra lor răcoroasă și am bătut în oblon, care avea găurile înfundate cu bumbac, ca să nu năvălească muștele. Ușa avea o fereastră mică minusculă cu gratii. Fereastră se deschise energic, și în deschizătură apărură un ochi. Ochiul era albastru, puțin spălăcit, înconjurat de gene întoarse, și însoțit de un glas ce semăna cu ciripitul vrăbiilor din stejari.

— Bună dimineața, sunteți din partea lui Gregory?

Am mormăit ceva care putea foarte bine să însemne da.

— Bravo, tocmai așteptam să veniți.

Deschise ușa și o deschise larg.

— Intrați vă rog, domnule...?

— Archer, am spus eu.

— Sunt foarte încântată c-ați venit, domnule Archer.

Era o femeie micuță și dreaptă, îmbrăcată într-o rochie albastră de bumbac, prea scurtă și prea înzorzonată pentru vârsta ei. Cât despre vârstă, avea probabil în jur de cincizeci de ani, deși toate amănuntele din înfățișarea ei conspirau ca s-o ascundă. Se învârti puțin prin holișor, ridicând ici și colo câte-o scrumieră curată și punând-o la loc.

— Vai de mine, luați loc, sau preferați să stați în picioare ca să vedeți mai bine? Ce drăguț că vă interesează cuibușorul meu. Observați, vă rog, cum se vede oceanul, e unul din micile avantaje pe care le am. E adorabil!

Trupul ei micuț și bine păstrat luă o poză demonstrativă, cu brațul întins spre fereastră țeapăn și nemișcat, ușor îndoit din cot, cu degetele răsfirate. Oceanul se vedea ca o panglicuță albastră și

amărâtă, încurcată printre ramurile stejarilor.

— Foarte frumos.

Dar mă tot întrebam pentru ce asistența invizibilă făcea atâta paradă și cât timp o să mă ia drept un eventual cumpărător.

Odaia era încărcată de mobilă veche, închisă, făcută pentru un spațiu mai mare și pentru oameni mai mari: o masă de sufragerie sculptată, încadrată de scaune spaniole cu spătar înalt, un divan de pluș roșu mult prea încărcat, perdele grele, roșii, de o parte și de alta a ferestrei. Toate acestea erau în contrast deprimant cu tavanul și pereții zugrăviți în verde închis, cu pete în degrade de pe vremea când era găurit acoperișul.

M-a surprins uitându-mă la pete.

— Asta n-o să se mai întâmple, vă garantez. Am reparat acoperișul toamna trecută, și de fapt strângeam bani ca să zugrăvesc și camera asta. Când deodată a intervenit marea schimbare. Știți, cum să vă spun, am avut un noroc extraordinar, adică, mai degrabă, fiica mea.

Se opri într-o atitudine studiată, parcă ascultând ceva, ca și cum ar fi recepționat un scurt mesaj în cod transmis de plombele din fundul gurii.

— Dar mai bine vă spun la cafea. Săracul, vă compătimesc, sunteți cam dărâmat. Știu ce-nseamnă să alergi după casă.

Generozitatea ei mă deranja. Nu-mi plăcea de loc gândul să primesc ceva de la ea sub pretexte false. Dar înainte să pot formula un răspuns, se și mistuise cu pași de balet după o ușă batantă spre bucătărie. Se întoarse cu o tavă mare pe care strălucea mândru un serviciu de cafea, o puse pe masă și începu să plutească în jurul ei. Era o plăcere să te uiți la ea cum

toarnă cafeaua. Am făcut un compliment la adresa cafetierei.

— Mulțumesc mult de tot, dragul meu domn. A fost cadou de nuntă, l-am păstrat în toți anii ăștia grei. Nu m-am îndurat să mă despart de multe lucruri și acum îmi pare bine, acum când mă mut înapoi în casa noastră mare.

Își atinse buzele cu vârful degetelor și chicoti muzical.

— Dar sigur nici nu știți despre ce vorbesc, doar dacă v-a spus domnul Gregory.

— Domnul Gregory?

— Domnul Gregory, misitul.

Se cocoță pe divan, lângă mine, cu un aer confidențial.

— De asta sunt dispusă să vând casa asta fără niciun profit, doar cât valorează. Mă mut la începutul săptămânii viitoare împreună cu fata mea. Știți, fata mea pleacă pentru o lună și ceva în Italia și vrea să am eu grijă de casă cât timp lipsește ea. Și credeți-mă, o fac cu mare plăcere.

— Vă mutați într-o casă mai mare?

— Chiar așa, chiar așa. Mă mut înapoi în casa mea, casa în care mi s-au născut fetele. Uitați-vă în jur, poate n-o să credeți dacă nu știți ce-nseamnă o mobilă bună, dar am stat înainte într-o casă mare și frumoasă, în Beverly Hills.

Dădu energic din cap, ca și cum aș fi contrazis-o.

— Am pierdut-o... am pierdut-o mult înainte de război, când ne-a lăsat bărbatul meu. Dar acum, fetița mea deșteaptă a cumpărat-o înapoi! Și m-a rugat să stau cu ea!

Își strânse mâinile încrucișate pe pieptul ofilit, îmbrățișându-se singură:

— Ce mult trebuie s-o iubească pe mămica! Nu-i așa? Nu?

— Ba da, sigur, am răspuns eu. Din câte-mi spuneți, se pare că a pus mâna pe niște bani.

— Da.

Mă agăță de mânecă.

— I-am spus eu că așa o să se întâmple, dacă-și păstrează credința, dacă muncește, dacă e drăguță cu oamenii. Chiar în ziua când ne-am mutat din casă, le-am spus fetelor că odată și-odată o să ne mutăm înapoi. Și uite, așa s-a și întâmplat. Hester a moștenit toți banii de la uraniu.

— A găsit uraniu?

— Nu ea. Domnul Wallingford. Era canadian, mare industriaș, avea nu știu câte mine. Hester s-a măritat cu un om mai în vârstă, cum am făcut și eu. Din păcate, bietul om a murit când nu se împlinise niciun an de la căsătorie. Eu nici n-am apucat să-l cunosc.

— Cum îl chema?

— George Wallingford, spuse ea. Hester are un venit lunar foarte frumos din proprietate. Și mai are și banii de la cinematografie. A dat norocul peste ea din toate părțile deodată.

M-am uitat la ea atent, dar n-am văzut nimic care să-mi spună că minte cu bună-știință.

— Ce face la cinematografie?

— Tot felul de lucruri, spuse ea, fâlfâind din mână.

— Dansează, înoată, sare de la trambulină, a fost săritoare profesionistă, – și bineînțeles, joacă. Și tatăl ei a fost actor pe vremuri. Ați auzit de Raymond Campbell, nu?

Am dat din cap că da. Era numele unui fanfaron, actor în filme mute, care încercase să joace în filmele vorbite, dar nu reușise din cauza vârstei înaintate și a

glasului de tenor.

Doamna Campbell spuse:

— Sigur, vă aduceți aminte de Raymond, nu? L-ați cunoscut personal?

— Nu, numai pe ecran. E mult de-atunci. Dar ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, spuse ea. A murit de inimă rea, de mult, în timpul crizei. Nu mai jucase într-un film de nu știu câți ani, toți prietenii erau împotriva lui, avea datorii până peste cap. Așa că a murit.

Ochii îi sticleau de lacrimi, dar zâmbi curajoasă printre ele, ca una din actrițele care jucase rolul principal alături de Raymond Campbell.

— Totuși, eu am purtat steagul mai departe. Am fost și eu actriță înainte de a-mi închina viața lui Raymond, și mi-am crescut fetele ca să-i calce pe urme, exact așa cum ar fi vrut el. Una, cel puțin, a profitat la maximum de ceea ce le-am oferit.

— Cealaltă fată ce face?

— Rina? E soră la psihiatrie, dacă vă puteți imagina. A fost întotdeauna o enigmă pentru mine cum pot două fete, aproape de aceeași vârstă și care seamănă așa de mult, să fie așa de deosebite ca temperament. Cu toată educația artistică pe care i-am dat-o, acum când e mare, zău dacă mai știu vreo fată așa de rece, de dură, de calculată. Vai de mine, cred că aş pica jos s-o aud pe Rina că-mi oferă un acoperiș. Nu! strigă ea melodramatic. Rina preferă sa stea cu nebunii. Ce nevoie are o fată drăguță să facă așa ceva?

— Poate vrea să-i ajute.

Doamna Campbell păru descumpănită.

— Putea să găsească o ocupație mai feminină. Hester îi bucură pe alții fără ca ea să se înjosească.

Probabil mi-a trecut o umbră de zâmbet pe față. Doamna Campbell s-a uitat la mine cu ochi care pricepeau tot, apoi a clipit aprinzând faza mare.

— Dar n-are rost să vă plictisesc cu problemele mele de familie. Ați venit să vedeți casa. N-are decât aceste trei camere, dar este foarte, foarte comodă, mai ales bucătăria.

— Nu vă mai deranjați, doamnă Campbell. Și-așa am profitat prea mult de ospitalitatea dumneavoastră.

— Vai de mine, de loc. Nici vorbă.

— Ba da. Sunt detectiv.

— Detectiv?

Degetele ei mici se agățară de mâna mea ca niște gheare. Spuse, pe un glas cu totul nou, cu o octavă mai jos decât ciripitul de mai înainte:

— S-a întâmplat ceva cu Hester?

— Nu, după câte știu eu. Pur și simplu o caut.

— A dat de vreun bucluc?

— S-ar putea.

— Știam. Mi-era așa de frică să nu se întâmple ceva rău. Niciodată nu ne ies nouă lucrurile așa cum vrem. Totdeauna se întâmplă câte ceva.

Își atinse obrazul cu vârful degetelor: era ca o hârtie boțită.

— Înseamnă că sunt în aer, fir-ar să fie, spuse ea răgușit. Bazându-mă pe asta mi-am lăsat slujba, și am datorii la jumătate din oraș. Dacă mă lasă Hester acum, nu știu ce mă fac.

Lăsă mâinile să-i cadă și ridică bărbia.

— Ei, hai, să auzim vestea cea rea. Toate astea sunt numai minciuni?

— Ce să fie numai minciuni?

— Ce v-am spus până acum, ce mi-a spus ea.

Contractul la cinematografie, călătoria în Italia, bărbatul bogat care a murit. Aveam și eu îndoielile mele, știți... nici chiar așa de proastă nu sunt.

— Unele s-ar putea să fie adevărate. Dar unele nu sunt. Bărbatul ei n-a murit. Nu e bătrân, nu e nici bogat și o vrea înapoi pe Hester. Ei, și-aici intru eu pe fir!

— Asta-i tot? Nu se poate.

Mă privea cu o bănuială grea în ochi. Șocul îi dăduse brusc la iveală o a doua personalitate, și mă întrebam cât din această tărie i se datora ei, și cât isteriei.

— Îmi ascundeți ceva. Chiar adineauri ați recunoscut că a dat de bucluc.

— Am spus că s-ar putea. Ce vă face să fiți așa de sigură?

— Greu mai află omul ceva de la dumneavoastră.

Stătea în picioare în fața mea, puțin aplecată, ca un boxer de categoria cocoș.

— Vă rog, nu-ncercați să mă purtați cu vorba. I s-a întâmplat ceva rău lui Hester, sau nu?

— La asta nu pot să vă răspund, doamnă Campbell. După câte știu eu, nu există nicio dovadă împotriva ei. Nu vreau decât să vorbesc cu ea.

— În ce privință?

— În privința întoarcerii ei acasă, la bărbat.

— De ce nu vorbește el singur?

— O să vorbească și el. Deocamdată nu prea e în apele lui. Și ne-am chinuit foarte mult ca să-i dăm de urmă.

— Cine e bărbatul ei?

— Un tânăr ziarist din Toronto. George Wall îl cheamă.

— George Wall, spuse ea. George Wallingford.

— Da, am spus eu. Se potrivește.
— Ce fel de om e George Wall ăsta?
— Cred că e un om bun, sau în orice caz o să fie când o să mai crească.

— O iubește?

— Foarte mult. Prea mult poate.

— Și vreți să vă dau adresa ei?

— Dacă o știți.

— Cum să n-o știu. Doar am stat acolo aproape zece ani. Șoseaua Manor Crest, 14, în Beverly Hills. Dar dacă asta-i tot ce voiați, de ce n-ați spus de la început? M-ați lăsat să trăncănesc și să mă fac de râs. De ce trebuia să faceți asta?

— Îmi pare foarte rău. N-a fost frumos. Dar s-ar putea să fie ceva mai grav decât o părăsire de domiciliu conjugal. Chiar dumneavoastră v-ați gândit că Hester a pățit ceva rău.

— Când aud de un detectiv, pentru mine înseamnă că s-a întâmplat ceva rău.

— A mai fost ceva și înainte?

— Să nu discutăm despre asta.

— V-ați văzut des iarna asta?

— Foarte puțin. Am fost într-un week-end cu ea, acum două săptămâni.

— În casa din Beverly Hills?

— Da. Tocmai se mutase și voia să se sfătuiască cu mine cum să zugrăvească niște camere. Cei care au stat în casă înaintea lui Hester n-au păstrat-o cum trebuie, așa cum era când îi aveau pe cei doi japonezi.

Privirea ei albastră se încorda, pătrunzând prin decenii, și se întoarse din nou în prezent.

— Totuși, ne-am simțit foarte bine împreună, Hester și cu mine. A fost un week-end minunat, numai

noi două: am stat de vorbă, i-am aranjat rochiile lui Hester, am încercat să reînviem vremurile de altădată. Și la plecare, Hester mi-a propus să mă mut acolo după întâi.

— Drăguț din partea ei.

— Foarte drăguț, nu? Am fost așa de surprinsă și de bucuroasă. De câțiva ani eram aproape ca niște străine. De fapt, nu ne vedeam aproape de loc. Și deodată, din senin, mă invită să vin să stau cu ea.

— De ce credeți că v-a invitat?

Se pare că întrebarea a atins-o la partea realistă. S-a așezat pe marginea scaunului, în poziție de gândire, cu degetul la tâmplă.

— Greu de spus. Bineînțeles că nu de dragul ochilor mei frumoși. Sigur, ea o să plece și are nevoie de cineva care să rămână să vadă de casă. Cred că se și simțea singură.

— Și speriată?

— Nu se purta ca un om speriat. Poate că era. Oricum nu-mi spunea ea mie. Fetele mele nu-mi spun nimic.

Își introduse unghia de la degetul mare, îndoit, între dinți și își încreți fața ca o maimuțică.

— Oare o să mai pot să mă mut la întâi? Credeți că o să pot?

— Eu unul n-aș prea crede.

— Dar casa trebuie să fie a ei. Altfel n-ar da atâția bani ca s-o zugrăvească. Domnule Archer, așa vă cheamă, nu? de unde are atâția bani?

— N-am idee, am răspuns eu, deși ideile aveam, slavă Domnului.

CAPITOLUL 11

Șoseaua Manor Crest era unul din acele bulevarde liniștite, mărginite de palmieri, construite înainte de sfârșitul zbuciumat al anilor douăzeci. Clădirile, mai puțin masive și încărcate ca unele palate rococo de pe colinele din jur, erau totuși pretențioase. Strada era bună, dar avea un aer dezamăgit.

Casa cu numărul 14 era mult retrasă de la stradă, ascunsă după un gard viu de chiparoși Monterey. Apa care dansa deasupra gardului, aruncată de un furtun automat, mi-a salutat trecerea cu un mic curcubeu. Pe aleea de la intrare era parcat un Jaguar gri, plin de praf.

Mi-am lăsat mașina în fața unei case din apropiere, m-am întors pe jos și m-am îndreptat ca din întâmplare spre Jaguar. Banda albă de pe volan arăta că mașina era înregistrată pe numele lui Lance Leonard.

M-am întors ca să examinez fațada casei. Aburul de la furtun m-a udat pe față. Alt semn de viață nu mai era primprejur. Ușa neagră de stejar era închisă, ferestrele acoperite cu perdele grele. Acoperișul de țiglă roz apăsa pe casă ca un capac.

Am urcat scările și am sunat; soneria a răsunat adânc în clădire. Mi s-a părut că aud pași apropiindu-se de ușa încadrată cu ramă de fier. Pe urmă mi s-a părut că aud o respirație.

Am bătut la ușă și am așteptat. Respirația de cealaltă parte a ușii, dacă era într-adevăr o respirație,

s-a îndepărtat, sau pur și simplu s-a oprit. Am mai bătut de câteva ori și am mai așteptat, dar degeaba. În timp ce mă întorceam spre alee, am surprins cu coada ochiului o mișcare. Marginea draperiei de la ultima fereastră a tresărit o clipă. Când m-am uitat direct, căzuse la loc. M-am întins peste țepii unui tufiș de piracantă și am bătut în geam, așa, de banc. A trebuit să mă mulțumesc cu bancul.

M-am urcat în mașină, am întors la prima intersecție, am trecut pe lângă casa cu acoperiș roz și am parcat ceva mai departe, într-un loc de unde puteam să văd fațada în oglinda retrovizoare. Strada era foarte liniștită. Pe amândouă părțile, frunzele palmierilor atârnavă în aer ca niște explozii verzi, statice, prinse de un obiectiv. Undeva între ele și linia orizontului se profila, pe cerul albastru și șters, clădirea albă și ștearsă a primăriei din Beverly Hills. În afară de acele ceasului meu, care după ce au închis ora două într-o paranteză, se mișcau mai departe, nimic altceva n-a marcat trecerea timpului.

Pe la două și zece, a intrat în câmpul meu vizual o mașină din direcția primăriei. Era un Lincoln negru de tip vechi, lung și greu ca un dric, și cu perdelețe gri la geamurile din spate care completau de minune asemănarea. La volan era un bărbat cu pălărie neagră de fetru. Mergea cu vreo cincizeci de mile la oră într-o zonă de restricție, unde se permitea doar douăzeci și cinci. Când s-a apropiat de ultima intersecție a început să încetinească.

Am luat un ziar de ieri de pe bancheta din spate și l-am pus pe volan ca să nu mi se vadă fața. Titlurile articolelor parcă erau din istoria antică. Lincolnul părea că nu se mai hotărăște odată să mă depășească. Apoi m-a depășit. Cu ochii mici, cu nasul

ca o șa, cu gura de cauciuc, figura șoferului era de neuitat. O urâtenie pe care s-o visezi și noaptea. A făcut la dreapta, în aleea de la numărul 14, intrând în oglinda mea, a parcat lângă Jaguar și s-a dat jos. Se mișca repede și fără zgomot, fără să miște brațele. În raglanul gri-antracit, silueta lui cu umeri căzuți semăna cu o torpilă care înaintează alunecând pe coadă.

Ușa s-a deschis înainte de a ajunge la ea. N-am văzut cine a deschis-o. Ușa s-a închis și a rămas închisă câteva minute care au părut nesfârșite, pe urmă s-a deschis din nou.

Din casă a ieșit Lance Leonard. Alerga împleticit, ca o marionetă trasă de sfori, parcă-i tot dădea cineva vânt din spate; așa, cu mersul ăsta ciudat, a coborât treptele și s-a dus peste gazon drept la Jaguar, fără să observe furtunul, cu toate că i-a udat learcă cămașa albă desfăcută la gât și i-a pătat pantalonii bej deschis.

Jaguarul a dat înapoi până în șosea, răgând din motor. Când s-a șters pe lângă mine schelălăind din cauciucuri, am zărit o fracțiune de secundă fața lui Lance Leonard. Era galbenă-pământie, ca de mort. Nasul și bărbia erau clar desenate. Ochii aveau o lucire neagră, sticloasă. Nu m-a văzut.

Jaguarul s-a afundat în depărtare, lăsând în urmă o liniște totală. Mi-am luat revolverul tip 38 special pe care-l țineam la bord și am traversat strada. Lincolnul era înregistrat pe numele unui oarecare Theodore Marfeld, care stătea undeva pe șoseaua de coastă în South Malibu. Interiorul de piele neagră era cam jerpelit și mirosea a pisică. În spate, bancheta și podeaua erau acoperite cu foi groase de hârtie de ambalaj. Ceasul de la bord se oprise la unsprezece și

douăzeci.

M-am dus la ușă și am ridicat pumnul ca să bat, dar am văzut că ușa era ușor întredeschisă. Am deschis-o ceva mai tare și am intrat într-un hol întunecos cu tavanul rotund în stil maur. În fund spre stânga, îți venea în cap o scară de cărămidă roșie care ducea sus trecând prin tavan. La dreapta, o ușă interioară arunca un evantai strâmb de lumină care traversa podeaua și se urca pe balustrada tencuită a scării.

O umbră cu pălărie a apărut în lumină, acoperind-o aproape de tot. În prag ieșise capul și umărul Năsosului.

— Domnul Marfeld? am întrebat eu.

— Da. Cine dracu ești? N-ai dreptul să dai buzna așa într-o locuință particulară. Ieși dracului afară!

— Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Campbell.

— Despre ce? Cine te-a trimis? Întrebă el obraznic.

— De fapt, mama ei m-a trimis. Sunt un prieten de-al familiei. Și dumneavoastră sunteți tot un prieten de-al familiei?

— Mda. Un prieten al familiei.

Marfeld își duse mâna dreaptă la față. Mâna stângă nu i se vedea, și-o ținea după ușă. Aveam revolverul în buzunar și stăteam cu degetul pe trăgaci. Marfeld părea încurcat. Își apucă toată partea de jos a feții și trase într-o parte. Pe buricul degetului mare era o pată roșie, care lăsa o amprentă pe o latură a nasului.

— V-ați tăiat?

Întoarse mâna, se uită la deget și închise pumnul peste el.

— Mda, m-am tăiat.

— Sunt specialist în acordarea primului ajutor. Dacă vă doare, am în mașină niște eter acid monoacetic de acid salicilic. Am și tinctură de iod,

concentrație cinci la sută, pentru îndepărtarea oricărui risc de septicemie sau altă infecție gravă.

Când a vorbit, parcă dădea brânci la cuvinte cu mâna cu care se ținea de falcă. Isteria îi subția surprinzător glasul:

— Tacă-ți gura, Dumnezeii mă-tii, faci mișto de mine?

Reuși să se controleze și coborî glasul cu un ton mai jos.

— M-ai auzit când ți-am zis să ieși afară? Ce mai aștepți?

— Un prieten al familiei nu vorbește așa cu alt prieten al familiei.

Se dădu la o parte din dreptul ușii, arătându-și în sfârșit amândoi umerii rotunzi: în mâna stângă îi lucea o bară de metal. Era un vâtrai de aramă. Îl trecu în dreapta și fanda spre mine, ajungând atât de aproape încât îi simțeam mirosul răsuflării. Avea răsuflarea acră de furie când a deschis gura:

— Miștocar îpuțit!

Aș fi putut să-l împușc prin buzunar. Poate ar fi fost mai bine. Din păcate nu-l cunoșteam destul, altfel n-aș fi ezitat. Și mă bazam și pe rapiditatea reflexelor mele, uitând de cnocautul lui Leonard și de lânzezeala care-mi rămăsese în picioare.

Marfeld ridică vâtraiul. Din vârful încârligat zbură o picătură neagră și împrășcă peretele alb ca o pată de vopsea roșie proaspătă. Am rămas cu ochii la pată o miime de secundă mai mult decât trebuia. Lovitura în cap mă arse și mă îngheță. Mă atinsese doar într-o parte, altfel aș fi leșinat. Dar așa, am simțit cum se ridică podeaua în două picioare și mă pocnește peste genunchi, peste coate și în frunte. În lumina spartă am văzut cum patinează revolverul și dispare în

întuneric.

Am încercat să mă cațăr pe podea până la el. Marfeld mă calcă pe mână. Am reușit să-l apuc cu amândouă mâinile de un picior, să-mi proptesc umărul în genunchiul lui, și l-am trântit pe spate. A căzut tare, de sus, și a rămas gâfâind și înecându-se.

Am început să bâjbâi după revolver printre cioburi săltărețe de lumină. Deodată, din unghiul pieziș din care priveam lumea, mi-a apărut ca într-o străfulgerare camera luminată de dincolo de prag, cu o claritate de coșmar. Era o viziune în alb, negru și roșu. Fata blondă în rochia de olandă era întinsă pe un covor alb în fața unui cămin înalt, negru. Avea capul întors. În jurul capului se lățea o pată mare, neagră-roșiatică.

Pe urmă am auzit pași în spate, și când m-am întors, o lumină mare m-a pocnit în cap dintr-o parte, provocând deraierea totală într-o imensă întunecime roșie.

Mi-am revenit, conștient de existența unei mișcări și a unui hure în stomac, care încetul cu încetul s-a detașat de mine și a devenit zgomotul de sine stătător al unui motor. Stăteam pe bancheta din față, proptit la mijloc. Dintr-o parte și dintr-alta se înghesuiau în mine niște umeri. Am deschis ochii și am recunoscut ceasul de bord oprit la unsprezece și douăzeci.

— Oamenii mor să intre aici, spuse Marfeld peste mine, din dreapta.

Mi-am mișcat globii ochilor, care scrâșneau în orbite. Marfeld ținea revolverul meu pe genunchi. Șoferul spuse din stânga mea:

— M-ai omorât, măi frate. De câte ori treci pe-aici, scoți de la naftalină același banc răsuflat.

Treceam pe lângă cimitirul Forest Lawn. Câmpiile lui Elizee erau deformate de curbe mișcătoare, valuri de căldură în aer sau în dosul ochilor mei. Tânjeam după liniște. Pe urmă am observat mâinile șoferului pe volan. Erau niște mâini mari, murdare, cu unghii mari și murdare; am văzut negru înaintea ochilor.

Am întins mâna să iau revolverul de pe genunchiul lui Marfeld. Marfeld l-a luat de acolo, așa cum îi iei bomboanele unui copil. Reflexele mele erau atât de slabe și lente încât m-am speriat. Mi-a dat una peste mâna cu țeava.

— Ce spui? S-a trezit Frumosul din pădurea adormita.

Mi-am mișcat limba de lemn în gura uscată și am reușit să cloncăn câteva cuvinte:

— Glumeților, știți care-i pedeapsa pentru răpire?

— Răpire?

Șoferul avea o nutriță schimonosită, care răsărea cu totul nefiresc dintr-un trup masiv. Când s-a uitat, parcă a băgat un tirbușon în mine.

— Eu n-am auzit de nicio răpire în ultimul timp. Oi fi visat.

— Mda, zise Marfeld. Nu-ncerca să mă duci pe mine, mă, ochișor. Am lucrat cinșpe ani la poliție și știu ce e voie să faci și ce nu. Uite, de exemplu, nu e voie să vii cu o armă de foc să faci pe nebunu' într-o casă de om. Erai hăt departe de lege, așa că aveam tot dreptul să te opresc. Doamne, păi puteam să te și omor, și nici nu mă-ntrebau cum mă cheamă.

— Ia numără-ți bubele, spuse șoferul. Voi ăștia care vă băgați peste tot, vă-nchipuiți că puteți omorî pe cine vreți voi și să scăpați.

— Știi și eu pe cineva care așa-și închipuie.

Marfeld se întoarse brusc și-mi băgă țeava

revolverului în stomac.

— Cum? Ia mai zi o dată, că n-am auzit.

Mintea îmi mai era încă risipită ici și colo prin împrejurimi. Dar îmi mai rămăsese cât să încropesc câteva idei. Dacă nu le spuneam nimic, n-aveau de unde să știe sigur că am văzut-o pe fata din camera luminată. Dacă era moartă și dacă aflau că știu, puteam să mă consider în drum spre cimitir la o înmormântare modestă.

— Ce-ai zis, că pe cine știi?

Marfeld se lăsase tare pe revolver. Mi-am întărit mușchii de la stomac ca să rezist la apăsare. Am început să simt în gât gustul grăunțelor din pâinea de secară pe care o mâncasem dimineața. M-am concentrat ca să-mi stăpânesc senzația.

După un timp Marfeld s-a plictisit să mă mai împungă și s-a așezat la loc cu revolverul pe genunchi.

— Bine. N-ai decât să vorbești cu domnul Frost.

În gura lui suna ca și cum ceva mai rău nici c-ar fi putut să mi se întâmple.

CAPITOLUL 12

Leroy Frost nu era numai șeful serviciului special de poliție de la Helio-Graff. Mai avea și alte îndeletniciri, pe cât de importante pe atât de obscure. Erau zone în care putea să te scoată basma curată, dacă erai prins conducând în stare de ebrietate sau dacă erai acuzat că folosești narcotice. Se pricepea cum și unde să facă presiuni ca să aranjeze, fără proces, un divorț sau un caz evident de viol. În mâinile lui dibace, sinuciderile cu barbiturice se transformau în supradoze întâmplătoare. Când lucrase un timp ca șef adjunct al siguranței la o agenție din Washington a studiourilor, îi sfătuia pe cei de la secția editorială ce anume scenarii să achiziționeze, iar pe cei însărcinați cu distribuirea rolurilor – cui să dea roluri și cui nu. Îl cunoșteam oarecum, și de mai mult n-aveam nevoie.

Studioul era într-un grup de clădiri, mult în afara orașului, spre San Fernando, înconjurat de un zid înalt de ciment. Mutriță a parcat Lincolnul pe aleea semicirculară. Fațada colonială cu coloane albe a administrației rânjea prostește la soare. Marfeld s-a dat jos cu revolverul meu, l-a băgat în buzunar și a îndreptat buzunarul spre mine:

— Marș!

Am marșat. În vestibul, într-o cușcă de sticlă, stătea un paznic în uniformă albastră. Din lambriul de stejar alb a mai ieșit un paznic în uniformă, care ne-a condus sus, întâi pe o rampă curbă, apoi pe un

coridor fără geamuri, cu podea de plută și acoperiș de sticlă; am trecut pe lângă șiruri de fotografii în mărime mai mult decât naturală: capetele pe care Graff, și înaintea lui, Heliopoulos, le proiectează la dimensiuni uriașe pe ecranele lumii.

Paznicul a deschis o ușă cu tăbliță lustruită de aramă: SIGURANȚĂ. Încăperea era mare, fără altă mobilă decât clasoare și birouri cu mașini de scris; la unul din birouri stătea un om cu o cască pe urechi și bătea la mașină ca un apucat. Am trecut într-o anticameră, cu un singur birou la care nu stătea nimeni, și Marfeld a dispărut pe o altă ușă pe care era scris numele lui Leroy Frost.

Paznicul a rămas cu mine, cu mâna dreaptă pe revolverul de la șold. Avea o față împietrită, inexpressivă și mulțumită în împietreala și inexpressivitatea ei. Stătea cu pieptul scos în afară și cu stomacul supt, purtându-și uniforma neoficială ca și cum ar fi fost cine știe ce.

M-am așezat pe un scaun de la perete și n-am încercat să fac conversație. În cămăruța întunecoasă era o atmosferă de sală de așteptare la un dentist fără clientelă. Marfeld a ieșit din biroul lui Frost, cu o mutră de parcă dentistul i-ar fi spus că trebuie să-i scoată toți dinții. Uniforma umblătoare mi-a făcut semn să intru.

Nu mai fusesem în biroul lui Frost. Era impresionant de mare, cel puțin cât biroul unui director administrativ. Mobila era grea dar cam eterogenă, moștenită probabil în rate de pe la alte birouri: scaune de piele, o canapea englezească cu spătar de păr de cămilă și un birou bulbucată Empire, din lemn de trandafir, pe care puteai liniștit să joci ping-pong.

Frost stătea la birou, cu receptorul la ureche:

— Chiar acum, spuse el în receptor. Te rog să iei contact cu ea chiar acum.

Puse receptorul în furcă și ridică ochii, dar nu spre mine. Trebuia să fiu convins cât sunt de lipsit de importanță. S-a lăsat pe spate în scaunul turnant. Pe perete, în spatele lui, erau două săbii încrucișate și fotografiile câtorva oameni politici cu autografele respective.

În ciuda acestui fundal, și a plăcuței de pe ușa de afară Frost nu părea de loc în siguranță. Autoritatea pe care sprâncenele negre și groase o împrumutau feței lui era falsă. Sub ele, ochii erau posomorâți, gălbui. Slăbise, și pielea de sub ochi îi atârna în pungi, ca la un șarpe gata să năpârlească. Părul tuns scurt nu făcea decât să scoată și mai bine în evidență că e bolnav și îmbătrânit înainte de vreme.

— Bine, Lashman, îi spuse el paznicului. Poți să aștepți afară. Lew Archer și cu mine suntem prieteni vechi.

Vorbea pe un ton ironic, dar se referea și la faptul că o dată mâncasem cu el la Musso și făcusem greșeala să-l las să plătească el, pentru că dădea din banii de deplasare, iar eu aș fi dat din buzunar. Nu m-a invitat să stau jos. M-am așezat totuși, pe brațul unui fotoliu de piele.

— Nu-mi place treaba asta, Frost.

— Ție nu-ți place? Atunci eu ce să mai zic? Și eu care credeam că suntem prieteni, cum ziceam, că există o înțelegere reciprocă: tu mă lași în pace, te las și eu pe tine. Vai, Lew, dacă oamenii nu sunt în stare să creadă în ceva, să aibă încredere unul într-altul, atunci se dărmă toată șandramaua.

— Te referi la rufele murdare pe care le speli în

public?

— Ce vorbă-i asta? Lew, te rog să mă iei în serios, dacă nu vrei să mă jignești în amorul meu propriu. Nu pentru mine, eu nu contez. Sunt și eu un oarecare ca și tine, care încearcă să-și croiască un drum în viață; o rotiță într-un mecanism.

Își plecă ochii plin de umilință.

— Un mecanism uriaș. Știi cumva cifra noastră de investiții pentru aparate, pentru contracte, pentru filme nelivrate, pentru toate acestea?

Făcu o pauză retorică. Pe fereastra din dreapta mea vedeam studiourile de filmare solide ca niște hangare și o serie de decoruri deschise: Fațadă de Piatra, Orașel de Provincie, Sat de Pescari, și Strada Mare din westernuri pe care zeci de eroi de celuloid muriseră în timpul plimbării de după-masă. Studioul părea închis, și decorurile erau pustii.

— Aproape cincisprezece milioane, spuse Frost cu tonul unui preot care dezvăluie o mare taină. O investiție uriașă. Și știi de ce depinde siguranța acestei investiții?

— De petele din soare?

— Nu, nu de petele din soare, spuse el răbdător. Nu e de glumit, cincisprezece milioane de dolari nu sunt o glumă. O să-ți spun de ce depinde. Știi și singur, dar o să-ți spun totuși.

Degetele i se închiseră în ogivă, la câțiva centimetri în fața nasului.

— În primul rând de puterea de fascinație, și în al doilea rând de bunăvoință. Unii cred că publicul înghite orice de la război încoace, orice zeamă lungă, dar eu mă pricep mai bine. Am studiat problema și o mai studiez încă. Trebuie să avem pregătită întreaga putere de fascinație pentru public. Trebuie să ne

păstrăm cu dinții bunăvoința strategică. E un război psihologic, Lew, și eu sunt în linia întâi.

— Și atunci îți trimiți trupeții să-i învântească pe cetățeni cum vor ei. Ce vrei, să-ți adresez mulțumiri în scris?

— Dragă Lew, tu nu ești un cetățean oarecare. Tu apari așa de repede, și faci atâtea greșeli. Dai buzna la Lance Leonard, într-o casă particulară, dai cu pumnii în dreapta și-n stânga. Tocmai am vorbit cu Lance la telefon. N-ai fost nici prea deștept și nici nu te-ai comportat etic; să știi că treburile astea nu se uită.

— N-am fost prea deștept, am recunoscut eu.

— Ai fost mai mult decât deștept în comparație cu ce-a urmat. Doamne, Dumnezeule, Lew, credeam că ai puțin simț al situațiilor. Și să nu mai vorbim ce-a fost la urmă... când ai încercat să intri cu forța în casa unei doamne pe care n-o voi numi aici...

Întinse mâinile larg în lături și le lăsă să cadă, ca și cum nu putea să cuprindă cu ele toată ticăloșia mea.

— Ce se-ntâmplă în casa aia? am întrebat eu.

Își mușcă buza pe dinăuntru, atent la expresia mea.

— Dacă ai fi mai deștept, cum te credeam eu, n-ai mai întreba. Ai lăsa-o moartă. Dar dacă te interesează așa de mult lucrurile astea, o să-ți spun un lucru foarte important. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine pentru tine. Cu cât știi mai mult, cu atât mai rău pentru tine. Se zice că ești discret. Fii discret și acum.

— Credeam că sunt.

— He-he, nu ești tu așa de prost, puiule. Nimeni nu-i așa de prost. Te-ai vârat în mare belea, știi tu bine. Ai ghicit la ce mă gândesc, sau trebuie să spun tare cuvânt cu cuvânt ca să-nțelegi?

— Spune tare cuvânt cu cuvânt.

Se ridică de la birou și îmi dădu ocol; privirea lui galbenă de om bolnav evita să se întâlnească cu a mea. O dată cu șoapta plină de aluzii mi-a venit și un miros de parfum de la părul lui sau din gură.

— Un om simpatic ca tine care se bagă peste tot și supără lumea... s-ar putea într-o bună zi să nu se mai bage nicăieri, punct.

M-am ridicat în picioare întorcându-mă spre el.

— Să știi că așteptam asta, Frost. Mă întrebam când o să ajungem la amenințări.

— Spune-mi Leroy. Aiurea, nu voiam să te ameninț.

Respinse ideea cu mișcări din umeri și din mâini.

— Nu sunt omul care să recurgă la violență, știi doar. Domnului Graff nu-i place violența, și nici mie nu-mi place. Adică, dacă pot s-o evit... Partea proastă într-o acțiune de proporții mari, așa ca asta, e că se mai întâmplă accidente cu ăia care se tot vâra în drum. Meseria noastră e să ne facem prieteni, înțelege, și avem prieteni peste tot, la Vegas, la Chicago, peste tot. Unii sunt cam iuți la mânie, și să nu le treacă cumva vreo idee prin căpșoarele lor luminate, știi tu cum stă treaba.

— Nu, nu știu. Îmi cade fisa greu. Mai spune.

Zâmbi cu gura, ochii erau de cremene galbenă, opacă:

— Uite, Lew, chestia e că-mi ești simpatic. Am simțit așa, o bucurie, când am aflat că ai venit în oraș, că ești bine, sănătos. N-aș vrea să-ți văd numele în chenar negru.

— Mi s-a mai întâmplat câte ceva, dar soiul rău nu piere. Uite-mă, sănătos-voinic.

— Și de ce să nu rămâi așa? Ca prieten vechi, am datoria să-ți spun: știu undeva un revolver care ar lua

foc într-un minut, dac-ar ști tot ce-ai făcut. Ar avea motivele lui să ia foc și s-ar putea să găsească și timpul potrivit. Și să știi că s-ar putea să fi aflat deja. Îți dau un avertisment prietenesc.

— Am auzit avertismente și mai prietenești ca ăsta. Cum îl cheamă pe revolver?

— Cred că știi, dar n-o să discutăm despre asta.

Frost se aplecă spre mine peste spătarul fotoliului, înfigându-și unghiile adânc în pernița de piele.

— Fii mai înțelept, Lew, de dragul tău ți-o spun. Ce tot vrei, ce tot încerci, să te omoare ăla și să ne tragi și pe noi după tine?

— Ce faci atâta melodramă? Căutam o femeie. Am găsit-o.

— Ai găsit-o? Adică... ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

— N-am apucat să vorbesc cu ea. M-a oprit haidamacul tău la ușă.

— Deci propriu-zis n-ai văzut-o?

— Nu, am mințit.

— Știi cine-i?

— Știu cum o cheamă. Hester Campbell.

— Cine te-a angajat s-o găsești? Cine se ascunde în spatele poveștii ăsteia?

— Am un client.

— Hai, hai, nu mă lua pe mine cu tertipuri de-astea avocățești. Cine te-a angajat, Lew?

N-am răspuns.

— Isobel Graff? Ea te-a asmuțit să alergi după fată?

— Ești foarte departe.

— Totdeauna m-am ținut departe. Stai să-ți spun ceva, dacă cumva ea e. Face numai încurcături, nu e în toate mințile mai de mult. Aș putea să-ți spun niște lucruri despre Isobel, nici nu ți-ar veni să crezi.

— Ia să vedem.

- Ea te-a angajat?
- Nici n-o cunosc pe cucoana asta.
- Să se facă așa cine minte?
- Așa să se facă.

— Atunci de ce toată povestea asta? Trebuie să știu, Lew. Asta-i meseria mea, să știu. Trebuie să-l păzesc pe șef și toată organizația.

— De ce să-i păzești? am întrebat eu, așa, de probă. Să nu vină cineva să-i omoare?

Încercarea a dat rezultate. Pe figura lui Leroy Frost a apărut frica, ca o umbră gonită de alte umbre. Spuse cu foarte multă blândețe și răbdare:

— A zis cineva ceva de omor? De ce să inventăm complicații, Lew? Și-așa avem destule. Uite, acum de exemplu îmi vine în minte un tip din Hollywood care se bagă peste tot, Archer îl cheamă, e pe jumate deștept, pe jumate tâmpit, și a-nceput să și-o ia rău în cap, fir-ar capul lui să fie.

În timp ce vorbea, frica i se transforma în răutate.

— Ai de gând să-mi răspunzi, sau nu? Am întrebat cine te plătește și de ce.

— Îmi pare rău, dar nu-ți spun.

— O să-ți pară și mai rău.

Înconjură scaunul și se uită la mine de sus în jos și de la dreapta la stânga, ca un croitor care ia măsura pentru un costum. Pe urmă îmi întoarse spatele și clic! deschise interfonul.

— Lashman! Ia vino aici.

M-am uitat la ușă. Nu s-a-ntâmplat nimic. Frost vorbi din nou în interfon, pe un ton mai ridicat:

— Lashman! Marfeld!

Niciun răspuns. Frost se uită la mine, și ochii galbeni i se dilatără.

— Eu în locul tău n-aș împușca un biet bătrân fără

apărare, am spus eu.

Răspunse ceva pe un ton gutural; n-am înțeles ce-a spus. Afară, sub fereastră, ca un ecou amplificat al mormăielii lui Frost, începură să strige niște oameni. Am prins câteva cuvinte:

— Vine spre tine.

Și după un timp:

— Îl văd.

Pe sub fereastră trecu în fugă un bărbat cu părul roz, într-un costum închis, alergându-și umbra frenetică pe pământul gol. Era George Wall. Fugea fără spor, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, gata să cadă. Imediat în spatele lui, ca o a doua umbră, mai voluminoasă, care încerca să recapete contactul cu călcâiele lui George, fugea Marfeld. În mână avea un pistol.

Frost întrebă:

— Ce se-ntâmplă?

Deschise larg ferestrele și întrebă același lucru, strigând. Niciunul din cei doi nu-l auzi. Alergau mai departe prin praf, pe Strada Mare, în liniștea de carton a Orașului de Provincie. Picioarele lui George de-abia mai depăneau și Marfeld reducea distanța văzând cu ochii. În fața lui George, în Satul de Pescari, apăru Lashman sărind de după o colibă acoperită cu frunze de palmier.

George îl văzu și încercă să cotească. I se muiară picioarele și căzu. Se ridică, clătinându-se nehotărât în ce parte să fugă, în timp ce Lashman și Marfeld convergeau asupra lui. Marfeld îl lovi dintr-o parte cu umărul, trântindu-l din nou. Lashman îl apucă de subțiori și-l ridică în picioare, pe urmă Marfeld cu masa neagră a trupului îi acoperi fața.

Frost stătea aplecat peste pervaz, urmărind

mișcarea siluetelor de la distanță. Umărul lui Marfeld, aplecat peste George, se mișca ritmic dintr-o parte în alta. L-am împins pe Frost din drum, era ușor ca un fulg, am sărit pe fereastră și m-am repezit spre ei.

Marfeld și Lashman erau fascinați, uitaseră de toate. Marfeld îl pisa pe George cu patul de la pistol, în timp ce Lashman îl ținea în picioare. Pe fața lui oarbă șiroia sângele, pătându-i costumul gri-antracit. Am observat amănuntul, cu totul nepotrivit situației, că purta costumul meu; ultima oară îl văzusem pe umerăș în dulapul de haine. M-am repezit la ei cu o furie rece, l-am apucat de guler cu o mână pe Marfeld și cu cealaltă, țeava năclăită a pistolului. M-am opintit. Omul și pistolul s-au desprins. Omul a căzut de-a-ndăratelea pe spate. Pistolul a rămas la mine în mână. L-am întors și l-am somat pe Lashman:

— Dă-i drumul. Pune-l jos ușurel.

Lashman căscă gura, o gură crudă, mult prea mică pentru fălcile lui masive, și o-nchise la loc. Febra îi pieri din ochi. Îl întinse grijuliu pe George pe nisipul alb, de import. Băiatul își pierduse cunoștința, îi sticlea albul ochilor.

Am luat revolverul de la șoldul lui Lashman și m-am dat un pas înapoi, așezându-l și pe Marfeld în bătaia pistolului.

— Ce v-ați pus să faceți aici, animalelor? Sau vă distrați?

Marfeld se ridică în picioare, dar nu spuse nimic. Lashman răspunse politicos pistoalelor ațintite asupra lui:

— Tipul e scrântit. A dat buzna în biroul domnului Graff, l-a amenințat că-l omoară.

— Ce i-a venit?

— Zicea ceva de nevastă-sa.

— Leagă căteaua, mârâi Marfeld. Vorbești cam mult, Lashman.

Am auzit pași în spatele meu, amortizați de praf. I-am înconjurat pe Marfeld și pe Lashman și m-am dat înapoi până la peretele de bambus al unei colibe. Frost și paznicul din vestibul traversau terenul venind către noi. Paznicul avea o carabină pe braț. Se opri și o ridică în poziție de tragere.

— Arunc-o, am spus eu. Spune-i s-o arunce, Frost.

— Arunc-o, spuse el gardianului.

Carabina bufni de pământ, ridicând un norișor de praf. Eram stăpân pe situație. Dar asta nu-mi făcea nicio bucurie.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Frost pe un ton certăreț.

— Bărbatul lui Hester Campbell. Mai bușiți-l voi mult încoace și-ncolo dacă vreți să vi se ducă vestea.

— Doamne, Dumnezeu!

— Mai bine ați chema un doctor.

Nu se mișcă nimeni. Frost își strecură mâna pe sub vestă și-și pipăi coastele, ca să vadă dacă nu cumva i s-a oprit inima. Spuse cu glas pierit:

— Tu l-ai adus?

— Las' că știi tu mai bine ce l-a adus.

— Tipul a încercat să-l omoare pe domnul Graff, spuse Lashman ca o mironosiță. Alerga după domnul Graff prin birou.

— Graff a pățit ceva?

— Nu, cum să pățească? L-am auzit pe tip zbierând și l-am pus pe fugă înainte de a face vreun rău.

Frost se întoarse spre paznicul care aruncase carabina:

— Cum a intrat?

Omul păru încurcat, apoi se întunecă. Desfăcu

buzele cu greutate:

— Avea o legitimație de presă. Zicea că-l așteaptă domnu Graff.

— Mie nu mi-ai spus nimic.

— Erați ocupat, ați spus să nu vă deranjez...

— Mie să nu-mi spui ce ți-am spus eu. Hai, valea. Ai terminat cu noi. Cine te-a angajat?

— Dumneavoastră, domnule Frost.

— Atunci merit să fiu împușcat. Acuma cară-te, să nu te mai văd.

Omul se făcuse alb la față, cu pete, ca orezul cu lapte. Deschise și închise gura de câteva ori, fără să vorbească, făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre poartă cu pași obosiți.

Frost își coborî privirea la omul însângerat de pe nisip. Scheună de milă, dar nu pentru George, ci numai pentru el:

— Ce mă fac acum cu el?

— Mișcă și cheamă Salvarea.

Frost se întoarse măsurându-mă din nou cu privirea, încercă să zâmbească cu un zâmbet de Moș Crăciun, care nu se potrivea de loc. I se zbătea o pleoapă, parcă îmi făcea cu ochiul ca să nu înțeleagă ceilalți.

— Am fost cam aspru adineauri în birou. Nu te mai gândi la asta, Lew. Îmi ești simpatic. Sincer îți spun, îmi ești foarte, foarte simpatic.

— Cheamă Salvarea, am spus eu, dacă nu vrei s-o chemăm și pentru tine.

— Bine, bine, imediat.

Își rostogoli ochii spre cer, ca un regizor căruia, brusc, i-a venit inspirația.

— Mă gândeam mai de mult, mult înainte de povestea asta, ai putea să intri și tu în organizație,

Lew. Ce-ai zice de o plimbare în Italia, pe contul nostru? Practic, nimic de lucru, o să ai oameni să-ți facă treaba. Ar fi o vacanță pe gratis.

M-am uitat la figura lui inteligentă de om bolnav și la fețele tâmpe, pline de cruzime, ale celor doi de lângă ei.

— Nu te-aș lăsa să-mi plătești drumul nicio stație de autobuz, până la Pismo Beach. Acum hai, întoarce-te și umblă, Frost. Și voi, Marfeld, Lashman. Nu vă depărtați unul de altul. Mergem la un telefon să chemăm spitalul de urgență. Și-așa am pierdut destul timp.

Aveam slabe speranțe să ies de acolo și să-l scot și pe George. Dar merita să încerc. Speranțele mele slabe s-au prăbușit repede. În fața noastră, în Orașul de Provincie, au apărut doi oameni, alergând cocoșați după un gard alb de pari proaspăt cojiți. Unul din ei era paznicul pe care îl concediasse Frost. Amândoi erau cu degetele pe trăgaciul unor mitraliere.

M-au văzut și s-au ascuns după o poartă mare care mai avea o porțiță demodată, glisantă. Frost și haidamacii lui se opriră din mers. M-am adresat spatelui lui Frost:

— Vezi, ai grijă ce faci. Pe tine te găuresc primul. Spune-le să iasă în mijlocul străzii și să arunce mitralierele.

Frost se întoarse cu fața la mine, clătinând din cap. Cu coada ochiului stâng, am văzut al treilea om alergând pe furiș spre mine, pitindu-se pe după colibe de pescari. Avea pușcă. Mă simțeam ca o grevă mare ce se sparge. Frost făcu o mutră lugubră, în bătaie de joc, care îi schimonosea toate ridurile feței.

— Nu poți să ieși viu de-aici. Apoi ridică glasul.

— Aruncă-le, Lew. Număr până la trei.

Omul pe care-l vedeam cu coada ochiului era culcat și se târa spre mine. Când a-nceput Frost să numere, s-a oprit și a ochit. Am aruncat pistoalele. Auzind zgomotul, Marfeld și Lashman s-au întors. Frost dădu din cap:

— Bravo, vezi că ești deștept?

Marfeld pescui pistoalele. Lashman făcu un pas înainte. În mâna dreaptă avea o vână de bou neagră. Omul cu pușca se ridicase în picioare și venea trap. Mercenarii de după poartă ieșiră și ei, la început cu precauție, pe urmă mai repede. Cel pe care-l concediasse Frost avea un rânjet tâmp, care-ți făcea silă. Îi era rușine de ce face, dar n-avea încotro.

Undeva de cealaltă parte a terenului, stătea în cadrul unei uși Simon Graff și se uita la Lashman cum se joacă cu vâna de bou.

CAPITOLUL 13

Timpul începu din nou să palpите, cu zvâcnituri și cu hâc-uri. Durerea îmi dogorea în creieri ca fulgerul într-un nor, pulsând o dată cu bătăile inimii. Eram întins pe spate pe ceva tare. Undeva deasupra mea, l-am auzit pe Lance Leonard spunând, cu o voce care se depărta și se apropia, parcă-mi astupa și-mi destupa cineva urechile:

— Simpatică chestie și-a făcut Carlie aici. Am mai fost de multe ori. Mă lasă să vin când vreau. Când el e plecat, pot să fac aici ce vreau. E grozav pentru cucoane.

— Taci odată.

Vorbise Frost.

— Voiam numai să-ți explic. Leonard era ofensat. Cunosc casa asta ca pe buzunarul meu. Vrei ceva, să bei ceva, un vin, îți aduc imediat.

— Nu beau.

— Nici eu nu beau. N-ai voie pentru că iei hapuri?

— N-am voie pentru că iau hapuri, răspunse Frost scârbit. Hai, taci odată dracului. Încerc să mă gândesc.

Leonard se conformă. Am zăcut un timp într-o liniște nebinecuvântată. Simțeam soarele, o fierbințeală pe obraz și o roșeață prin pleoape. Când am ridicat puțin pleoapele, sulite de lumină mi s-au înfipt în creier.

— Mi se pare că a clipit, zise Leonard.

— Ia vezi ce-i cu el.

Am auzit pași scârțâind pe ciment. Pe urmă am simțit un bombeu în coastă. Leonard se lăsă pe vine și-mi ridică o pleoapă. Dădusem ochii peste cap.

— Nu și-a revenit încă.

— Toarnă apă peste el. Uite un furtun pe partea ailaltă a bazinului.

Am așteptat și am simțit jetul de apă pe față, la început fierbinte de la soare, pe urmă calduț. Am lăsat să-mi curgă puțină apă în gura uscată.

— Tot nu se trezește, zise Leonard supărat. Ce-ar fi să nu se mai trezească? Ce ne facem atunci?

— Asta să-l întrebi pe prietenul tău Stern. Dar las' că se trezește el. Are capul tare, numai oase. Chiar poate ar fi mai bine să rămână așa cum e acum.

— Carlie ar fi trebuit să vie de mult. Crezi că a căzut cu avionul?

— Da, cred că a căzut cu avionul. Ai rămas orfan, vai de cozonacul tău.

Vocea lui Frost șuiera ca un șarpe cu clopoței.

— Faci bășcălie de mine? Râzi de mine?

Leonard era complet dezorientat.

Frost nici nu răspunse. Iar liniște. Cu pleoapele strânse, am trimis niște mesaje pe bulevardele cu lumină roșie din dosul ochilor. A durat mult până să ajungă primul mesaj, dar când și-a atins ținta, mi-a mișcat degetele de la mâna dreaptă. Mi-am poruncit să dau din degetele de la picioare, și am dat. Era foarte reconfortant.

Undeva după un zid sună un telefon.

— Pot să jur că ăsta-i Carlie, spuse Leonard vesel.

— Atunci nu răspunde. Hai să stăm să ghicim cine e.

— De ce faci pe sarcasticul? Poate să răspundă Flake. E-năuntru, se uită la televizor.

Telefonul se opri se din sunat. Un perete mobil scârțâi pe șine și bufni deschizându-se. Se auzi vocea lui Mutriță spunând:

— Stern. E în Victorville, zice că să-l luăm.

— Mai e la telefon? întrebă Leonard.

— Da, vrea să vorbească cu tine.

— Du-te fuga și vorbește, spuse Frost. Nu-l lăsa să sufere.

Se auziră pași îndepărtându-se. Am deschis ochii, uitându-mă în sus la cerul albastru incandescent, pe care soarele în drum spre apus atârna ca o farfurie răsturnată. Câte puțin, câte puțin, mi-am ridicat capul, care-mi zvâcnea. Bazinul oval, sclipitor, era înconjurat pe trei părți de un garduț albastru de fibre de sticlă, și pe partea cealaltă era închis de peretele de sticlă al unei case de deșert, de culoarea chirpiciului. Între mine și bazin, Frost stătea întins liniștit pe un șezlong de aluminiu, sub o umbrelă mare, albastră. Era întors aproape cu spatele, ascultând murmurul de cuvinte din casă. Din mâna dreaptă, moale, îi atârna un automat.

M-am ridicat încet în capul oaselor, sprijinindu-mă în brațe. Vederea avea tendința să mi se întunece. M-am concentrat asupra gâtului lui Frost. Era ca un gât de cocoș jumulit, numai piele, ușor de răsucit. Mi-am adunat picioarele sub mine. Nu prea puteam să le controlez, și un pantof mi-a alunecat pe ciment.

Frost auzi zgomotul. Se răsuci spre mine. Ridică pistolul. M-am târât totuși spre el, picurând o apă roșiatică. Se opinti să se scoale din șezlong, se ridică și o luă de-a-ndaratelela spre casă.

— Flake! Vino-ncoa!

Mutriță apăru în deschizătura peretelui. Nu prea îmi mergea mintea și mă mișcăm cu încetinitorul. M-am

ridicat, m-am aruncat împleticit asupra lui Frost și am căzut scurt, în patru labe, fără să-l ajung. Frost îmi repezi un picior în cap; m-am mișcat prea încet ca să-l evit. Cerul se sparse în cioburi de lumină. Am simțit cum mă mai lovește ceva în cap, și cerul se făcu negru.

Mă legănam în văzduhul negru, suspendat pe un fel de cârlig care atârna din cer, deasupra punții luminate. Puteam să mă uit în jos și vedeam totul foarte clar. Frost, Leonard și Mutriță erau aplecați asupra unui om sleit, întins pe jos, și tot vorbeau ceva cu două înțeleșuri. Cel puțin mie mi se părea că sunt două înțeleșuri. Eu eram preocupat de alte gânduri, mult mai profunde: Hollywood a început ca un vis fără sens, inventat pentru bani. Și uite, acum suntem toți prinși în visul ăsta fără niciun sens. A devenit coșmarul în care trăim. Le vedeam adânc.

Mi-am dat seama cu oarecare jenă că trupul întins pe punte e al meu. Am coborât cu grijă din văzduh și m-am strecurat în el, ca un șobolan într-o sperietoare de ciori. Era intim înăuntru, chiar plăcut, cu excepția spărturilor. Dar se-ntâmplase ceva cu mine. Cred că aiuram puțin, în fața mea se deschise autocompătımirea ca o baltă albastră, ademenitoare, în care poți să intri și să te-neci. Am plonjat. Am înotat totuși până în partea cealaltă. Balta era plină de baracude care se înghesuiau lacome să mă ciupească. M-am cățarat pe mal.

Mi-am revenit și am văzut că nici nu mă mișcasem. Frost și Leonard plecaseră. Mutriță stătea în șezlongul de aluminiu și se uita cum mă ridic. Era gol până la brâu. Smocuri de păr negru îi desenau pe piept motive zburlite. Avea sâni ca o gorilă femelă. În labă ținea inevitabilul revolver.

— Bravo, spuse el. Nu știu ce intenții ai, dar mandea vrea să intre să se uite la televizor. Aici afară e ca într-o clocitoare.

Parcă umblam pe catalige, dar am ajuns totuși cu bine înăuntru, am trecut printr-o cameră mare, cu tavanul jos, și am intrat într-o cameră mai mică, cu lambriuri de lemn negru, dominată de ochiul căscat și orb al unui televizor. Flake arătă cu revolverul la fotoliul de piele de lângă aparat.

— Șezi colo. Caută-mi un western.

— Și dacă nu găsesc?

— Totdeauna la ora asta se dă un western.

Spusese adevărul. Am stat un timp - foarte mult, mi s-a părut - ascultând trap-trap și poc-poc. Flake ședea cu nasul în ecran, fascinat de ușurința cu care virtutea învinge păcatul, cu pumni, pistoale și filozofie simplă.

Îmi dezmoșteam din când în când brațele și picioarele și încercam să generez o hotărâre. Pe televizor era o veioză de alamă. Avea un picior solid și părea destul de grea ca să servească drept armă. Numai să mă fi putut hotărî să mă servesc de ea, și Flake să fi uitat de revolver timp de două secunde.

Filmul se termină cu o sărutare castă, și lui Flake îi dădură lacrimile. Sau poate că-l ustureau ochii pentru că stătuse prea aproape. Revolverul îi alunecă între genunchi. M-am ridicat și am apucat veioza. Nu era chiar așa de grea cum părea. Dar tot i-am dat cu ea în cap.

Flake păru doar surprins. Apăsă pe trăgaci din reflex. Crainicul de pe ecran explodează în mijlocul unei fraze nemuritoare. Într-o grindină de cioburi am repezit un picior în revolverul din mâna lui Flake. Revolverul zbură prin aer, se lovi de perete și se

descarcă încă o dată.

Flake puse bărbia în piept și se năpusti spre mine.

Am sărit într-o parte. Pumnul dezlănțuit sparse un panou de pe perete. Înainte de a-și recăpăta echilibrul, l-am prins într-un simplu nelson și imediat în dublu nelson.

Era un om greu de îndoit. L-am îndoit și l-am dat cu capul de marginea televizorului. S-a aruncat într-o parte, târându-mă după el. Nu i-am dat drumul, îmi țineam mâinile încleștate pe ceafa lui. L-am mai dat o dată cu capul de colțul de oțel al dispozitivului de aer condiționat de la fereastră. S-a muiat și l-am lăsat să cadă. M-am lăsat în genunchi să iau revolverul și m-am chinuit mult să mă ridic iar în picioare. Simțeam în mine ca o slăbiciune îngrozitoare și tremuram. Flake era și mai rău, horcăia cu nasul spart.

Am căutat unde e bucătăria, am băut niște apă și am ieșit afară. Se însera. În parcaj nu era nicio mașină, ci numai o bicicletă englezească cu cauciucurile dezumflate și un scuter care nu pornea. Doar nu era prost să pornească, să plec eu cu el. M-am gândit să-i aștept acolo pe Frost, pe Leonard și pe Stern, dar dacă mă-ntâlneam cu ei, altă soluție decât să-i împușc nu-mi venea în minte. Eram sătul, mi-era greață de violență. Un singur gest brutal și puteau să-mi rețină o rezervă la Camarillo, într-o aripă mai retrasă. Cel puțin așa credeam atunci.

Am pornit-o pe jos pe drumeagul prăfuit. O pantă ușoară cobora până la albia secată a unui râu, în mijlocul unei văi largi și întinse. Pe o parte și pe alta a văii erau lanțuri de munți, înalți spre sud și mijlocii spre vest. Pe pantele de la sud luceau pete de zăpadă de un alb ireal între pădurile bleumarin. Lanțul dinspre vest își proiecta zimții negri pe fundalul unui

cer pe care ultima lumină se destrăma în toate culorile ei.

Am luat-o spre lanțul dinspre vest. Dincolo de el era Pasadena. În partea mea, pe mijlocul văii, goneau mașini minuscule pe o șosea dreaptă. Una din ele a întors spre mine hurducându-și lumina farurilor la hopuri. M-am culcat în salvia de la marginea drumului. Era Jaguarul lui Leonard, și el era la volan. Am zărit în fugă figura celui de lângă el: un oval palid și turtit ca o cratiță pe care erau pictați doi ochi turțiți, cu o bărbie ascuțită, sprijinită într-un papion cu picățele. Mai văzusem figura aceea și tinerică și bătrânicioasă, întâi în ziare după moartea lui Siegel, pe urmă la televiziune în timpul înfățișărilor preliminare în cazul Kefauver, de vreo două-trei ori în baruri de noapte, flancat de garda personală. Carl Stern.

Nu m-am mai întors pe drum, am tăiat de-a dreptul peste deșert până la șosea. Se făcuse frig. În întunericul care se ridica din pământ și se întindea peste cer, atârna luceafărul, singur. Eram cam amețit, și din când în când mi se părea că luceafărul e un lucru drag pe care l-am pierdut, o femeie poate, sau un ideal, sau un vis.

CAPITOLUL 14

A patra mașină la care am făcut semn a oprit să mă ia. O hodoroagă ofticoasă cu o pereche de schiuri legate pe acoperiș și la volan un student care se-ntorcea la Westwood. I-am spus că m-am răsturnat cu mașina pe un drum lăturalnic. Era destul de tânăr ca să înghită povestea fără prea multe întrebări, și, cumsecade, m-a lăsat în pace să dorm pe bancheta din spate.

M-a dus până la poarta spitalului St. John. Un intern mi-a înfipt câteva copci în țeastă, mi-a transmis clar din priviri cam ce crede despre mine și mi-a spus să stau câteva zile în pat. Am luat un taxi și m-am dus acasă.

Căsuța mea arăta prăpădită și meschină. Am aprins toate luminile. Costumul negru al lui George Wall zăcea pe jos în dormitor, ca un om mototolit. Ia mai dă-l dracului, mi-am spus în gând, și pe urmă am mai spus o dată și tare. Am făcut o baie, am stins toate luminile și m-am culcat.

Degeaba. Din toate colțurile, camera emana o lume de coșmar, o lume de figuri schimbătoare care se mișcau tot timpul. Era și figura lui Hester, refractată prin mintea lui George Wall. M-am răsucit un timp în așternut și până la urmă am renunțat. M-am sculat, m-am îmbrăcat și m-am dus în garaj.

Abia atunci mi-a căzut fisa că mașina mea nu e acolo. Dacă poliția din Beverly Hills n-o dusesse la cimitir, era încă parcată pe șoseaua Manor Crest,

vizavi de casa lui Hester. Am chemat un taxi și i-am spus să mă lase la colț, înainte de casă. Mașina era unde o lăsasem, cu o chitanță pentru parcare sub ștergător.

Am traversat ca să mă uit mai de aproape la casă. Nu era nicio mașină pe alee și nicio lumină la ferestre. Am urcat scările și am sunat prelung. Înăuntru, soneria țârâia ca un greier într-o vatră părăsită. Cântec de casa nimănui, blues pe o singură notă pentru cuibul gol și puicuța dusă.

Am încercat clanța. Era încuiat. Mi-am aruncat privirea pe stradă. Luceau lumini la intersecții și în casele liniștite. Oamenii erau toți în casele lor. Nu mai făceau plimbări nocturne încă din timpul războiului.

Dacă ar fi să am un nume pe potrivă, ar trebui să-mi zică Bucluc, că știu să dau de el.

Am înconjurat fațada, am deschis o poartă de lemn, care scârțâia, și am intrat într-o curte interioară. Lespezile cu care era pavată erau dezghiocate și instabile. Mi-am făcut drum printre mese de fier forjat și scaune desfundate până la un glasvand din peretele casei.

Fasciculul de lumină de la lanternă, trecând prin sticla murdară, a căzut într-un loc cu umbre obscene, aruncate de cactuși care creșteau în ghivece de pământ. Am întors lumina spre mine și cu coada de la lanternă am spart un ochi de geam; am tras un zăvor înțepenit și am împins în ușă până s-a deschis.

Mai mult fațada era de casă, ca la clădirile din decorul lui Graff. Dosul fusese lăsat în voia sortii și a păianjenilor. Păianjenii împodobiseră fotoliile de bambus și grinzile de stejar, cu fire, hamace și roți spițate de pânză prăfuită. Aveam senzația că sunt un arheolog care profanează un mormânt.

Ușa dinspre casă era descuiată. Am trecut printr-o debara plină de vechituri care costaseră o avere și am intrat în holul central pe care l-am traversat până la ușa care dădea în living-room.

În fața mea se ridicau pereții albi și un tavan cu grinzi, sprijinit pe coloană de lumină care pornea în sus din lanternă. Am coborât lumina pe podea, acoperită cu o mochetă de culoarea fildeșului Mobila cubistă, demontabilă, vopsită în alb și negru, era aranjată pe lângă pereți în grupuri joase. Căminul era de teracotă neagră și lângă el, într-o parte, era o perniță pătrată de piele albă. În cealaltă parte pe covor, se vedea o pată întunecată.

M-am lăsat în genunchi ca să examinez pata. Era udă, cam cât o farfurie mare, și n-avea nicio culoare. Prin mirosul de detergent și peste toate celelalte mirosuri din cameră - de parfum, de țigări, de băuturi dulci - simțeam miros de sânge. Mirosul de sânge persistă oricât ai freca.

Tot în genunchi, mi-am îndreptat atenția spre căminul din perete. Era utilat cu un set de unelte din alamă așezate într-un rastel: perie, lopățică și niște foale de piele cu mânere de alamă. Setul era nou și părea să nu fi fost folosit și nici măcar atins de cineva. Numai că lipsea vătraiul.

Dincolo de cămin era o arcadă fără ușă care dădea probabil în sufragerie. Majoritatea caselor construite în stilul acesta, în aceeași perioadă, au aproape același plan, și intrasem în multe. M-am îndreptat spre arcadă, cu gândul să mă uit și prin celelalte camere de la parter, și pe urmă prin cele de sus.

Pe stradă se auzi un hureit de motor. O lumină șterse geamurile cu perdele dinspre stradă și trecu mai departe. M-am dus la fereastra din capăt și m-am

uitat afară prin perdea și tocul ferestrei. Lincolnul negru, cunoștință veche, era oprit în alee. La volan era Marfeld, cu umbre grotești pe față de la lumina reflectată a farurilor. Le stinse și se dădu jos.

Pe partea cealaltă coborî Leroy Frost. L-am recunoscut după pașii grăbiți de om slăbit. Cei doi trecură la un metru de mine, îndreptându-se spre ușa din față. Frost avea în mână o bară lucitoare de metal, o întrebuița ca baston.

Am trecut prin arcadă în cealaltă cameră. În centru, o masă lustruită reflectă lumina palidă filtrată prin perdelele de dantelă de la ferestrele duble. Înăuntrul arcadei, la perete, era un bufet înalt, și după bufet, în colț, era un scaun. M-am așezat în întuneric, cu lanterna într-o mână și pistolul în cealaltă.

Am auzit o cheie răsucindu-se în broască, pe urmă pe Leroy Frost, vorbind sacadat din cauza încordării:

— Iau eu cheia. Ce s-a-ntâmplat cu cealaltă cheie?

— I-a dat-o Lance lui mititica.

— Mare bleg.

— Dumneavoastră ați spus să facem așa. Ați spus să nu vorbesc eu cu ea.

— Bine, lasă, dacă-i la ea.

Frost mormăi ceva nedeslușit. L-am auzit târșâindu-și picioarele la intrarea în living-room. Deodată explodă:

— Unde dracu e lumina? Doar ai umblat în casa asta, ce vrei, să orbecăi prin întuneric toată noaptea?

În living-room se aprinseră luminile. Se auziră pași apropiindu-se. Frost spuse:

— Ai cam dat rasol cu covorul.

— Am făcut ce-am putut, trebuia repede. Și oricum, n-o să se apuce nimeni să-l cerceteze atent să vadă ce-a fost.

— Așa crezi tu. Mai bine adu pernita aia și acoper-o până se usucă. Asta ar mai lipsi, s-o vadă.

L-am auzit pe Marfeld icnind și zgomotul pernei târâtă pe covor.

— Bun, zise Frost. Acum șterge-mi amprente de pe vătrai și pune-l la locul lui.

Se auzi un clinchet de metal în contact cu alt metal.

— Sunteți sigur că nu mai e nimic pe el?

— Mă, minte de vrabie, crezi că-i același vătrai? I-am găsit un frate geamăn în depozitul de recuzită.

— Să fiu al naibii, la toate vă gândiți.

Vocea lui Marfeld era plină de admirație.

— Unde l-ați aruncat pe celălalt?

— Undeva unde să nu-l găsească nimeni. Nici chiar tu.

— Eu? Ce să fac eu cu el?

— Las-o moartă.

— Vai, n-aveți încredere în mine?

— N-am încredere în nimeni. De-abia am încredere în mine. Hai acum să ieșim de-aici.

— Și cum rămâne cu mititica? N-o așteptăm?

— Nu, ea vine ceva mai târziu! Și cu cât ne vede mai puțin, cu atât mai bine. Lance i-a spus ce trebuie să facă, și nu-i bine să ne mai întrebe și altele.

— Cred c-aveți dreptate.

— N-am nevoie să-mi spui tu că am dreptate. Mă pricep cum să împiedic șantajul mai bine ca voi toți la un loc. Vezi, bagă asta la cutie, în caz că-ți vine vreo idee.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Ce idee?

Vocea lui Marfeld era plină de nevinovăție ofensată.

— Eu știu... să te retragi cu o pensioară grasă.

— Nu, domnule. Eu n-aș face una ca asta, domnule Frost.

— Păi chiar, nu te cred așa de prost. Să-ncerci numai să storci ceva de la mine sau de la vreun prieten al meu, și e cea mai rapidă metodă să te pomenești cu o gaură în cap care să-i țină de urât la gaura care-o ai deja.

— Știu, domnule Frost. Să mă trăsnească Dumnezeu dacă nu vă sunt credincios. Nu v-am dovedit ce credincios sunt?

— Poate. Ești sigur că ai văzut ce ziceai c-ai văzut?

— Când?

— Azi după-masă. Aici.

— Aoleu, da.

Mintea înceată înțelese abia acum și Marfeld sări în sus.

— Vai de mine, domnule Frost, cum o să vă mint eu pe dumneavoastră?

— Ba poți foarte bine, dacă ai făcut tu isprava. Deșteaptă chestie, să omori pe cineva și să păcălești toată organizația să-ți șteargă urmele.

— Ei, asta-i, doar n-o să mă acuzați pe mine. De ce să omor eu pe cineva?

— De amorul artei. Ai face-o de amorul artei, de câte ori ai crede că poți să scapi. Sau ca să pozezi în erou, dacă te-ar duce mintea până acolo.

Marfeld scânci pe nas, parcă ar fi avut polipi.

— Să pozez în erou?

— Da: Marfeld salvatorul, iar îi scapă pe nătăfleți, că are compania nevoie de ei. Ciudată coincidență, cum te-ai nimerit la ambele crime; cum e o crimă, hop și tu. Nu crezi?

— Să mă bată Dumnezeu, asta-i nebunie curată!

Vocea lui Marfeld colcăia de sinceritate. Se pierdu

undeva jos și începu pe altă notă:

— Am fost credincios toată viața, întâi lu' șerifu' și p'ormă dumneavoastră. N-am avut niciodată nimic pentru mine.

— Doar câte-o mică gratificație din când în când, nu? râse Frost.

Acum, că Marfeld făcuse pe el, Frost era dispus să-l ierte.

— Bine, lasă, o să capeți și acum un cec, dacă pot să-l trec de control.

— Mulțumesc, domnule. Sincer vă mulțumesc.

— Cred și eu.

Lumina se stinse. Ușa din față se închise în urma lor. Am așteptat până când nu s-a mai auzit Lincolnul și am urcat sus. Primul dormitor era singura încăpere folosită. Avea pereții roz, capitonați, și un pat cu baldachin de mătase, ca în visele unei adolescente. Lucrurile de pe masa de toaletă și hainele din dulap îmi spuneau că adolescența a cheltuit o mulțime de bani pe îmbrăcăminte și pe cosmetice, și că n-a luat nimic cu ea când a plecat.

CAPITOLUL 15

Am ieșit din casă pe unde intrasem, m-am urcat în mașină și am pornit spre Canyon. Printre panglicile de nori care pluteau de-a lungul crestei, apăreau și dispăreau câteva stele răzlețe.

În casa lui Lance Leonard era întuneric. Am parcat pe taluzul de pietriș, la vreo sută de metri de intrarea în alee. Panta repede era alunecoasă din cauza ceții. Ușa din față era încuiată, și n-a răspuns nimeni când am bătut.

Am încercat ușa de la garaj. S-a deschis ușor când am apăsât pe clanță. Jaguarul se-ntorsese și motocicletă era și ea la locul ei. Am trecut printre ele spre ușa care dădea în interiorul clădirii. Nu era încuiată.

Cercurile concentrice de lumină de la lanternă alunecau în fața mea dezvăluind în drum pardoseala oficiului, linoleumul cu pătrățele din bucătărie, parchetul lustruit de stejar din living-room; lumina a urcat apoi pe pereții de sticlă, pe care apăsa greu noaptea cenușie, a înconjurat căminul de piatră și s-a oprit deasupra. Pe policioară era un rastel de pipe și un borcan de tutun, un ceas Atmos care arăta că e unsprezece fără trei minute, și un instantaneu de toată splendoarea, care-l înfățișa, încadrat într-o ramă de argint, pe Lance Leonard, zâmbind cu tot șarmul lui de motan cuceritor.

Lance în persoană era și el prezent, încadrat de ușa de la intrare. Era îmbrăcat într-o haină de seară de stofă scoțiană, cu pantaloni albaștri ca miezul nopții și

pantofi de dans albastru mat, dar nu se ducea nicăieri. Stătea culcat pe spate, arătând cu vârfurile pantofilor spre colțuri opuse din tavan. Un ochi, cenușiu ca asfaltul, se uita în bec fără să clipească. Celălalt ochi fusese scos de un glonte.

Mi-am pus mânușile și am îngenuncheat; atunci am văzut și urma celui de-al doilea glonte în tâmpla stângă. Nu era sânge în rană. Părul din jur era pârlit și pe piele erau punctișoare negre de la praful de pușcă. Am început să caut pe jos, mergând numai în patru labe. Am dat la o parte piciorul țeapăn și am găsit un cartuș gol, de calibru mijlociu. Probabil că ricoșase din perete sau din hainele ucigașului și se rostogolise pe jos, iar Lance căzuse peste el.

A durat mult până să găsesc al doilea cartuș. În cele din urmă, am deschis ușa și l-am văzut lucind în crăpătura dintre prag și scara de ciment. M-am așezat pe vine în ușă, cu spatele la mort, încercând să reconstitui crima. Părea destul de simplu. Cineva a bătut la ușă, l-a așteptat pe Lance să deschidă, cu pistolul în mână, l-a împușcat în ochi, după ce a căzut l-a mai împușcat o dată, ca să fie sigur, și a plecat trăgând ușa după el. Ușa se încuia singură.

Am lăsat cartușele unde erau și am făcut o percheziție prin casă. Living-room-ul era total lipsit de personalitate, aproape ca o cameră de hotel. Barul mobil dintr-un colț era bine aprovizionat cu tot felul de sticle, majoritatea neîncepute.

Am intrat în dormitor. Scrinurile galbene de stejar erau umplute cu prada luată din galanteriile de pe Miracle Mile: teancuri de cămăși din stofă englezească de lână, gabardină și madras, cravate pictate de mână. Într-un sertar de batiste erau butoni de aur și agrafe de cravată cu monogramă; o brățară

de aur gravată cu numele lui Lance Leonard; o medalie coclită, acordată lui Manuel Torres (scris pe dos) la Campionatele de Cros și Orientare, Liceul Serena, 1945; cinci ceasuri scumpe de mână și un cronometru. Băiatul se antrena la alergări, cu cronometrul.

M-am uitat în dulap. În raftul pentru pantofi erau o duzină de perechi de pantofi, asortați la duzina de costume și de haine care atârnau deasupra. Într-un colț stătea sprijinită o pușcă cu două țevi, lângă un teanc mai înalt de jumătate de metru de cărți umoristice și reviste polițiste.

Mai erau și alte cărți, pe rafturile de la capul patului, dar alt gen. O carte de rugăciuni legată în piele de căprioară, pe care o mână de femeie scrisese: „Manuel Purificación Torres, 1943”. O carte veche despre viața lui Jack Dempsey, ruptă de atâta citit. Un manual de engleză, care avea primele pagini subliniate gros cu creionul. Numele de pe prima pagină era Lance Leonard.

A patra și ultima carte era un album de piele gravată, cu fragmente tăiate din ziare și reviste. Poza de ziar de pe prima pagină îl înfățișa pe Lance cu mutră de copil, aplecându-se în obiectiv, lat în umeri, cu o talie de viespe. Explicația afirma că Manny Torres îl are ca antrenor pe Unchiul Tony, boxer veteran al clubului, și că experții lui îi prezic titlul de campion la categoria pană, la campionatul Mănușile de Aur. Nu urma nicio explicație care să justifice pronosticurile. A doua tăietură din ziar era o relatare scurtă a debutului profesional al lui Lance Torres; învinsese prin cnocaut un alt semimijlociu în minutul doi al reprizei a doua. Și așa mai departe, douăzeci de meciuri câștigate între repriza a șasea și repriza a

douăsprezecea. Niciuna din tăieturi nu menționa arestarea și suspendarea lui Lance.

Am pus albumul la loc pe raft și m-am întors la mort. În buzunarul de la piept avea un portmoneu din piele de aligator, burdușit cu bani, un carnețel de adrese, din aceeași piele, plin cu nume de fete și numere de telefon răspândite pe o rază imensă, de la National City până la Ojai. Dintre nume, două erau Hester Campbell și Rina Campbell. Am notat numerele lor de telefon din Los Angeles.

Într-unul din buzunarele hainei de seară era un port-țigaret de aur plin cu țigări de marijuana. În același buzunar am găsit o invitație într-un plic pe care scria Domniei sale Domnului Lance Leonard, și adresa din Goldwater Canyon; Domnul și Doamna Simon Graff îl rugau să participe la Saturnalele Romane ce vor avea loc astă-seară la clubul Channel.

Am pus toate înapoi și m-am ridicat să plec; la ușă m-am întors să mă mai uit o dată la băiat. Zăcea extenuat de saltul pe care-l făcuse, de nicăieri, în soare. Avea fața ca fildeșul vechi, în lumina lanternei. Am stins-o și l-am lăsat să-l ia întunericul.

— Lance Manuel Purificación Torres Leonard, am spus tare în chip de epitaf.

Afară, o pală de ceață mi-a udat obrazul, ca niște lacrimi reci și sărăcăcioase. Am urcat cu pași grei șoseaua până la mașină. Înainte de a porni motorul, am auzit alt motor gâfâind la urcuș, din direcția bulevardului Ventura. Pe norul care atârna peste șosea se cățara lumina farurilor. Am lăsat farurile de la mașina mea stinse.

Lumina se roți la ultima curbă, proiectată de o mașină de culoare închisă, cu o bară masivă de crom. Fără să ezite, intră pe aleea lui Leonard, luminând

fațada casei. De la volan coborî un bărbat și trecu prin lumina farurilor până la ușă. Era îmbrăcat într-un treci de culoare închisă, strâns cu cordonul în talie, și călca ușor, cu precizie. Nu-i vedeam decât părul negru din creștet, tuns scurt.

După ce bătu și nu primi niciun răspuns, scoase o legătură de chei care străluceau în lumină și deschise ușa. În casă se aprinseră luminile. Un minut mai târziu, pe jumătate înăbușit de pereții de lemn, se auzi un glas de bărbat scoțând un strigăt ca un croncănit de cioară. Luminile se stinseră din nou. Croncănitul se mai auzi un timp în întunericul din casă.

Au urmat câteva clipe de liniște înainte de a se deschide ușa. Bărbatul ieși în lumina orbitoare a farurilor de la propria lui mașină. Era Carl Stern. În ciuda părului tuns scurt și a papionului elegant, semăna la față cu o babă căreia i-a murit o rudă apropiată.

Întoarse mașina din câteva mișcări cam nesigure și trecu pe lângă mașina mea fără să dea semne că ar fi observat-o. A trebuit să pornesc și eu mașina și să întorc, dar l-am prins din urmă înainte de a ajunge la capătul pantei. Trecea peste stopuri de parcă i-ar fi deschis drumul o escortă de motocicliști. Treceam și eu. Mie îmi deschidea drumul el.

Pe urmă am intrat pe șoseaua Manor Crest și astfel mi-am dovedit că pământul e rotund. Intervenise totuși o schimbare. Casa lui Hester era luminată de sus până jos. La etaj, proiectată pe un stor, se vedea umbra unei femei. Se mișca cu vioiciune, ca o femeie tânără. Stern își lăsa mașina în alee fără să oprească motorul, bătu și intra, și imediat ieși, înainte să mă hotărâsc ce să fac. Se urcă în mașină și plecă. Nu m-

am mai luat după el. După toate aparențele, se părea
că Hester s-a întors acasă.

CAPITOLUL 16

Am intrat în casă pe ușa cu geam spart. Deasupra mea, pe podea, se auzeau pași grăbiți încoace și încolo. Auzeam zgomotul tocurilor și vocea unei fete fredonând ceva neclar. Am urcat scările sprijinindu-mă de balustradă, ca să-mi fie mai ușor. La capătul holului de la etaj se revărsa lumina din primul dormitor. Am înaintat pe lângă perete până într-un punct de unde vedeam ce se petrece în cameră.

Fata stătea în picioare lângă patul cu baldachin, cu spatele la mine. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă de tweed și o bluză albă cu mânecă scurtă. Părul strălucitor era periat cu grijă, scoțând în evidență linia frumos rotunjită a capului. Pe pat era deschis un geamantan de piele albă, căptușit cu mătase albastră. Fata era aplecată și împăturea cu mișcări gingașe o rochie neagră.

Se îndreptă din mijloc și trecu spre celălalt colț al camerei, legănându-și șoldurile din talia mică și elastică. Deschise o ușă cu oglindă și intră într-o cămăruță luminată de alături. Când ieși de acolo, cu alte haine în brațe, mă găsi în cameră.

Trupul i se crispa. Rochiile viu colorate căzură pe jos. Se dădu înapoi spre ușa cu oglindă, care se închise cu un pocnet sec.

— Bună seara, Hester. Credeam c-ai murit.

Desfăcu buzele, arătându-și dinții, și își băgă pumnul în gură. Spuse de după pumn:

— Cine ești dumneata?

— Mă cheamă Archer. Nu mă mai ții minte de azi-dimineață?

— Ești detectivul... cu care s-a bătut Lance?

Am dat din cap.

— Și ce vrei de la mine?

— Să discutăm puțin.

— Te rog să pleci de-aici.

Aruncă o privire la telefonul alb de pe noptieră și spuse cu voce nesigură:

— Chem poliția.

— Mă îndoiesc.

Luă mâna de la gură și o duse într-o parte, sub umflătura sânelui, ca și cum ar fi simțit acolo o durere. Mânia și îngrijorarea îi munceau fața, dar făcea parte din acea categorie de femei care nu sunt niciodată urâte. Era frumoasă, și știa că frumusețea n-o s-o trădeze.

— Te previn, spuse ea, trebuie să vină niște prieteni de-ai mei dintr-un moment într-altul.

— Bravo. Mi-ar face plăcere să fac cunoștință cu ei.

— Așa crezi?

— Așa cred.

— Atunci n-ai decât să stai, dacă vrei, spuse ea. Te deranjează dacă-mi fac în continuare bagajul?

— Chiar te rog, Hester. Ești Hester Campbell, nu?

Nu-mi răspunse și nici nu se uită la mine. Ridică rochiile căzute, puse grămada foșnitoare pe pat și începu să le așeze în geamantan.

— Unde te duci la ora asta? am întrebat eu.

— Nu te interesează.

— S-ar putea să intereseze poliția.

— Zău? Du-te și le spune, ce mai stai? Fă ce vrei.

— Ai mult curaj să vorbești așa, având în vedere că o ștergi ca să fugi de poliție.

— În primul rând n-o șterg, cum te-ai exprimat, ca să fug de poliție, și în al doilea rând să știi că nu mă sperii.

— A, pleci numai așa, să petreci un week-end la țară.

— Și de ce nu?

— Te-am auzit azi-dimineață spunându-i lui Lance că ai vrut să ieși.

Nu reacționa la nume așa cum bănuiam că o să reacționeze. Mâinile ei pricepute se mișcau mai departe, împăturind ultimele rochii. Curajul ei îmi plăcea și nu-mi dădea încredere. S-ar fi putut să aibă un revolver în geamantan. Dar când s-a întors în cele din urmă, n-avea nimic în mână.

— Din ce voiai să ieși? am întrebat eu.

— Nu știu despre ce tot vorbești și nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

Dar o interesa.

— Prietenii care trebuie să vină... e cumva și Lance Leonard printre ei?

— Da, și te sfătuiesc să pleci înainte de a veni el.

— Ești sigură că vine?

— Așteaptă și ai să vezi.

— Într-adevăr ar fi ceva de văzut. Cine cară coșul?

— Coșul? Întrebă ea cu voce subțire și slabă.

— Lance nu prea mai circulă singur! Trebuie să-l ducă cu coșul.

Își duse iar mâna într-o parte. Durerea urcase mai sus. Se apropie cu mișcări nervoase, din șolduri și din umeri, încercând să treacă prin locșorul îngust dintre mine și pat. I-am tăiat drumul.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Astă-seară.

— Când astă-seară?

— Nu știu. Acum câteva ceasuri. Are vreo importanță?

— Pentru dumneata are mare importanță. Cum era când v-ați despărțit?

— Bine, cum să fie? De ce, s-a-ntâmplat ceva cu el?

— Asta să-mi spui dumneata, Hester. Pe unde treci, lași în urmă numai prăpăd, ca marșul lui Sherman prin Georgia.

— Ce s-a-ntâmplat? E rănit?

— Rău de tot.

— Unde e?

— Acasă la el. Dar curând o să fie la morgă.

— E pe moarte?

— A murit. Nu ți-a spus Carl Stern?

Clătină din cap. Era mai curând o zvârcolire decât un simplu semn negativ.

— Nu se poate să fi murit Lance. Ești nebun.

— Câteodată mi se pare că sunt singurul care n-a înnebunit încă.

Se așează pe marginea patului. Linia de unde începea părul, care făcea un unghi la mijlocul frunții, era perlată cu broboane mici. Le șterse cu mâna, și sânul drept i se ridică o dată cu mișcarea brațului. Se uită la mine, cu ochii împăienjeniți din cauza șocului. Era o actriță perfectă, în caz că juca teatru.

Dar nu cred că juca.

— Prietenul dumitale a murit, am spus eu. L-a împușcat cineva.

— Minți.

— Poate ar fi trebuit să aduc cadavrul cu mine. Să-ți spun unde l-au lovit gloanțele? Unul în tâmplă și unul în ochi. Sau știi deja? Nu vreau să te fac să caști de plictiseală.

Își încreți fruntea. Gura i se întinse într-un

dreptunghi tragic.

— Ești îngrozitor. Ai inventat toate ororile astea, ca să încerci să scoți de la mine ce știu. Ai spus același lucru și despre... despre mine... că am murit.

Îi apărură lacrimi în ochi.

— Ai fi în stare să spui orice, ca să mă faci să vorbesc.

— Și cam ce mi-ai spune dacă ai vorbi?

— Nu sunt obligată să-ți răspund la întrebări, la nicio întrebare.

— la gândește-te puțin, poate chiar vrei să-mi răspunzi. Se pare că prietenii te folosesc ca momeală.

Se uită la mine uluită.

— Ești cam naivă, nu ți se pare, dacă stăm să ne gândim cu cine umbli în companie. Frumoasă companie. Au aranjat să te procopsească cu un omor la dosar. Au prins ocazia să împuște doi iepuri dintr-o singură lovitură, să-l lichideze și pe Lance, și să te aranjeze și pe tine.

Cântam după ureche, dar știam bine melodia, și ea mă asculta cu toată atenția. Spuse cu voce șoptită:

— Cine ar putea să facă așa ceva?

— Ăla care te-a convins să pleci în excursie.

— Nu m-a convins nimeni. Eu am vrut.

— Dar ideea a cui a fost? A lui Leroy Frost?

Privirea îi licări și apoi se întunecă.

— Ce ți-a spus Frost? Unde ți-a spus să te duci?

— Nu domnul Frost. Lance a luat legătura cu mine. Așa că ce spui nu poate fi adevărat. Doar nu era să-și plănuiască el singur moartea.

— Sigur că nu, dacă ar fi știut scopul. Dar e clar că n-a știut. L-au păcălit să facă ce spun ei, așa cum te-au păcălit și pe tine.

— Nu m-a păcălit nimeni, spuse ea cu

încăpățănare. Ce nevoie aveau să mă păcălească?

— Uite ce-i, Hester, termină odată, doar nu ești o puicuță abia ieșită din ou. Știi mai bine ca mine de ce chestii te ții.

— N-am făcut nimic rău.

— Oamenii judecă diferit. Unii dintre noi consideră că șantajul e cel mai murdar joc.

— Șantajul?

— Uită-te în jurul tău și nu te mai prefăce. Să nu-mi spui că Graff ți-a dat tot felul de lucruri numai fiindcă-i place cum îți faci părul. Am văzut destule cazuri de șantaj la viața mea, și acum nu știu cum se face dar îi miros pe ăia care se bagă în treburi din astea. Și tu ești băgată până-n gât.

Se pipăi la gât cu degetele. Rezistența îi slăbise. Se uită în jur la pereții roz, și încet obrazul deveni de aceeași culoare cu ei. De mult nu mai văzusem o fată înroșindu-se; era o roșeață autentică și mi-a trezit îndoieli. Fata spuse:

— Toate astea le-ai scornit.

— N-am avut încotro. Dacă nu vrei să-mi spui nimic... Judec și eu după ce văd, după ce aud. O fată își lasă bărbatul și se înhăitează cu un boxer falit care umblă cu gangsteri. Cât ai clipi din ochi, vă scâlțați amândoi în bani. Lance cu contractul pentru film, tu cu ditai casa în Beverly Hills. Și cine e zâna, adică zânioiul cel bun? Simon Graff. De unde până unde?

Nu-mi răspunse. Se uita în jos frământându-și mâinile în poală.

— Ce puteai să-i vinzi? am întrebat eu. Și ce amestec are Gabrielle Torres în treaba asta?

Culoarea îi fugise din obraji, lăsându-i albi ca varul, cu cearcăne vinete în jurul ochilor. Privirea absentă se întorsese spre interior, asupra unei imagini pe care-o

avea în minte. Imaginea părea s-o îngrozească.

— Părerea mea e că știi cine-a omorât-o, am spus eu. Și dacă știi, ar fi mai bine să-mi spui. E timpul să dăm pe față lucrurile astea, înainte de a mai fi omorâți și alții. Pentru că acum urmezi tu la rând, Hester.

Buzele i se deschiseră brusc, ca buzele unei marionete, mânuită de un ventrilog.

— Nu sunt...

Se controla, înghițind restul propoziției.

Scutură sălbatic din cap, rupându-și lacrimile din ochi își acoperi cu mâinile fața brăzdată de șiroaie și se aruncă într-o parte pe pat. Frica, tăcută și implacabilă ca un șoc electric, îi scutura tot trupul. Simțeam și eu ceva în trup, ceva care semăna cu mila. Numai că ce e prost cu mila asta, totdeauna se transformă în altceva – în repulsie sau în dorință. Stătea acum nemișcată, cu șoldul arcuit ca o colină pustie.

— Îmi spui sau nu despre Gabrielle?

— Nu știu nimic, ca să pot să-ți spun.

Avea vocea slabă și înăbușită.

— Știi cine l-a împușcat pe Lance?

— Nu. Lasă-mă-n pace.

— Ce ți-a spus Carl Stern?

— Nimic. Trebuia să ne întâlnim. Voia să amâne întâlnirea, asta-i tot.

— Ce fel de întâlnire?

— Nu te privește.

— Trebuia să te ducă undeva cu mașina?

— Poate că da.

Părea să nu fi înțeles implicația.

— Undeva de unde să nu te mai întorci?

De data asta înțelese și se ridică aproape urlând:

— Pleacă și lasă-mă în pace, sadicule. Vă știu eu. Am mai cunoscut detectivi și știu cum se pricep să chinuiască oameni fără apărare. Dacă ți-a mai rămas puțină omenie, pleacă de-aici.

Avea bustul răsucit într-o parte, cu bluza întinsă peste sânii tari. Buzele roșii erau strânse disprețuitor, și ochii îi scânteiau albastru. Era extraordinar de frumoasă, dar nu numai atât. Părea să fie un om dintr-o bucată.

M-am prins punând la îndoială premisele de la care pornisem, punând la îndoială ideea că fata asta poate face o escrocherie oricât de mică. Și în afară de asta, era destul adevăr în acuzația ei, destulă cruzime în hotărârea mea de a face dreptate, și destulă dorință în mila mea, ca să nu mai am ce căuta acolo în cameră. Am spus noapte bună și am plecat.

Problema cea mai grea este să iubești oamenii, să încerci să-i ajuți, dar să nu vrei nimic în schimb de la ei. Și eu eram departe de a o rezolva.

CAPITOLUL 17

Când am ajuns la clubul Channel, nu era niciun paznic. Și totuși poarta era deschisă și petrecerea nu se terminase încă. Dintr-o aripă a clădirii se revărsa muzică și lumină. La locul de parcaj erau câteva zeci de mașini. Pe a mea am lăsat-o între un Porsche negru și un Cadillac lavande decapotabil, și am intrat pe sub pomul roșu de Crăciun întors cu capul în jos.

Am bătut la ușa lui Bassett și n-am primit niciun răspuns. Bazinul era ca o placă lucioasă verde, luminată de jos de reflectoare subacvatice și de sus cu rotocoale de lumină. Oamenii erau adunați la capătul celălalt, sub trambulina de aluminiu. Am coborât câteva scări joase și m-am îndreptat spre ei, urmând conturul pavat cu cărămizi.

Majoritatea erau fetișcane de la Hollywood, machiate și aranjate în rochii de seară cu umerii goi, sau în costume de baie care nu erau făcute pentru apă. Printre bărbați i-am recunoscut pe Simon Graff, pe Sammy Swift și pe salvatorul negru cu care vorbisem dimineața. Toți erau cu ochii în sus, la o fată care stătea absolut nemișcată pe trambulina de la zece metri.

Își luă avânt și sări în întretăierea de lumini. Trupul ei se aplecă, se întoarse răsucindu-se lin și se schimbă din pasăre în pește, intrând în apă. Spectatorii aplaudară. Unul din ei, un tânăr vior de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în frac, îi făcu o poză cu blitzul când urcă udă pe scară. Fata își scutură cu

dispreț apa din părul negru, tuns scurt, și se retrase într-un colț să se șteargă. M-am dus după ea.

— Frumoasă săritură.

— Credeți?

Ridică spre mine fața măslinie, cu pielea întinsă; am văzut atunci că nu mai era de mult tinerică.

— Eu nu mi-aș da nici trei puncte.

— Faceți sport de performanță?

— Am făcut odată. De ce?

— Mă-ntrebam, așa, ce poate determina pe o femeie să facă asta. Trambulina e înaltă.

— Fiecare trebuie să fie bun la ceva, și frumoasă nu sunt. Avea un surâs superficial, chinuit. Doctorul Frey, un prieten de-al meu, psihiatru, zice că trambulina e un simbol falic. Știți ce zic înotătorii, – că un săritor e de fapt un înotător care a înnebunit.

— Eu credeam că e un înotător care are mult curaj.

— Asta spun săritorii. Cunoașteți mulți săritori?

— Nu, dar mi-ar face plăcere să cunosc. Sunteți cumva prietenă cu Hester Campbell?

Fața îi deveni inertă.

— O cunosc pe Hester, spuse ea cu precauție. Dar n-aș zice că suntem prietene.

— De ce?

— E o poveste prea lungă, și mi-e frig.

Se întoarse brusc și o luă la fugă spre vestiar. Nu mișca de loc din șolduri.

— Liniște la galerie, se auzi o voce... Veți asista acum la minunea secolului, adusă cu mari sacrificii.

Vocea era a unui bărbat cărunț de pe trambulina de cinci metri. Avea picioarele pîrpirii, pieptul căzut și burta ca o minge maronie de piele îmbrăcată cu chiloței. M-am uitat mai bine și am văzut că era Simon Graff.

— Doamnelor și domnilor.

Graff duse mâna streășină la ochi și se uită în jur, glumeț nevoie mare.

— Sunt și doamne de față? Domni, cumva?

Hi-hi-hi, făcură femeile. Ho-ho-ho, făcură bărbații. Sammy Swift, care stătea lângă mine, semăna mai mult ca oricând cu o fantomă care l-a văzut pe bau-bau.

— Priviți vă rog, fetițe și băieți, strigă Graff cu voce pițigăiată, nenaturală. Marele Grafissimo, sfidând moartea în saltul său nemaivăzut.

Alergă câțiva pași duduți, etalându-și platfusul, și sări cu brațele lipite de corp; cum îi zic băieții, săritura ca toporul la fund. Supușii săi îl așteptară până ieși la suprafață și apoi începură să-l aclame, aplaudând și fluierând admirativ.

Sammy Swift băgă de seamă tăcerea mea și se apropie. Nici nu m-a recunoscut până nu l-am strigat pe nume. Cred că, dacă apropiam un chibrit de respirația lui, îi dădeam foc.

— Măi, să fie. Lew Archer. Ce alizeu te-aduce pe aici?

— Sunt în vâjâială.

— Apropo de vâjâială, ai vorbit până la urmă cu Lance Leonard?

— Nu. Prietenul meu s-a îmbolnăvit și n-am mai luat interviul.

— Păcat, băiatul s-a ridicat repede. E bun de pus într-un articol.

— Fă-mi un rezumat.

Dădu din cap a dojana.

— Vezi, zi-i prietenului tău s-o ia ușor cu publicitatea. Există o versiune oficială și una neoficială, după câte am auzit.

— Mai precis, ce-ai auzit?

— Nu știam că lucrezi oficial pentru ziare, Lew. Care-i secretul, vrei să-i pui ceva în cârcă lui Leonard?

Ochii lui încetoșați erau acum limpezi și mă priveau printre pleoapele mijite. Nu era chiar așa de beat cum crezusem, iar subiectul era delicat.

Am dat frumușel înapoi:

— A, nu, voiam doar să dau o mână de ajutor unui prieten.

— Acuma îl cauți pe Leonard? Nu l-am văzut aici astă-seară.

Graff ridică iar vocea:

— *Achtung*, vă rog. Acum vom face demonstrații de salvare.

Avea ochi inexpresivi și gura bleagă. Făcu câțiva pași până la șirul de fete care chicoteau și întinse degetul spre una din ele, îmbrăcată într-o rochie de argint. Degetul lui îi lăsă o pată pe umăr.

— Dumneata! Cum te cheamă?

— Martha Matthews.

Fata zâmbea înnebunită de bucurie. Trăsnetul binevoise s-o lovească.

— Ești o fetiță drăguță, Martha.

— Vă mulțumesc.

Era cu un cap mai înaltă decât el.

— Vă mulțumesc mult, domnule Graff.

— Ți-ar place să te salvez, Martha?

— Ar fi o fericire pentru mine.

— Atunci ce mai stai? Sări.

— Dar ce fac cu rochia?

— Pot să ți-o scoți, Martha.

Fata surâse ușor uluită.

— Pot să mi-o scot?

— Am spus că da.

Își trase rochia peste cap și o dădu altei fete. Graff o împinse cu spatele în bazin. Fotograful cel vioi luă în clipa aceea un instantaneu. Graff sări după ea și o remorcă până la scară, ținând mâna cu vinele umflate pe pielea ei goală. Fata zâmbea mereu. Salvatorul negru se uita la ei fără nicio expresie pe figură.

Simțeam că-mi vine să bat pe cineva. Dar nu vedeam în jur decât niște bicicnici, nevrednici de asemenea cinste. Am plecat mai încolo, cu Sammy Swift codiță după mine. La celalalt capăt al bazinului, unde era apa mai mică, ne-am rezemat de o jardinieră din care debordau flori de begonia și am aprins câte-o țigară. În semiîntuneric, fața lui Sammy era tristă și palidă.

— Îl cunoști bine pe Simon Graff, am declarat eu.

În ochii lui deschiși la culoare se văzu o licărire.

— Trebuie să-l cunoști bine ca să ai sentimentele pe care le am eu față de el. De vreo cinci ani îl studiez pe toate părțile. Dacă a rămas ceva ce nu știu despre el, înseamnă că acel ceva nu merită să fie știut. Iar ceea ce știu despre el, tot nu merită să fie știut. Totuși e interesant. De exemplu, știi de ce face toate exhibițiile astea cu salvarea? Povestea se repetă la fiecare serată, ca un ceasornic, dar pot să jur că sunt singurul care a mirosit cum stă treaba. Pot să jur că Simon nici el nu știe.

— Ia spune.

Sammy își luă un aer atotștiutor. Spuse, în jargonul unui psihiatru care vorbește prin saloane:

— Simi are o nevroză, pe care a făcut-o silit de împrejurări. E obsedat de fata aia care a fost omorâtă anul trecut.

— Ce fată? am întrebat eu încercând să-mi ascund interesul.

— Fata pe care au găsit-o pe plajă, găurită de gloanțe. S-a întâmplat chiar aici, jos.

Făcu un gest spre oceanul invizibil de după perdeaua de lumină.

— Simi era mort după ea.

— Foarte interesant, dacă-i adevărat.

— Ei, ce dracu, nu mă crezi? Eram la Simi în dimineața când a aflat. Are în birou un telegraf cu bandă, totdeauna vrea să știe el primul, și când i-a văzut numele pe bandă, s-a făcut alb ca hârtia, ca să-ți fac o comparație. S-a închis în baie și n-a mai ieșit un ceas. Când a ieșit în sfârșit, parcă era mahmur. Țsta e cuvântul: mahmur. De când a murit fata nu mai e același om. Cum Dumnezeu o chema?

Încercă să pocnească din degete, fără rezultat.

— Gabrielle, și nu mai știu cum.

— Parcă îmi aduc aminte ceva. Nu era cam tinerică pentru el?

— Ei, pe dracu, e la vârsta când bărbații se dau la tinerele. Nu că Simi ar fi așa bătrân. A încărunțit abia anul trecut, și asta după moartea fetei.

— Ești sigur?

— Sigur că sunt sigur. I-am văzut împreună în primăvara aia de câteva ori, și am niște ochi, raze X, nu altceva. Măcar cu atâta te-alegi dacă scrii scenariu.

— Unde i-ai văzut?

— Și pe-aici, și la Vegas o dată. Erau la unul din hotelurile mari, întinși alături pe marginea bazinului, și fumau din aceeași țigară.

Se uită la vârful aprins de la țigara lui, și o aruncă în apă cu un bobârnac.

— Poate că nu-i frumos să divulg secrete de familie, dar știu că tu nu spui, și oricum au trecut toate. Numai el a rămas cu mania salvatului. Joacă o

piesă, înțelegi, o piesă cu moartea ei, și încearcă să o salveze. Te rog să observi însă că o face într-un bazin încălzit.

— Asta-i o păsărică de-a ta, precis.

— Da, dar are și cap și coadă, spuse el cu oarecare doză de fanatism. Mă uit la el de ani de zile, așa cum te uiți la muștele din geam, și îl cunosc. Citesc în el ca într-o carte.

— Și cine-a scris cartea? Freud?

Sammy parcă nici n-ar fi auzit ce-am spus.

— Poți să-mi zici Oedip dacă vrei. Dar zău că nu pot să-l sufăr pe ticălosul ăsta.

— Ce ți-a făcut?

— Nu mie, lui Flaubert. Scriu scenariul la Cartagina, versiunea numărul șase, și Simi Graff stă și-mi suflă-n ceafă.

Își schimbă vocea, imitând accentul lui Graff:

— Matho o junele nostru prim, nu se poate să moară și să ne lase cu degetu-n gură. Trebuie să-l păstrăm viu pentru fată, asta nici vorbă. Gata, știu. Știu. Ea îl îngrijește până la vindecare, scăpându-l astfel de la moarte, după ce el fusese grav rănit. Ei, ce părere ai? În definitiv nu pierdem nimic ca atracție, dar în schimb câștigăm totul prin optimism, îi dăm optimism. Salammbô îl reabilitează, înțelegi? Băiatul fusese la început un fel de revoluționar, dar acum este salvat de propria lui slăbiciune prin influența binefăcătoare a unei femei. De dragul ei îi învinge pe barbari. Fata îl urmărește cum se apropie. Îmbrățișare. Nuntă.

Sammy își relua vocea obișnuită:

— Ai citit „Salammbô”?

— Am citit de mult o traducere. Nu mai știu subiectul.

— Atunci n-ai cum să-nțelegi despre ce vorbesc. „Salammbô” e o tragedie care are ca temă descompunerea. Și Simi Graff vine și mă pune să-i lipesc la coadă un *happy-end*. Și eu îl ascult. Ce mă determină oare să mă port așa cu mine și cu Flaubert? Aveam o mare admirație pentru Flaubert.

— Banii?

— Da. Banii. Banii.

Repetă cuvântul de câteva ori, pe mai multe tonuri. Parcă găsea în el nuanțe noi, înțelesuri subtile pe care numai el, la beție, putea să le înțeleagă, și care îi umpleau glasul de lacrimi. Dar era prea schimbător și prea slab ca să rămână mult timp stăpânit de emoție. Își dădu cu mâna pe ochi și râse.

— Ei, n-are rost să plângem, Sammy de la groapă nu se mai întoarce. Bem ceva, Lew?

— Imediat. Cunoști pe o fată Hester Campbell?

— Am văzut-o pe-aici.

— De curând?

— Nu, de curând n-am văzut-o.

— Știi cumva în ce relații e cu Graff?

— Nu, așa ceva nu știu, răspunse el tăios.

Îl deranja acest subiect și încercă să scape maimuțărindu-se.

— Nu-mi spune nimeni nimic aici, nu sunt decât un băiat la toate, un trepăduș intelectual. Un banal trepăduș intelectual. Urmează cântec.

Începu să cânte cu o voce fornăită de tenor, după o melodie improvizată:

— „Un trepăduș intelectual, banal, dar prea sexual, intelectual, un biet băiat. Ce de nimic nu poate fi schimbat”... Fii atent ce elegant sună „ce de nimic...”

— Am fost atent.

— Asta-i pecetea geniului, băiete. Ți-am spus

vreodată că sunt un geniu? Am avut o sută optzeci și trei de puncte la testul de inteligență când eram la liceu la Galena, în Illinois.

Își încrețește fruntea.

— Ce s-a întâmplat cu mine oare? Ce s-a întâmplat? Săptămâna trecută am avut o viziune. Eram un iepuraș amărât, cu coada albă, și fugeam mâncând pământul prin marele deșert american.

— Cine te gonea din urmă?

— Nu știu, spuse el cu un rânjete strâmb. Mi-era frică să mă uit.

CAPITOLUL 18

Graff venea spre noi pe marginea bazinului, cu un mers chinuit. Nu eram pregătit să vorbesc cu el, așa că m-am întors cu spatele când a trecut. De atâta ostilitate, Sammy căsca.

— Gata, trebuie neapărat să beau ceva, spuse el încep să nu mai văd dublu. Hai, mergi la bar?

— Poate mai târziu.

— Atunci pa. Să nu spui că știi ceva de la mine.

I-am promis să nu spun, și Sammy s-a îndreptat spre lumini și muzică. Acum nu mai era nimeni lângă bazin, în afară de negru care trebăluia sub trambulina mare. Veni în trap spre mine, cu un maldăr de prosoape murdare în brațe, și le duse într-o încăpere luminată, la capătul șirului de *cabañas*.

M-am dus și eu acolo și am bătut la ușa deschisă. Salvatorul, care tocmai băgase prosoapele într-un coș de rufe, se întoarse.

— Ce să v-aduc, domnule?

— Nimic, mulțumesc. Ce mai fac peștișorii tropicali?

Îmi zâmbi larg în semn de recunoaștere.

— Astă-seară n-am necazuri cu peștii. Numai cu oamenii. Totdeauna ai necazuri cu oamenii. Ce i-a apucat să înoate, acum noaptea? Cred că din cauza băuturii. Stai și te minunezi cum toarnă-n ei.

— Apropo de băutură, șeful cam trage la măsca, nu?

— Domnul Bassett? Da, în ultimul timp, de când i-a

murit mama, toarnă-n el ca într-un butoi. Domnul Bassett și-a iubit foarte mult mama.

— Frumos din partea lui. Știi cumva unde e Bassett acum?

— Circulă pe-aici.

Își legănă degetul prin aer.

— Vreți să vi-l găesc?

— Nu, nu chiar acum, mulțumesc. Pe Tony Torres îl cunoști?

— Îl cunosc bine. Am lucrat ani de zile împreună.

— Și pe fata lui?

— Oarecum, spuse el cu prudență. A lucrat și ea aici.

— Unde stă Tony, știi cumva?

— Cum să nu știu. Practic vorbind, stă sub picioarele dumneavoastră. Are o cămăruță lângă sala cazanelor, s-a mutat acolo anul trecut. Îmi zicea că i se face frig noaptea.

— Arată-mi drumul, dacă ești drăguț.

Băiatul nu se mișcă, se uită doar la ceas.

— E unu și jumătate. Poate nu vreți să-l treziți acum, în mijlocul nopții.

— Ba da, am spus eu. Vreau să-l trezesc.

Dădu din umeri și mă conduse de-a lungul unui coridor care mirosea a săpun de la dușuri; am coborât apoi câteva scări de ciment și am intrat într-un aer cald ca într-o seră, am trecut printr-o uscătorie unde atârnavă costume de baie pe bare de lemn, ca niște piei năpârlite de șarpe, și mai departe printre cele două mari boilere care încălzeau bazinul și clădirile. În spatele lor fusese construită un fel de nișă, din scânduri și placaj.

— Tony stă aici pentru că așa vrea el, spuse salvatorul oarecum justificându-se. Nu mai vrea să

stea în casa lui, pe plajă, o închiriază. Îmi pare rău că-l treziți. Tony e bătrân, are nevoie de odihnă.

Dar Tony era deja treaz. Picioarele lui goale băjbăiau pe jos. Se aprinse lumina, debordând prin toate crăpăturile pereților de placaj și desenând cadrul ușii. Tony o deschise; ne privi clipind un moșneguț cu burtă, într-o cămășoaie lungă, cu un talisman la gât.

— Iartă-mă că te scol din pat. Aș vrea să stăm de vorbă.

— Despre ce? Ce s-a întâmplat?

Se scarpină în chica albă, ciufulită.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Decât două crime la el în familie, dintre care una n-aveam, oficial, de unde să o știu.

— Pot să intru?

— Sigur că puteți. De fapt, și eu mă gândeam să vorbesc cu dumneavoastră.

Deschise ușa larg și se dădu un pas înapoi, cu un gest aproape curtenitor.

— Intri și tu, Joe?

— Trebuie să mă-ntorc sus, răspunse salvatorul.

I-am mulțumit și am intrat. Camera era mică și caldă, luminată de un bec gol care atârna de un prelungitor. Nu văzusem niciodată o chilie de monah, dar camera cam așa arăta. Un birou scorojit cu furnir de stejar, un pat de fier, un taburet, un dulap de carton fără ușă, în care era un costum albastru de serj, o haină de piele și o uniformă curată. Pe pat erau cearceafuri de un albastru decolorat și de sub el ieșea un geamantan vechi cu mâner de alamă. Pe peretele de la capul patului stăteau alături două tablouri. Unul era o fotografie făcută în studio, colorată de mână, reprezentând o fată drăguță cu ochii negri, într-o

rochie albă care părea să fie rochia de serbare de la sfârșitul liceului. Cealaltă era Fecioara Maria, pictată în patru culori, ținând în mână întinsă o inimă strălucitoare.

Tony mă invită să stau pe taburet, iar el se așează pe pat.

— Da, m-am tot gândit, repetă el. Toată ziua m-am gândit, și jumătate din noapte. Sunteți detectiv, așa zice domnul Bassett.

— Particular.

— Da, particular. Asta-mi trebuie mie. Țștia de la poliție, cine se-ncrede în ei? Toată ziua bat șoselele și arestează oamenii, că n-are ochi de pisică sau că aruncă gunoi în șanț. Dar când se-ntâmplă ceva rău de-adevărat, ia-i de unde nu-s.

— De obicei sunt la datorie, Tony.

— Poate. Dar eu am văzut și ciudățenii la viața mea. Uite, ca de exemplu, ce s-a-ntâmpnat anul trecut, chiar la mine-n familie.

Întoarse încet capul spre stânga, împins de ceva intangibil dar irezistibil, până când rămase cu ochii la fata în rochie albă.

— Cred c-ați auzit de Gabrielle, fata mea.

— Da. Am auzit.

— Împușcată pe plajă, așa am găsit-o. Martie, douăș'unu, anul trecut. A fost plecată toată noaptea, zicea că e la o prietenă. Am găsit-o dimineața, optsprezece ani avea, singurul meu copil.

— Îmi pare foarte rău.

Îmi scruta fața cu ochii lui negri, măsurând adâncimea compasiunii mele. Gura lui mare era contorsionată de durerea de a spune adevărul.

— Nu vreau să fac pe neconsolatul. Eu am fost de vină, am știut tot timpul ce-o să se-ntâmpne. Cum

puteam s-o cresc eu singur? O fetiță fără mamă? O fetiță drăguță?

Privirea i se roti din nou cu un sfert de cerc și se întoarse la mine.

— Ce să-i fi spus eu ce să facă?

— Ce s-a întâmplat cu nevasta dumitale, Tony?

— Nevastă-mea?

Întrebarea l-a surprins. A trebuit să se gândească un minut.

— A fugit de la mine, sunt mulți ani de-atunci. A fugit cu un bărbat, ultima dată am auzit că-i la Seattle, tot n-a terminat cu bărbații. Gabrielle a mea cred că a moștenit-o. M-am dus la Mântuirea Catolicilor, să-i întreb ce să fac, fata mea o ia razna ca o iapă în călduri – nu i-am spus așa părintelui, nu cu vorbele astea. Părintele zice, bag-o la un internat, dar costa prea mulți bani. Prea mulți bani să-i salvez viața fetei mele. Nu-i nimic, acum am strâns bani, îi am banii la bancă, îi țin acolo că n-am pentru cine să-i cheltuiesc. Se întoarse și-i spuse Fecioarei:

— Sunt un măgar bătrân.

— Nu puteai să trăiești în locul ei, Tony.

— Nu. Asta nu, dar puteam s-o țin încuiată și cu oameni cumsecade care să vadă de ea. Puteam să nu-l primesc pe Manuel în casă.

— A avut și el vreo legătură cu moartea ei?

— Manuel era la închisoare când s-a întâmplat. Dar el a fost ăla care a-mpins-o la rele. Eu n-am băgat de seamă multă vreme, a-nvățat-o să mă mintă. Ba era la școală la baschet, ba la înot, ba dormea noaptea la o prietenă. Și ea tot timpul călare la spate pe motociclete la Oxnard, făcea școală să se facă o...

Strânse buzele, lăsând cuvântul nerostit. După o tăcere, continuă ceva mai calm:

— Fata aia care-am văzut-o cu Manuel pe autostrada Venetia, în mașina aia joasă. Hester Campbell. La ea zicea Gabrielle că doarme noaptea când a omorât-o. Azi-dimineață ați venit și m-ați întrebat de Manuel. Am început să mă gândesc iar, cine i-o fi făcut-o. Manuel și blonda aia, de ce stă ei mereu împreună, puteți să-mi spuneți?

— Mai târziu poate o să pot. Spune-mi, Tony, zici că te-ai gândit, altceva n-ai mai făcut?

— Ha?

— Ai plecat cumva de la Club azi, sau aseară? L-ai văzut pe nepotul tău Manuel?

— Nu. N-am plecat și nu l-am văzut.

— Câte pistoale ai?

— Numai ăla.

— Ce calibru?

— Colt, 45.

Mintea lui era pornită pe un făgaș, prea preocupată ca să-și dea seama de implicație.

— Uite-l.

Se întinse peste perna turtită și-mi dădu revolverul. Avea încărcătorele pline și nu arăta niciun indiciu că ar fi fost descărcat de curând. Și oricum, cartușele pe care le găsisem lângă cadavrul lui Manuel erau de calibru mijlociu, 32 probabil.

Am cântărit Coltul în mână.

— Frumos pistol.

— Da. E al clubului. Am permis să-l port.

I l-am dat înapoi. Îl îndreptă spre podea, ochind pe lângă țevă. Spuse cu voce de om bătrân, uscată, fără sex, înspăimântătoare:

— Dacă aflu vreodată cine a omorât-o, asta capătă. N-o să aștept eu să-mi facă niște bandiți de polițiști ce am eu de făcut.

Se aplecă spre mine și mă bătu pe braț ușurel cu țeava pistolului.

— Sunteți detectiv, domnule, găsiți-mi pe cine mi-a omorât fata, vă dau tot ce am. Bani la bancă, peste o mie de dolari; acuma depun toți banii, ce să fac; am și o casă de-nchiriat, pe plajă, ipoteca e plătită.

— Să le stăpânești sănătos. Și lasă pistolul, Tony.

Băgă revolverul sub pernă și se ridică.

— E prea târziu, așa-i? Aproape doi ani, e mult. Nu vă interesează potcoave de cai morți, aveți alte treburi.

— Ba mă interesează foarte mult. De fapt de asta am și vrut să stăm de vorbă.

— Asta e, cum s-ar zice, o coincidență, nu?

Era foarte mândru de cuvânt.

— Nu prea cred în coincidențe. Dacă le urmezi firul destul de departe, descoperi că de obicei au o rațiune. Sunt convins că asta are, în orice caz.

— Vreți să spuneți, roști el rar, cu Gabrielle, și cu Manuel, și cu blonda lui Manuel?

— Și cu dumneata, și cu altele. Toate se adună.

— Altele?

— N-o să discutăm acum despre ele. Ce ți-au spus polițiștii atunci în martie?

— Zicea că nu sunt probe. S-a învârtit pe-aici câteva zile și a închis dosarul. Zicea că vreun hoț, dar eu nu cred. Ce hoț să împuște o fată pentru șaptezeci și cinci de cenți?

— A fost violată?

La suprafața ochilor săi de antracit se adună ceva ca un praf. Mușchii i se umflaseră pe față ca niște nuci de diverse mărimi într-un sac de piele, schimbându-i forma. Am văzut pentru o clipă temperamentul boxerului de categoria cocoș care se

bătuse șase reprize cu Armstrong, chiar când nu mai era foarte tânăr.

— N-a fost violată, spuse el cu greutate. Doctorul la autopsie zicea că s-a culcat cu un bărbat cândva în timpul nopții. Nu vreau să vorbesc despre asta. Poftim.

Se aplecă și trase geamantanul de sub pat, dădu brânci la capac și începu să răscolească sub un maldăr de cămăși. Când se ridică i se auzea respirația; în mână avea o revistă cu copertile terfelite.

— Poftim, spuse el răstit. Citiți.

Era o revistă de crime adevărate, cu coperta strident colorată, care se deschise singură spre mijloc la un articol intitulat „Uciderea fecioarei violate”.

Era o relatare a uciderii Gabriellei Torres, ilustrată cu fotografii de-ale ei și de-ale tatălui ei, una din ele fiind o reproducere mângălită a fotografiei de pe perete. Tony era arătat stând de vorbă cu un om al șerifului, în civil, prezentat în explicație drept deputatul Theodore Marfeld. Marfeld îmbătrânise mult de anul trecut. Relatarea începea așa:

„Era o noapte înmiresmată de primăvară, pe plajă la Malibu, veselă desfătare a capitalei cinematografului. Dar caldul vânt tropical ce biciuia valurile, gonindu-le spre țărm, îi părea amenințător lui Tony Torres, fost boxer la categoria ușoară, acum paznic la pretențiosul club Channel. Tony nu se speria ușor după atâția ani petrecuți pe ring, dar astă-seară era îngrijorat până la disperare din pricina fiicei sale Gabrielle, o tânără voioasă de optsprezece ani.

De ce întârzie oare? se întreba Tony pentru a nu știu câtea oară. Promisese să se întoarcă cel târziu la douăsprezece. Și acum era trei dimineața; încă un

ceas, se făcuse patru, iar Gabrielle nicăieri. Ceasul ieftin de bucătărie ticăia înainte fără nicio remuşcare. Valurile care bubuiau pe plajă, lângă căsuţa modestă, păreau să răsună în urechile lui ca însăşi vocea destinului...”

Mi-am pierdut răbdarea cu clişeele şi cu vorbăria de prisos, care arăta că autorul n-a avut prea multe de spus. Şi într-adevăr aşa era. Restul povestirii, pe care am răsfoit-o în grabă, era o zeamă lungă, ascunsă sub un vâl de proză pseudo-poetică, care se baza pe câteva date:

Gabrielle avea o reputaţie proastă. În viaţa ei existaseră bărbaţi, al căror nume nu era dat. În cadavrul ei se găsiseră două gloanţe. Primul glonte provocase o rană superficială în coapsă. Din rană cursese mult sânge, ceea ce ducea la concluzia că trecuseră cel puţin câteva minute de când fusese tras primul glonte şi până la al doilea. Cel de-al doilea glonte intrase prin spate, printre coaste, şi îi oprise inima.

Amândouă gloanţele erau de calibrul 22 şi fuseseră trase din acelaşi revolver cu țeava lungă, neidentificat. Cel puţin aşa spuneau experţii în balistică ai poliţiei. Theodore Marfeld zicea, într-un citat cu care se încheia articolul: „Fiicele noastre trebuie apărute. Voi rezolva această crimă odioasă, chiar de-ar fi să-mi ia tot restul vieţii. În momentul de faţă nu am probe concludente”.

M-am uitat la Tony:

— Simpatice, Marfeld ăsta.

— Mda.

Înţelesese ironia.

— Îl cunoaşteţi, nu?

— Îl cunosc.

M-am ridicat. Tony îmi luă revista din mână, o aruncă în geamantan și împinse geamantanul sub pat cu piciorul. Ridică mâna la firul de care atârna întrerupătorul și scufundă brusc în întuneric cămăruța cuprinsă de durere.

CAPITOLUL 19

Am urcat scările și am străbătut galeria până la biroul lui Bassett. Tot nu venise încă. Am intrat în bar ca să beau ceva. Sub acoperișul mobil, pe jumătate deschis, al unei mari curți interioare, pe cărămizile cernite alunecau perechile de dansatori, în sunetele unei orchestre decimate.

Prietena mea săritoarea care nu mișca din șolduri dansa cu tipul de celibatar peren căruia îi plăcea să facă poze. Nu i-a convenit când m-am băgat pe fir, dar a plecat plin de grație.

Partenera mea era îmbrăcată într-o rochie largă, vărgată, crestată la gât, care nu-i stătea bine. Am dansat intens, politicoși, ca doi luptători într-un meci amical, fără să ne cheltuim respirația pe vorbe. Când s-a terminat dansul, am spus:

— Mă numesc Lew Archer. Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

— De ce nu?

Ne-am așezat la una din mesele cu tăblie de marmoră, separate de bazin printr-un paravan de sticlă. Am spus:

— Să vă aduc ceva de băut.

— Mulțumesc, nu beau. Nu sunteți membru și nici nu-l frecvențați pe Simi Graff. Ia să vedem dacă ghicesc.

Își frecă bărbia ascuțită cu degetele, scânteindu-și briliantele.

— Reporter?

— Mai încercați o dată.

— De la poliție?

— Aveți spirit de observație, sau mă cunosc eu de la o poștă?

Mă studie printre pleoapele îngustate, zâmbind îngust;

— Nu, n-aș zice chiar de la o poștă. Dar m-ați întrebat mai înainte ceva despre Hester Campbell. Asta m-a cam făcut să mă întreb dacă nu cumva sunteți de la poliție.

— Nu-mi dau seama ce legătură are.

— Nu? Atunci cum de vă interesează Hester?

— Mă tem că asta nu pot să vă spun. Gura mea e pecetluită.

— Ei, gura mea nu e, zise ea. Spuneți-mi, pentru ce e urmărită? Pentru furt?

— N-am spus că e urmărită.

— Atunci ar trebui să fie. E hoată.

Zâmbetul ei avea ceva mușcător.

— A furat de la mine. Vara trecută mi-am lăsat într-o zi portofelul în vestiar, la mine în *cabaña*.

— De unde știți că l-a luat ea?

— Nu există niciun dubiu, ea a fost. Am văzut-o strecurându-se spre dușuri, chiar înainte de a descoperi că-mi lipsește portofelul. Avea ceva în mână, înfășurat într-un prosop, și zâmbea vinovat. Nu m-am lăsat înșelată nicio clipă. M-am dus după aceea la ea și am întrebat-o de la obraz dacă l-a luat. Bineînțeles că n-a recunoscut, dar am văzut imediat viclenia din ochii ei.

— Viclenia din ochi nu e nici pe departe o dovadă.

— A, n-a fost numai atât. Au mai suferit pierderi și alți membri, și întotdeauna au coincis cu prezența domnișoarei Campbell primprejur. Știu că dau

impresia că am păreri preconcepute, dar nu-i așa, zău că nu-i așa. Să știți că am făcut tot ce-am putut ca s-o ajut pe fata asta. Într-un timp o consideram aproape protejată mea. Așa că m-a durut destul de mult când am prins-o furând de la mine. Erau peste o sută de dolari în portofel.

— Ziceați c-ați prins-o.

— Din punct de vedere moral, am prins-o. Bineînțeles că n-a recunoscut nimic. Dosise portofelul undeva între timp.

— Ați reclamat furtul?

Întrebarea a sunat mai sever decât aș fi vrut.

Interlocutoarea mea bătea toba pe masă cu degetele boante.

— La drept vorbind, nu mă așteptam să fiu supusă unui astfel de interogatoriu. Vă dau informații de bunăvoie, și o fac fără niciun fel de răutate. Dumneavoastră nu înțelegeți, mă atașasem de Hester. Când a fost mică a primit tot felul de lovituri și o compătimeam sincer.

— Vasăzică n-ați reclamat-o.

— Nu, adică n-am reclamat la autorități. Am discutat însă cu domnul Bassett, dar fără niciun succes. Îl îmbrobodise bine. Pur și simplu nu-i venea să creadă că poate face vreun rău... până când a pățit-o și el.

— Ce-a pățit?

— Hester a furat și de la el, spuse ea cu oarecare satisfacție. Adică, nu pot să jur că a furat, dar moral sunt absolut sigură. Domnișoara Hamblin, secretara lui, e prietenă cu mine, și mai aud ce se mai întâmplă. Domnul Bassett era grozav de supărat în ziua când a plecat Hester.

Se aplecă spre mine peste masă. Îi vedeam

zăbrelele cutiei toracice printre sâni.

— Și domnișoara Hamblin mi-a spus că și-a schimbat cifrul de la seif chiar în ziua aceea.

— Toate astea sunt acuzații destul de slabe. Bassett a reclamat vreun furt?

— Bineînțeles că nu. N-a spus nimănui un cuvânt. Îi era prea rușine că l-a înșelat, tocmai ea.

— Și nici dumneavoastră n-ați spus nimic, nimănui?

— Până acum nu.

— Și de ce puneți totul pe tapet tocmai acum?

Tăcu; se auzea numai zgomotul degetelor pe masă. Partea de jos a feței avea o expresie dură, încăpățânată. Își întorsese capul din lumină și nu-i vedeam ochii.

— Pentru că m-ați întrebat.

— Nu v-am întrebat nimic în mod special.

— Vorbiți ca și cum ați fi prieten cu ea. Așa e?

— Dar dumneavoastră?

Își acoperi gura cu mâna, acum toată fața îi era ascunsă, și spuse mormăit:

— Credeam că e prietena cu mine. Cred că aș fi iertat-o și pentru portofel. Dar am văzut-o săptămâna trecută la Myrin. Eu m-am dus drept la ea, eram gata să uit tot ce-a fost, și ea nici n-a deranjat să se uite la mine. S-a făcut că nu mă cunoaște.

Coborâse vocea și vorbea răgușit, iar mâna de la gură i se făcuse pumn.

— Și m-am gândit că dacă tot are bani și-și permit să cumpere haine de la Myrin, atunci ar putea măcar să-mi dea înapoi suta de dolari.

— Probabil că aveți nevoie de bani.

Pumnul respinse ideea cu mișcări violente, ca și cum aș fi acuzat-o de slăbiciune morală sau i-aș fi spus că suferă de o boală.

— Nici gând să am nevoie de bani. E vorba de principiu.

După un timp de gândire, adăugă:

— Știu că nu vă plac niciun pic, așa e?

Nu mă așteptam la această întrebare și n-aveam un răspuns potrivit. Era în ea acea combinație de forță și meschinărie care de multe ori se vede la femeile bogate care au rămas nemăritate.

— Sunteți bogată, spre deosebire de mine, am răspuns eu; și nu pot să uit diferența. Are vreo importanță?

— Are mare importanță. Nu puteți înțelege.

Ochii îi ieșiră din umbră, și își sprijini cu toată greutatea bustul uscățiv de marginea mesei.

— Nu e atât vorba de bani. Dar am crezut că Hester mă iubește. Credeam că e o prietenă adevărată. O pregăteam pentru sărituri, o lăsam să se antreneze în bazinul tatii. Am dat o dată și un ceai pentru ea, de ziua ei.

— Câți ani avea?

— Împlinea optsprezece ani. Pe-atunci era cea mai frumoasă fată din lume și cea mai drăguță. Nu-nțeleg... unde i-a dispărut toată drăgălășenia?

— Se-ntâmplă și la cele mai mari case.

— Asta e o pietricică în curtea mea?

— Ba într-a mea, am răspuns eu. A noastră a tuturor. Cine știe, poate că lucrurile astea se-ntâmplă din cauza radiațiilor atomice.

Simțeam mai mult ca oricând nevoia să beau ceva, așa că i-am mulțumit, m-am scuzat și m-am îndreptat spre încăperea unde se serveau băuturile. Unul din pereți era ocupat de un bar semicircular de mahon. Ceilalți pereți erau ornați cu fresce murale, pe jumătate foviste, pe jumătate stil Hollywood.

M-am așezat la bar între doi străini, am cerșit un whisky de la unul din filipinezii în haină albă, și am început să ascult ce vorbeau oamenii. Erau toți de la cinematografie, dar în mare parte discuțiile erau despre televiziune. Vorbeau despre medii de comunicație, despre lista neagră, despre reclamă și plata la reluări, despre cine are bani pentru filme și ce zic agenții lor.

Bărbatul care stătea lângă mine, în dreapta, arăta ca un actor bătrân și vorbea ca un regizor. Poate că din actor devenise regizor. Îi explica ceva unei blonde cu voce de broască:

— Înseamnă că ți se-ntâmplă ție, înțelegi. Tu ești îndrăgostită de băiat, sau îndrăgostit de fată, după cum e cazul. Nu pentru fata de pe ecran scrie el piesa, ci pentru tine.

— Asta-i empatie prin simpatie, orăcâi ea amabilă. De ce să nu recunoaștem că-i chestie de sex?

— Nu e chestie de sex. Include chestiile de sex.

— Atunci sunt pentru. La orice include chestii de sex, eu sunt pentru. Asta e filosofia mea personală în viață.

— Bună filozofie, spuse alt bărbat. Sexul și televiziunea sunt opiul maselor.

Mi-am lăsat paharul plin. Aveam nevoie de aer. La una din mesele de marmoră din curte, în umbra fierăstruită a unui bananier, stătea Simon Graff cu soția lui.

Părul lui cărunt era încă negru și ud de la duș. Era îmbrăcat în smocking, cu o cămașă roz și o curea roșie. Ea purta o rochie brodată cu aur, care nu mai era la modă. El avea fața întunecată și ascuțită și-i vorbea. Nu vedeam fața ei. Se uita la bazin prin peretele de sticlă.

Aveam în mașină un microfon și m-am dus să-l iau. Erau mai puține mașini ca înainte și una singură în plus: automobilul lui Carl Stern. N-am mai stat să văd ce-i înăuntru.

Graff încă mai vorbea când m-am întors lângă bazin. Bazinul era acum părăsit, dar tot mai făcea vălurele care spălau marginile, strălucind în lumina subacvatică. Ascuns de bananier privirii lui Graff, mi-am tras un scaun de sfoară împletită lângă peretele despărțitor și am lipit microfonul de sticlă. Șmecheria asta îmi mersese de câteva ori și mi-a mers și acum. Graff spunea:

— Păi da, sigur, numai eu sunt de vină, sunt un fel de *bête noire* care te urmărește tot timpul. Îmi cer iertare cu plecăciune.

— Te rog, Simon.

— Care Simon? Niciun Simon. Eu sunt Mefisto Bête Noire, faimosul bărbat-diavol. Nu!

Vocea i se ridică ascuțită pe ultimul cuvânt.

— Gândește-te puțin, Isobel, dacă ți-a mai rămas vreun pic de minte cu care să gândești. Gândește-te la ce-am făcut pentru tine, la ce am îndurat și mai îndur încă. Gândește-te unde ai fi acum dacă n-ai fi avut ajutorul meu.

— Ăsta-i ajutor?

— Hai să nu discutăm în contradictoriu. Știi ce vrei. Știi cu ce scop vrei să mă ataci.

Avea o voce catifelată ca untul sărat cu lacrimi.

— Ai suferit, și vrei să sufăr și eu. Refuz să sufăr. Nu poți să mă faci să sufăr.

— Să te ia dracu, spuse ea într-o șoaptă șuierată.

— Aha, să mă ia dracu? Câte pahare ai băut?

— Cinci, zece, douăsprezece. Ce contează?

— Știi că n-ai voie să bei, că alcoolul e moarte

curată pentru tine. Vrei să-l chem pe doctorul Frey, să te-nchidem iar?

— Nu! Nu sunt beată.

Era speriată.

— Sigur, cum să fii beată. Ești cumpătarea în persoană. Ești idealul feminin al Uniunii Temperanței Creștine a Femeilor, *mens sana in corpore sano*. Dar îți spun numai atât, doamnă Cumpătare: Orice-ar fi, nu cumva să-mi strici petrecerea. Dacă nu poți, sau nu vrei, să te porți ca o gazdă, atunci cară-te de aici, te duce Toko cu mașina.

— De ce n-o pui pe ea să facă pe gazda?

— Pe cine? De cine vorbești?

— Pe Hester Campbell, spuse ea. Să nu-mi spui că nu te mai vezi cu ea.

— Pentru afaceri. M-am întâlnit cu ea pentru afaceri. Dacă ai angajat detectivi, ai să te căiești.

— N-am nevoie de detectivi, am eu antenele mele. Casa i-ai dat-o tot pentru afaceri? Toate hainele alea tot pentru afaceri i le-ai cumpărat?

— Ce știi tu despre casă? Ce, ai fost acolo în casă?

— Nu te privește.

— Ba da.

Cuvintele țâșniră ca aburul dintr-un cazan sub presiune.

— Îți spun că mă privește. Ai fost azi acolo în casă?

— Poate.

— Răspunde, smintito.

— Te rog să nu vorbești așa cu mine.

Începu să-l ocărase cu voce joasă, în șoaptă răgușită.

Parcă se rupea ceva în ea, făcând loc nașterii unui alt temperament, mai violent.

Se ridică brusc, și am văzut-o cum traversează în

linie dreaptă curtea interioară, trecând printre dansatori ca și cum ar fi fost niște fantome, niște plăsmuiri ale minții ei. La intrarea în bar, se lovi cu șoldul de tocul ușii.

Ieși imediat pe altă ușă. I-am zărit o clipă fața în lumina din bazin. Era albă și speriată. Poate o speriau oamenii. Înconjură capătul mai puțin adânc al bazinului, ticăind cu tocurile, și intră într-o *cabaña*, în partea cealaltă.

Am luat-o încet spre celălalt capăt al bazinului. Trambulina se înălța cu o lucire slabă, profilându-se pe bancul de ceață care ascundea oceanul. Capătul dinspre ocean era înconjurat de un gard solid de sârmă. În gard era o poartă încuiată, de la care cobora pe plajă o scară de ciment. Fluxul rosea și fărâmițase treptele de jos.

M-am sprijinit de stâlpul porții și am aprins o țigară. A trebuit să-mi fac mâna căuș în jurul chibritului din cauza curentului de aer rece care venea în sus dinspre apă. Vântul și cerul greu, mișcător, de deasupra capului, îmi creau iluzia că sunt la prora unei corăbii care merge încet și intră încet într-o beznă urâtă, încețoșată.

CAPITOLUL 20

Undeva în spatele meu se înălță o voce ascuțită de femeie. Îi răspunse o voce de bărbat care o acoperi înecând-o. M-am întors și m-am uitat în jurul bazinului luminat și pustiu. Cei doi erau în picioare, foarte aproape unul de celălalt, la limita mișcătoare a luminii, atât de aproape încât ar fi putut fi confundați cu un singur trup, întunecat și fără formă. Erau la capătul galeriei, la depărtare de aproximativ patruzeci de metri de mine, dar vocile lor se auzeau clar peste apă.

— Nu! repetă ea. Ești nebun. Nu-i adevărat.

Am trecut pe partea galeriei și ținându-mă în umbră, am început să mă apropiu de ei.

— Nu eu sunt nebun, spunea bărbatul. Știm noi cine e nebun, păpușico.

— Lasă-mă în pace. Nu pune mâna pe mine.

Am recunoscut vocea femeii. Era Isobel Graff. Vocea bărbatului nu știam de unde s-o iau. Tocmai spunea:

— Putoare ce ești. Putoare ordinara. Spune, de ce? Ce ți-a făcut nenorocitul?

— Nu-i adevărat. Lasă-mă-n pace, ticălosule.

Îl mai făcu și în alte feluri, referindu-se la originea lui și etalându-și vocabularul.

El îi răspunse cu voce joasă, ceva ce n-am auzit. Acum eram destul de aproape ca să-l recunosc. Carl Stern.

Scoase un sunet de felină, un fel de mârâit

mieunat, și îi trase două palme peste obraz foarte tare. Ea se repezi la obrazul lui cu degetele încârligate. O prinse de încheietura mâinii. Am început să alerg în vârful picioarelor.

Stern îi dădu brânci. Femeia se izbi de ușa unei *cabaña* și căzu, rămânând așezată în fața ușii. El stătea în picioare, deasupra ei, fremătând, cu umerii masivi în trenziul de culoare inclusă. Reflecția verzuie din bazin arunca asupra capului său o lumină crudă, ca o cocleală de bronz.

— De ce l-ai omorât?

Femeia deschise gura, o închise, o deschise iar, dar nu ieși niciun sunet. Fața ei întoarsă în sus era ca o lună plină de cratere. Se aplecă deasupra ei cu o furie tăcută, atât de concentrat, încât nici nu și-a dat seama că sunt acolo până nu l-am lovit.

L-am lovit cu umărul, i-am imobilizat brațele și l-am pipăit cu palma, să văd dacă n-are revolver. Era curat în privința asta se smucea ca un cal, încercând să mă scuture din spinare. Era tare ca un cal. Mușchii îi trosneau în strânsoarea mea. Mă lovea cu picioarele, mă călca pe vârfuri și încerca să mă muște de mână.

L-am dat drumul, și când s-a întors, l-am pocnit în falcă dintr-o parte cu pumnul drept. Nu-mi plac bărbații care mușcă. Se răsuci și căzu grămadă cu spatele la mine. Băgă iute mâna sub cracul de la pantalon. Se ridică și se întoarse dintr-o singură mișcare. Ochii îi erau ca două cuie negre de care atârna fața descompusă. Din pumnul pe care îl ținea proptit pe burtă ieșea lama de douăzeci de centimetri a cuțitului pe care îl purta pe picior.

— Lasă-l din mână, Stern.

— Îți spintec mațele.

Avea o voce ascuțită, scârțâită, ca sunetul unui

obiect de metal băgat într-o mașinărie.

N-am așteptat să se miște. L-am aplicat pe neașteptate o directă de dreapta care l-a nimerit în mutră și l-a zguduit zdravăn. Falca i s-a întors tocmai bine ca să primească croșeul de stânga cu care am terminat combinația și cu care ocazie l-am terminat și pe Stern. S-a clătinat pe picioare câteva secunde, apoi s-a surpat. Cuțitul a clincănit sclipind pe ciment. L-am ridicat și l-am închis.

În galerie se auziră pași iuți apropiindu-se. Era Clarence Bassett, care răsufla repede sub cămașa asudată.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— O încăierare. Nimic grav.

O ajută pe doamna Graff să se ridice. Ea se sprijini de zid ca să-și îndrepte ciorapii răsuciți.

Carl Stern se ridică șovăind. Îmi aruncă o privire spălăcită de ură.

— Cine ești tu?

— Mă cheamă Archer.

— Aha, Ochișorul?

— Da, Ochișorul care e de părere că n-ai voie să dai într-o femeie.

— Aha, ești cavaler? O să-ți muști pumnii pentru asta, Archer.

— Nu prea cred.

— Ba da. Am foarte mulți prieteni. Am legături. S-a terminat cu tine în Los Angeles, îți aduc la cunoștință.

— Dă-mi asta în scris, te rog. Tot voiam eu să scap de ceață.

— Apropo de legături, îi spuse Bassett liniștit lui Stern, nu ești membru al clubului.

— Am fost invitat de un membru. Las'că te aranjez eu și pe tine.

— Ei, taci. Foarte nostim. Și cine zici că te-a invitat?
— Simon Graff. Vreau să vorbesc cu el. Unde e?

— N-o să-l deranjăm acum pe domnul Graff. Și îmi dai voie să-ți fac o propunere? S-a făcut cam târzior, mai ales pentru unii dintre noi. Nu crezi c-ar fi mai bine să pleci?

— Nu primesc ordine de la servitori.

— Ei, nu mai spune.

Zâmbetul lui Bassett era o mască cu dinți, ochii îi rămăseseră triști. Se întoarse spre mine.

I-am spus:

— Vrei s-o încasezi iar, Stern? Plăcerea va fi de partea mea.

Stern mă sfâșie cu privirea câteva clipe; în ochii tulburi îi dansau lumini roșii. Apoi luminile se stinseră și spuse:

— Bine. Plec. Dă-mi înapoi cuțitul.

— Numai dacă-mi promiți că-ți tai gâtul cu el.

Încercă să-și trezească alt acces de furie, dar nu mai avea destulă energie. Părea bolnav. I-am aruncat cuțitul închis. Îl prinse și-l băgă în buzunarul hainei, se întoarse și se îndreptă spre intrare. Se împiedică de câteva ori. În spatele lui mergea Bassett, la oarecare distanță, ca un polițist vigilent.

Doamna Graff încerca să bage cheia în broască ca să intre într-o *cabaña*. Îi tremurau mâinile, nu putea să le stăpânească. I-am descuiat eu ușa și am aprins lumina. Lumina indirectă, ce venea din cele patru părți ale tavanului cafeniu, bulbucată. Încăperea era aranjată în stil Pacific, primitiv, cu transperante din fâșii de bambus, pe jos rogojină de paie, fotolii și șezlonguri de nuiete. Până și barul din colț era de nuiete. Lângă el, în fundul încăperii, erau două uși cu obloane care dădeau spre vestiare. Pe pereți atârnavă

țesături Tapa din Hawai și reproduceri după Douanier Rousseau în rame de bambus.

Singura notă discordantă era o reclamă în culori vii, care te îndemna să vizitezi Nisa. Doamna Graff se opri în fața ei și spuse fără să se adreseze nimănui:

— Avem o vilă lângă Nisa. Ne-a dat-o tata cadou de nuntă. Era bună pentru Simon pe atunci. Și eu eram bună pentru el, și toți pentru unul.

Râse fără niciun motiv.

— Acum nici nu mă mai ia cu el în Europa. Zice că totdeauna îmi dau în petec când ieșim împreună. Nu-i adevărat, sunt cuminte și tac chitic. El pleacă cu avionul în zboruri transpolare, și pe mine mă lasă aici să putrezesc de căldură și de frig.

Se apucă de cap cu amândouă mâinile strâns și rămase așa câteva clipe. Șuvițele de păr îi țâșneau printre degete ca niște pene negre. Durerea tăcută pe care se lupta să și-o stăpânească avea glas mai puternic decât un strigăt. Spatele și umerii ei erau de o frumusețe uimitoare, și pieptul alb ca frișca bătută i se umfla peste corsajul rochiei de seară. Își purta trupul cu un fel de mândrie stângace și în același timp rușinată, ca o fată care-și vede prima oară goliciunea.

— Îți place rochia mea? Nu e nouă. N-am mai fost la o petrecere de ani și ani de zile. Simon nu mă mai ia.

— Mare păcătos, am spus eu. Cum vă simțiți, doamnă Graff?

Îmi răspunse cu un surâs larg de actriță, care nu se potrivea de loc cu imobilitatea părții de sus a feței și cu disperarea din ochi:

— Mă simt minunat. Minunat.

Ca să mi-o dovedească, făcu câțiva pași de dans, pocnind din degete, cu mâinile rigide. Pe brațele-i

albe se vedeau vânătăi, ca niște boabe de strugure. Dansa mecanic. Se împiedică și pierdu un papuc de aur. În loc să și-l pună la loc, îl azvârli și pe celălalt din picior. Se așează pe unul din scaunele înalte de la bar, frecându-și picioarele unul de altul și mișcându-și degetele prin ciorapi. Picioarele semănau cu două animale oarbe, de culoarea pielii, care făceau amor pe furiș, ascunse sub fusta ei.

— Din întâmplare, - de fapt a fost un accident - spuse ea, nici nu ți-am mulțumit. Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai salvat de la o soartă mai rea decât viața. Stârpitura aia putea să mă omoare. E grozav de puternic, nu-i așa?

Adăugă indignată:

— De fapt se zice că nu sunt puternici.

— Cine? Stârpiturile?

— Nu. Homosexualii. Se zice că toți homosexualii sunt slabi. Așa cum toți huliganii sunt lași și toți grecii sunt patroni de restaurante. De fapt, ăsta nu-i un exemplu așa de bun. Tatăl meu era grec, adică era cipriot, și ce mai restaurant avea la Newark, în New Jersey! Din ghinde mici se fac stejarii mari. Minunile științei moderne. De la un polonic slinos la Newark, a ajuns să facă avere și s-o și piardă într-o singură generație. Asta din cauza ritmului nou cu automatizarea.

Se uită prin încăperea străină pentru ea.

— Putea la fel de bine să rămână în Cipru, fir-ar a naibii să fie. Ce-am avut eu din asta? Am ajuns până la urmă într-o rezervă, la tratament, făcând oale și țeșând covoare, ca într-un atelier împluțit de artizanat. Numai că tot eu plăteam. De plătit, totdeauna plătesc eu.

Părea ceva mai coerentă, așa că m-am aventurat s-o întreb:

— Și de vorbit, tot dumneavoastră vorbiți?

— Vorbesc prea mult?

Îmi zâmbi iar larg, dezordonat, ca și cum nu-i mai încăpeau dinții în gură.

— Doamne sfinte, are vreun înțeles ce spun?

— Slavă Domnului, din când în când are.

Încet, zâmbetul deveni mai puțin forțat și mai firesc.

— Îmi pare rău, dar câteodată mă pomenesc vorbind la beție, și nu știu cum, cuvintele ies pe dos și nu mai au înțelesul care vreau eu. Ca în James Joyce, numai că mie mi se-ntâmplă fără să vreau. Știai că fata lui a fost schizofrenică?

N-așteptă să răspund.

— Așa că uneori sunt bună, alteori nebună, cum mi s-a spus.

Întinse brațul pătat de vânătaii:

— Stai jos, toarnă-ți ceva de băut și spune-mi cine ești.

M-am așezat pe scaun lângă ea.

— De fapt nu sunt nimeni. Mă cheamă Archer.

— Archer, repetă ea gânditoare.

Dar n-o mai interesam. Înăuntrul ei, memoria pâlpâia și fumea ca un foc bățut de vânturi schimbătoare.

— De fapt nici eu nu sunt nimeni. Înainte îmi închipuiam că sunt cineva. Tatăl meu a fost Peter Heliopoulos, adică așa-și zicea el, în realitate avea un nume mult mai lung și mai complicat. Și eu eram înainte mult mai complicată. Eram prințesa moștenitoare, tata chiar așa îmi zicea, Prințesa. Și uite că acum...

Vocea îi alunecă stridentă în dezacord:

— ...acum un amărât de traficant de stupefiante din Hollywood mă tăvăleşte cum vrea el și nu pățește nimic. Când trăia tata, l-ar fi jupuit de viu. Dar bărbatu-meu ce face? Se apucă de afaceri cu el. Sunt prieteni la cataramă, prieteni din punct de vedere intelectual.

— Vă referiți la Carl Stern, doamnă Graff?

— Dar cine altul?

— Și ce fel de afaceri fac?

— Păi, ce se face în Las Vegas; jocuri de noroc, baruri, femei. Eu nu merg niciodată acolo, eu nu merg niciodată nicăieri.

— De unde știți că e traficant de stupefiante?

— Am cumpărat și eu pilule de la el când am terminat doctoriile. De-alea în casete galbene, și demerol, și de-alea mici cu dungă roșie. Acum nu mai iau. M-am întors la băutură. Măcar atâta a făcut și doctorul Frey pentru mine.

Își concentra privirea asupra figurii mele și spuse cu nerăbdare:

— Nu ți-ai luat nimic de băut. Du-te și ia-ți, și adu-mi și mie.

— Crezi că-ți face bine, Isobel?

— Te rog să nu-mi vorbești ca unui copil. Nu sunt beată. Țin la băutură.

Zâmbetul larg îi despică iar fața în două părți distincte.

— Singura nenorocire cu mine e că sunt cam nebună. Nu acuma, acuma nu sunt. M-am speriat puțin afară, dar ai talent să doftoricești, să liniștești. Ca un bunel-bunicel.

Se răsfăța.

— la mai zi, că-mi place, am spus eu.

— Mai zic. Dar să nu râzi de mine, te rog. Câteodată îmi vine să înnebunesc... m-apucă nebunia de furie, când îşi bate cineva joc de demnitatea mea. Poate mă pierd, nu ştiu, dar încă n-am luat-o razna de tot. N-am plecat încă în zborul transpolar, adăugă ea hieratic, în întunericul sălbatic de dincolo.

— Foarte bine.

Dădu şi ea din cap în chip de autofelicitare.

— Am fost bună acuma, nu-i așa? Dar nu e chiar așa cum am spus. Când se-ntâmplă, nu seamănă cu un zbor, şi nici cu o venire sau cu o plecare. Se schimbă senzaţia lucrurilor, şi gata, nu mai ştiu care-i diferenţa între mine şi celelalte lucruri. Ca atunci când a murit tata şi l-am văzut în sicriu. Atunci am avut prima criză. Credeam că eu sunt în sicriu. Simţeam că sunt moartă, rece. Îmi curgea în vine soluţia cu care l-au îmbălsămat, miroseam. Stăteam moartă în sicriu şi în acelaşi timp stăteam şi în strană în biserică, jelind pentru moartea mea. Şi când l-au îngropat, pământul... auzeam pământul căzând peste sicriu, şi pe urmă am simţit că mă înăbuş, pământul eram tot eu.

Mă apucă de mână şi mă ţinu tremurând.

— Nu mă lăsa să vorbesc așa de mult. Îmi face rău. Era cât pe ce să mă duc adineauri.

— Unde să te duci? am întrebat eu.

— În vestiar.

Îmi lăsă mâna şi făcu un gest spre uşa cu obloane.

— Am fost acolo o secundă, uitându-mă la noi prin uşă şi ascultându-mă. Dă-mi să beau, te rog. Îmi face bine, zău. Scotch cu gheaţă.

M-am dus după bar, am scos cuburi de gheaţă din micul frigider bej, am destupat o sticlă de Johnnie Walker şi am umplut două pahare cu whisky şi cu

gheață, juma-juma. Mă simțeam mai bine în partea cealaltă a barului, unde n-aveam ce căuta. Femeia mă tulbura până-n străfunduri, așa cum te tulbură un copil care moare de foame, sau o pasăre rănită, sau o pisică dezechilibrată care aleargă în cercuri galbene. Părea că se clatină pe marginea unei noi crize de nebunie. Părea însă că-și dă seama de asta. Mi-era teamă să nu spun ceva care s-o împingă în prăpastie.

Ridică paharul. Tremurul neîncetat al mâinii făcea lichidul maroniu să se clatine în pahar printre cuburile de gheață. Pentru a-și demonstra stăpânirea de sine, de-abia sorbi din el.

— Ce-a fost cu cearta aia, Isobel?

— Cearta? Cu Carl Stern?

— Da. S-a supărat rău.

— M-a lovit, spuse ea fără autocompătire.

O înghițitură de whisky îi schimbase complet dispoziția, așa cum schimbă o picătură de acid culoarea hârtiei de turnesol.

— E interesant din punct de vedere medical. Îmi rămân foarte ușor semne.

Întinse brațele.

— Pot să jur că am tot corpul plin de vânătăi.

— Dar ce l-a apucat pe Stern?

— Oamenii ca el sunt sadici, adică în mare parte.

— Cunoști mulți?

— Cât să-mi ajungă. Se pare că-i atrag, nu știu de ce. Sau poate că știu. Femeile ca mine, nu ne așteptăm la prea mult. Eu cel puțin n-aștept nimic.

— Lance Leonard e la fel?

— De unde să știu? Cred că da. Nici nu-l cunoșteam pe... pe peștișorul ăla.

— A fost salvator aici.

— Eu n-am de-a face cu salvatori, se răsti ea. Ce-i

asta? Credeam că o să ne înțelegem. Credeam c-o să ne distrăm. Eu nu mă distrez niciodată.

— la mai zi.

Nu i s-a părut amuzant.

— Mă încuie și mă pedepsesc, dar nu-i cinstit, zise ea. Am făcut o dată un lucru îngrozitor, și acum dau vina pe mine pentru tot ce se-ntâmplă. Stern e un mincinos ordinar. Nici nu m-am atins de iubitul lui, nici măcar nu știam că a murit De ce să-l împușc? Am și-așa destule pe conștiință.

— De exemplu?

Îmi scrută fața. Fața ei era țeapănă ca o scândură.

— De exemplu, încerci să storci de la mine ce știi, nu? De exemplu? Încerci să mă tragi de limbă?

— Da. Ce lucru îngrozitor ai făcut?

Se-ntâmplă ceva ciudat cu fața ei. Un ochi se îngustă, cu o expresie de viclenie, celălalt, dur, era larg deschis. În partea vicleană i se ridică buza de sus și sub ea se văzură dinții albi lucind. Spuse:

— Sunt o fată tare, tare, tare rea. M-am uitat la ei ce fac. Am stat după ușă și m-am uitat ce fac. Minunile științei moderne. Și eu eram și înăuntru și după ușă.

— Ce-ai făcut?

— Am omorât-o pe mama.

— Cum?

— Prin voință, răspunse ea cu viclenie. Am vrut să moară până când a murit. Ți convine ca răspuns la întrebări, domnule inchiizitor? Ești psihiatru? Simon te-a trimis?

— Nu sunt psihiatru și nu m-a trimis nimeni.

— L-am omorât și pe tata. L-am sfâșiat inima. Să-ți mai spun de ce crime mai sunt vinovată? E un adevărat decalog. Și invidie și răutate, și orgoliu, și

lăcomie, și mânie. Stăteam acasă și-mi făceam planul cum să-l omor: să-l spânzur, să-l ard, să-l împușc, să-l înec, să-i dau otravă. Stăteam acasă și mi-l închipuiam cu ele, cu toate fetele alea tinere cu trupurile lor dând din picioarele albe. Am stat acasă și am încercat să-mi aduc bărbați. Dar nu ieșea niciodată bine. Sau erau epuizați de căldură ori de frig, sau îi speriam eu. Unul dintre ei mi-a și spus că-l sperii, auzi, măgarul. Dădeau pe gât ce le dădeam să bea și nu se mai întorceau a doua oară.

Sorbi din pahar.

— Ce mai stai, spuse ea. Dă pe gât paharul.

— Termină-l pe al tău, Isobel. Te duc acasă. Unde stai?

— Stau aproape de-aici, pe plajă. Dar nu mă duc acasă. Nu mă duce acasă cu forța, te rog. N-am mai fost la o petrecere de atâta timp. De ce nu mergem să dansăm? Dacă te uiți la mine, sunt foarte urâtă, dar dansez bine.

— Ba ești foarte frumoasă, numai că eu dansez ca o cizmă.

— Sunt urâtă, spuse ea. Nu-i nevoie să-ți bați joc de mine. Știu ce urâtă sunt. M-am născut urâtă din cap până-n picioare și nu m-a iubit nimeni niciodată.

Ușa se deschise în spatele ei, dându-se larg de perete. În deschizătură apăru Simon Graff. Avea fața împietrită.

— Isobel! Ce-i această *Walpurgisnacht*? Ce faci aici?

Reacția ei fu înceată, aproape măsurată. Se întoarse și se ridică de pe scaun. Avea trupul încordat într-o atitudine insolentă. Paharul îi tremura în mână.

— Ce fac? Îmi spun secretele. Îi spun toate micile mele secrete murdare dragului meu prieten.

— Ești tâmpită. Hai acasă.

Făcu câțiva pași spre ea. Ea îi aruncă paharul în cap. Paharul trecu pe alături și lăsă o urmă pe zidul de lângă ușă. Parte din lichid îl stropi pe față.

— Ești nebună! exclamă el. Hai, hai acum acasă. O să-l chem pe doctorul Frey.

— Nu sunt obligată să merg cu tine. Nu ești tatăl meu.

Se întoarse spre mine, cu expresia de șiretenie asimetrică încă pe față.

— Trebuie să merg cu el?

— Nu știu. El e protectorul legal?

Graff răspunse:

— Da, sunt. Te rog să nu te bagi.

Apoi îi spuse ei:

— Știi bine că ar fi o nenorocire pentru tine și pentru noi toți, dacă încerci să te rupi de mine. Atunci ai fi într-adevăr pierdută.

Avea în glas o nuanță nouă, se simțea un fel de lăudăroșenie, de obscuritate, de goliciune.

— Sunt pierdută de pe-acuma. Cât de mult poate o femeie să se piardă?

— Ai să vezi, Isobel. Și o să-ți pară rău, dacă nu vii cu mine și nu mă ascuți.

— Sanchi, am spus eu. E cam răsuflată metoda.

— Nu te băga, te previn.

I-am simțit privirea ca un cuțit de gheață făcându-mi cărare prin păr.

— Femeia asta e soția mea.

— Ce mai noroc pe ea!

— Cine ești dumneata?

I-am spus cine sunt.

— Ce faci aici la club, la serată?

— Mă uit la animale.

— Vreau un răspuns ca lumea.

— Încearcă să vorbești pe alt ton și poate o să-l capeți.

Am ieșit de după bar și am rămas în picioare lângă Isobel Graff.

— Te-au stricat toți ăia care-ți răspund da de o viață întreagă. Ei uite, eu sunt obișnuit să zic nu.

Se uita la mine mirat de-a binelea. Probabil că nu mai fusese contrazis de mulți ani. Apoi își aduse aminte că trebuie să se supere și se-ntoarse spre soția lui.

— A venit aici cu tine?

— Nu.

Părea intimidată.

— Credeam că l-ai invitat tu, zise ea.

— Ce face aici în *cabaña*?

— I-am oferit un pahar. Mi-a sărit în ajutor. M-a bătut un bărbat.

Avea o voce monotonă, îngânată cu un scâncet de autocompătimire.

— Ce bărbat te-a bătut?

— Prietenul dumitale Carl Stern, am răspuns eu. A luat-o la palme și a trântit-o jos. Bassett și cu mine l-am dat afară.

— L-ați dat afară?

Îngrijorarea lui Graff se transformă în mânie, pe care o revărsa asupra soției sale.

— Și tu ai permis asta?

Ea lasă capul în jos și-și luă o poziție stângace, inestetică, lăsându-se pe un picior ca o școlăriță.

— Nu m-ai auzit, Graff? Sau n-ai nimic împotrivă dacă vine un cuțitar și-ți bate nevasta?

— De nevasta mea am grijă așa cum știu eu. Nu e întreagă la minte și câteodată e nevoie de o mână

fermă. N-ai ce căuta aici. Poți să ieși.

— Mulțumesc, o să-mi beau întâi paharul.

Am adăugat în chip de conversație:

— Ce-ai făcut cu George Wall?

— George Wall? Nu cunosc niciun George Wall.

— Îl cunosc în schimb zdrăhonii tăi: Frost, Marfeld și Lashman.

Aceste nume îi stârniră brusc interesul.

— Cine e George Wall?

— Bărbatul lui Hester.

— Nu cunosc pe nicio Hester.

Nevasta îi aruncă o privire iute, întunecată, dar nu spuse nimic. L-am fixat cu o privire din oțelul cel mai dur și am încercat să-l fac să lase ochii în jos. Degeaba. Ochii lui erau ca două găuri într-un zid. Te uita prin ele și vedeai un maidan mare, întunecat și gol.

— Ești un mincinos, Graff.

Se făcu palid. Se duse la ușă și îl chemă pe Bassett cu voce tare, tremurătoare. Când Bassett apăru, Graff spuse:

— Să fie dat afară omul ăsta. Nu permit nici unui huligan...

— Domnul Archer nu este chiar un huligan, spuse Bassett cu răceală.

— E prieten cu tine?

— Da, aş putea zice că este. E drept, nu de mult. Domnul Archer e detectiv, detectiv particular și l-am angajat pentru probleme personale.

— Ce probleme?

— M-a amenințat aseară un scrântit. L-am angajat pe domnul Archer să facă investigații.

— Atunci învață-l să-i lase în pace pe prietenii mei. Carl Stern e asociatul meu. Vreau să fie tratat cu

respect.

Ochii lui Bassett se umeziseră și sticleau, dar îi ținu piept lui Graff.

— Eu sunt directorul acestui club. Și atâta vreme cât îmi păstrez funcția, eu voi stabili normele de conduită pentru invitați. Indiferent ai cui prieteni sunt.

Isobel Graff râse ca o cutie goală de conserve. Graff își strânse pumnii pe coapse și începu să joace în loc.

— Ieșiți afară, amândoi.

— Hai, Archer. Să-i dăm ocazia domnului Graff să-și recapete bunele maniere.

Bassett era alb la față și speriat, dar o scosese bine la capăt. Nu l-aș fi crezut în stare.

CAPITOLUL 21

Ne-am dus prin galerie în biroul lui. Mergea în pas de marș cu umerii crispați, parcă înghițise un băț.

Scoase niște pahare din barul portabil și îmi turnă un whisky țeapăn, și lui unul și mai țeapăn. Sticla, alta decât cea pe care o văzusem dimineața, era aproape goală. Și totuși, faptul că băuse toată ziua îl făcuse pe Bassett mai bun în unele privințe, așa cum te face mai bun trecerea anilor. Își pierduse stilul afectat și nu mai încerca să arate mai tânăr decât în realitate. Oasele ascuțite ale craniului îi ieșeau ca o mască mortuară prin obrazul descărnat.

— A fost un spectacol demn de văzut, am spus eu. Credeam că ți-e puțin frică de Graff.

— Îmi și este, când sunt totalmente treaz. E în consiliul de administrație, aș putea zice că e superiorul meu direct. Dar orice lucru pe care-l poate îndura un om are o limită. E nemaipomenit să nu-ți fie frică, așa, din când în când.

— Sper că n-o să ai necazuri din cauza mea.

— Lasă, nu-ți face probleme pentru mine. Sunt destul de bătrân să-mi port singur de grijă.

Mă invită pe un scaun și se așeză la birou cu paharul pe jumătate plin cu whisky în mână

— Ce vânt te-aduce, dragul meu? S-a întâmplat ceva?

— S-au întâmplat multe. Am văzut-o pe Hester astă-seară.

Se uită la mine parcă i-aș fi spus că am văzut o

stafie.

— Ai văzut-o? Unde?

— La ea acasă, în Beverly Hills. Am avut o mică discuție, fără niciun rezultat însă.

— Astă-seară?

— Da, pe la douăsprezece.

— Atunci înseamnă că trăiește!

— Da, dacă nu cumva avea un magnetofon în burtă. Credeai că a murit?

I-a trebuit un timp până să răspundă. Avea ochii umezi și sticloși. În dosul lor se petrecea ceva obscur. Mi s-a părut că simte o imensă ușurare.

— Mi-era o groază nebună că a murit. Toată ziua mi-a fost groază c-o s-o omoare George Wall.

— Nici pomeneală de așa ceva. Wall a dispărut și el. Mă tem că a pățit-o. Poate l-au omorât oamenii lui Graff.

Pe Bassett nu-l interesa Wall. Înconjură biroul și-mi puse o mână crispată pe umăr.

— Nu cumva mă minți? Ești sigur că Hester n-are nimic?

— Ca fizic, era bine-sănătoasă acum două ore. Nu știu ce să mai cred despre ea. Cum arată și cum vorbește, ai zice că e o fată bună, și când colo e în gașcă cu cei mai mari bandiți din sud-vest. De exemplu cu Carl Stern. Dumneata ce crezi despre ea, Bassett?

— Nu știu ce să cred. Și nici n-am știut vreodată.

Se sprijini de birou, își apăsă mâna pe frunte și apoi o trase în jos, mângâindu-și fața lungă de cal. Ridică încet pleoapele. Vedeam cum privește de sub ele o durere surdă.

— O iubești, nu?

— Foarte tare. Mă întreb dacă poți să înțelegi

sentimentul pe care-l am pentru fata asta. Mai mult un sentiment patern i-aş zice. Nimic, absolut nimic senzual. O cunosc pe Hester de când era o copilă, şi pe ea şi pe sora ei. Tatăl lor era membru la noi, unul din cei mai buni prieteni ai mei.

— Eşti aici de mult?

— De douăzeci şi cinci de ani numai ca director. Am fost membru fondator al clubului. La început am fost douăzeci şi cinci. Am pus fiecare câte patruzeci de mii de dolari.

— Ai dat patruzeci de mii?

— Am dat. Mama şi cu mine o duceam bine pe vremuri, înainte de crahul din '29. După aceea, prietenii de la club mi-au oferit postul de director. A fost prima şi singura slujbă pe care am avut-o.

— Cu Campbell ce s-a întâmplat?

— A turnat la băutură în el până a crăpat. Ceea ce fac şi eu, ce-i drept, cu oarecare întârziere.

Rânjind sardonice, apucă paharul şi îl goli până la fund.

— Nevastă-sa era cam proastă, complet lipsită de simţ practic. A stat în Topanga Canyon după ce a murit Raymond. Eu am făcut ce-am putut pentru bieţii copilaşi rămaşi fără tată.

— Nu mi-ai spus nimic din toate astea ieri-dimineaţă.

— Nu. Am fost învăţat să nu mă laud cu actele mele filantropice.

Vorbea ceremonios şi uşor neclar. Whisky-ul îşi făcea efectul. Se uită de la mine la sticlă, rotindu-şi ochii cu greutate. Am făcut semn din cap că nu vreau. Şi-a mai turnat o porţie cuadruplă şi a început să soarbă. Dacă reuşeşte să bea restul din pahar, n-o să se mai vadă durerea din dosul pleoapelor.

Am mai pus o întrebare, un harpon aruncat într-o doară, înainte de a se scufunda complet în Lethe:

— Hester ți-a făcut vreo figură?

Părea că l-am luat pe neașteptate, dar rosti cu grijă cuvintele saturate de alcool:

— Ce naiba spui acolo?

— Mi-a strecurat cineva o vorbă cum că Hester ți-ar fi furat ceva când a plecat de-aici.

— Să fure de la mine? Nici pomeneală.

— N-a luat ceva din seif?

— Doamne ferește. N-ar fi făcut Hester una ca asta. Și nici n-aș avea ce să-mi fure cineva. Aici la club nu umblăm cu bani, toate afacerile le încheiem prin note de plată...

— Nu asta mă interesează. Vreau numai să aud din gura ta că Hester nu ți-a furat nimic din seif în septembrie.

— Bineînțeles că nu. Nu pot să-mi închipui de unde ți-a venit ideea asta. Vai, ce limbă otrăvită au oamenii.

Se aplecă spre mine, clătinându-se puțin.

— Cine ți-a spus?

— Nu contează.

— Ba contează, când îți zic. Ar trebui să-ți verifici sursele de informație, dragul meu. Asta e o calomnie. Ce fel de fată o crezi pe Hester?

— Păi tocmai asta încerc să aflui. Ai cunoscut-o mai bine ca oricine și zici că nu e capabilă de furt.

— De la mine în niciun caz nu.

— Dar de la altcineva?

— Nu știu ce e în stare să facă.

— E capabilă de șantaj?

— Pui niște întrebări îngrozitoare, din ce în ce mai îngrozitoare.

— Mai de dimineață șantajul nu ți se părea o ipoteză așa de fantastică. Nu te costă nimic să fi sincer cu mine. Îl șantajează pe Simon Graff?

Își mișcă solemn capul dintr-o parte în alta.

— Pe ce motiv poate fi șantajat domnul Graff?

Am aruncat o privire la poza cu cei trei săritori.

— Pentru Gabrielle Torres. Am auzit că a existat o legătură între ea și Graff.

— Ce legătură?

— Nu mai fă pe prostul, Clarence. Știu că nu ești. Ai cunoscut-o pe fată... a lucrat la tine. Dacă a fost ceva între ea și Graff, trebuie să știi foarte bine.

— Dacă a fost ceva, spuse el încăpățânat, eu n-am aflat niciodată.

Medită un timp, clătinându-se pe picioare.

— Doamne, omule, doar nu-ți trece prin cap că a omorât-o el.

— S-ar putea și asta. Dar de fapt la doamna Graff mă gândeam.

Bassett îmi aruncă o privire tulbure și buimăcită.

— Ce enormități îți trec prin cap.

— Exact așa ai vorbi și dacă ai vrea să le acoperi crima.

— Dar este absolut...

Se strâmbă și o luă de la capăt.

— Este absolut ridicol și absurd...

— De ce? Isobel e destul de nebună ca să comită un omor. Avea și o justificare.

— Nu e nebună. A fost... a avut la un moment dat probleme serioase de natură afectivă.

— A fost închisă?

— Nu, nu cred. A fost internată din când în când la un sanatoriu particular. Sanatoriul doctorului Frey, la Santa Monica.

- Când a fost internată ultima dată?
- Anul trecut.
- Când anume?
- Tot anul. Așa că veji...

Dădu cu mâna prin fața nasului, de parcă i-ar fi intrat o muscă bâzâitoare în gură.

— Vezi că e imposibil. Isobel era internată când a fost împușcată fata. Absolut imposibil.

- Când spui asta te bazezi pe ceva?
- Sigur că da. Mă duceam la ea regulat.
- Și cu Isobel ești prieten vechi?
- Sigur că sunt. E prietena mea bună și dragă.
- Așa de bună și de dragă că minți pentru ea fără nicio remușcare?

— Nu fi prost. Isobel n-ar fi în stare să omoare o muscă.

Ochii i se încetșau, ca și vocea de altfel, dar paharul îl ținea bine în mână. Îl ridică la gură și îl goli, apoi se așeză cam brusc pe marginea biroului. Se legănă încet dintr-o parte în alta, strângând paharul gol cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost singurul lui sprijin.

— Prietenă bună și dragă, repetă el sentimental. Săraca Isobel, tragică poveste a mai avut. Mama ei a murit de tânără, tatăl ei i-a dat totul în afară de dragoste. Avea nevoie de un suflet lângă ea, de cineva cu care să vorbească. Am încercat să fiu eu acel cineva.

— Zău?

Se uită la mine cu ochi pătrunzători și triști. Noul transport de whisky îl trezise parțial și temporar, dar ajunsese la un punct foarte aproape de ireversibil.

— Știu că sună neverosimil. Dar nu uita că asta se întâmpla acum douăzeci de ani. N-am fost

întotdeauna bătrân. Și oricum, lui Isobel îi plăceau bărbații mai în vârstă. Îl iubea pe tatăl ei, dar el nu putea să-i ofere înțelegerea de care avea nevoie. Tocmai fusese eliminată din colegiu a treia sau a patra oară. Era grozav de închisă în sine. Își petrecea zilele aici, singură pe plajă. Încet-încet, a descoperit că poate sta de vorbă cu mine. Am vorbit toată vara și la începutul toamnei. N-a mai vrut să se întoarcă la școală. Nu voia să mă lase. Era îndrăgostită de mine.

— Râzi de mine.

Îl înțepam dinadins, și a reacționat cu promptitudine de om beat. Roșeața furiei i se strecură în capilare, injectându-i obraji cenușii.

— Ba e adevărat. Mă iubea. Avusesem și eu probleme sentimentale și eram singurul care o înțelegea. Și mă și respecta! Am studiat la Harvard, știai asta? Am stat trei ani în Franța în timpul primului război mondial. Am fost brancardier.

Asta înseamnă că acum are vreo șaizeci de ani, m-am gândit eu. Și acum douăzeci de ani avea patruzeci, și Isobel douăzeci, să zicem.

— Și ce simțai pentru ea? am întrebat eu. Tot un sentiment patern?

— O iubeam. Ea și mama au fost singurele femei pe care le-am iubit. Și m-aș fi însurat cu ea, dacă nu s-ar fi împotrivit tatăl ei. Nu-i eram pe plac lui Peter Heliopoulos.

— Și atunci a măritat-o cu Simon Graff?

— Mda, cu Simon Graff.

Se scutură de scârbă cu furia unui om slab și fricos care rareori își dă sentimentele pe față.

— Cu un învârtit, un băgăreț, un escroc, un destrăbălat. L-am cunoscut pe Simon Graff când era un ilustru necunoscut, un nimic în orașul ăsta.

Asistent de regie la filmele de duzină, avea un singur costum de haine. Mi-a plăcut, și el s-a făcut că îi plac și eu lui. I-am împrumutat bani, i-am făcut rost de un permis la club ca invitat, l-am prezentat în stânga și în dreapta. I l-am prezentat și lui Heliopoulos, să fiu al naibii! După doi ani făcea filme pentru Helio și se însurase cu Isobel. Tot ce are, tot ce-a făcut, din căsătoria asta îi vine. Și nu are nici măcar atâta bun simț să se poarte cu ea civilizată.

Se ridică în picioare și făcu un gest larg, care-l aruncă într-o parte, până în perete. Scăpând paharul, își răsfirea degetele de la amândouă mâinile pe perete, ca să se oprească. Dar peretele se apleca spre el. Se pocni cu fruntea de zid. Se închise din șale ca un briceag și căzu în fund bufnind pe covor.

Se uită la mine peste cap, chicotind prostește. Unul din ochii albaștri ca de pește fiert, privea drept. Celălalt o luase razna la slănină. Părea o întruchipare a nebuniei ridicole și inofensive.

— Sunt maluri vari, zise el.

— Nu-i nimic, pângem strânzele.

L-am luat de subțiori, l-am așezat pe picioare și l-am dus copăcel până la scaun. Acolo s-a prăbușit, cu mâinile și cu falca de jos atârând. Privirea împrăștiată i se adună la loc pe sticla de whisky. Se întinse după ea. Pe fund clipeau vreo două degete de whisky. Mi-era teamă că încă o înghițitură îl dă gata de tot, dacă nu cumva îl și omoară. L-am tras sticla dintre mâini, am astupat-o și am pus-o mai încolo. Cheia de la bar era în broască. Am încuiat și am băgat-o în buzunar.

— Cu ce drept sechestrezi grogul?

Cum își mișca atent buzele în jurul cuvintelor, Bassett semăna cu o cămilă care rumegă.

— Asta e o nedreptate - confiscare ilegală. Cer *habeas corpus*.

Se aplecă în față să-mi ia paharul meu. I l-am smuls din mână.

— Ți-ajunge, Clarence.

— Asta hotărâsc eu. Sunt un om hotărât. Un om deosebit. O sticlă pe zi beau, al naibii să fiu. Dacă beau cu tine, te bag sub masă.

— Nici nu mă-ndoiesc. Vorbeam de Simon Graff, nu ți-e prea simpatic, nu?

— Îl urăsc, spuse el. Hai să fim cinstiți. Mi-a furat singura femeie care am iubit-o. Afar' de mama. Mi-a furat și maître d'hôtel-ul. Cel mai bun maître d'hôtel din Southland, Stefan. I-au dat salariu dublu, l-au atras la Vegas.

— Cine?

— Graff și Stern. Aveau nevoie de el la așa-zisul club.

— Apropo de Graff și Stern, ce l-a apucat pe Graff să-i fie de paravan unui gangster?

— Asta-i întrebare de patru-ș'șase de dolari. Nu știu răspunsul. Și chiar dac-aș ști, ție nu ți-aș spune. Îți sunt antipatic.

— Fruntea sus, Clarence. Dimpotrivă, îmi ești chiar simpatic.

— Mincinosule. Crud și inuman.

Două lacrimi i se desprinseră din colțul ochilor și începură să alunece în jos pe obrajii brăzdați, ca două omizi de argint.

— Să nu-mi dea să beau. Încearcă să mă facă să vorbesc și nu-mi dă să beau. Nu-i cinstit, nu e uman.

— Îmi pare rău. Gata cu băutura astă-seară. Doar nu vrei să te sinucizi.

— De ce să nu vreau? Singur pe lume. Nimeni nu

mă iubește.

Începu să plângă brusc și abundent, udându-și toată fața. Din nas și din gură îi șiroia un lichid transparent. Tresărea de hohote ca de niște valuri care i se spărgeau în trup.

Nu era prea plăcut la vedere. Am pornit spre ușă.

— Nu mă lăsa, spuse printre suspine. Nu mă lăsa singur.

Ieși de după birou, se îndoi din genunchi parcă l-ar fi tăiat o sârmă nevăzută, și se întinse cât era de lung pe covor, orb, surd și mut. L-am întors capul pe o parte ca să nu se sufoce și am ieșit.

CAPITOLUL 22

Începea sa fie răcoare bine. De la bar mai răzbăteau râsete și alte zgomote, semn că lumea mai petrecea încă, dar muzica din curte încetase. Se auzi o mașină care se muncea să urce în șosea, apoi alta. Petrecerea era pe sfârșite.

În camera salvatorului, la capătul șirului de *cabañas*, era lumină. M-am uitat înăuntru. Tânărul negru ședea citind o carte. Când m-a văzut a închis-o și s-a ridicat în picioare. Titlul cărții era „Elemente de sociologie”.

— Citești până târziu.

— Mai bine târziu decât niciodată.

— Ce faci de obicei cu Bassett când e beat mort?

— Iar e beat mort?

— E pe jos la el în birou. Are vreun pat pe-aici?

— Da, în odaia din spate.

Făcu o mutră resemnată.

— Cred c-ar fi bine să-l bag în pat, nu?

— Să te-ajut?

— Nu, mulțumesc, pot și singur, am antrenament, slavă Domnului!

Îmi zâmbi, un zâmbet mai puțin automat ca înainte.

— Știu cum facem; eu îl întind pe domnul Bassett în pat și dumneavoastră mai stați puțin aici, să vă fac o cafea.

— Mi-ar prinde bine o cafea. Apropo, mă cheamă Lew Archer.

— Joseph Tobias.

Strângerea lui de mână ar fi putut îndoi o potcoavă.

Plecă la trap. În cămăruță erau îngrămădite umbrele închise, șezlonguri puse unele peste altele, saltele și mingi dezumflate. Mi-am desfăcut un șezlong și m-am întins. Aproape în aceeași clipă am adormit.

Când m-am trezit, Tobias era în picioare lângă mine. Deschisese un dulăpior negru de fier din perete. Trase o serie de butoane și noaptea cu licăriri de lumini de dincolo de ușa deschisă se făcu cenușie ca praful de cărbune.

Tobias se întoarce și văzu că sunt treaz.

— N-am vrut să vă trezesc. Arătați obosit.

— Dumneata nu obosești niciodată?

— Nu. Nu știu de ce, dar nu obosesc niciodată. Doriți cafeaua acum?

— Du-mă la ea.

M-a dus într-o încăpere cu pereți albi, puternic luminată; pe ușă scria BUFET-EXPRES. După teigheea, clocotea niște apă într-un filtru de sticlă. Pe perete, un ceas electric înghițea spasmodic bucățele de timp. Era patru fără un sfert.

M-am așezat în fața teighelei pe un scaun tapisat. Tobias sări peste teigheea și ateriză în fața mea cu o figură lipsită de expresie.

— Cuchulain Viteazul din Ulster, spuse el lăsându-mă cu gura căscată. Când Cuchulain era obosit și stors de atâtea lupte, se ducea pe malul râului și făcea exerciții. Așa se odihnea el. Am aprins focul, poate mâncăm niște ouă. Mie personal nu mi-ar strica vreo două-trei oușoare.

— Nici mie.

— Dar niște suc de roșii la început? Limpezește cerul gurii.

— Grozav.

Deschise o cutie mare și umplu două pahare cu suc de roșii. Mi-am luat paharul și m-am uitat la el. În lumina fluorescentă, sucul era gros și închis la culoare. Am pus paharul jos.

— Are ceva suc?

— Mi se pare bun, am răspuns eu fără convingere.

Tobias era disperat, se temea ca nu cumva să cred că e o gazdă proastă.

— Ce-i, are gunoaie?

Se aplecă peste tejghea, cu fruntea încrețită de atâta zel.

— Acum am deschis cutia; dacă e ceva în el, înseamnă că e de la cutie. Trusturile astea mari își închipuie că pot să otrăvească oamenii, mai ales acumă când avem în administrație numai oameni de afaceri. Deschid altă cutie.

— Nu, lasă.

Am băut tot conținutul paharului. Avea gust de suc de roșii.

— Cum e?

— Foarte bun.

— Mi-a fost teamă adineauri că are ceva.

— N-are nimic. Eu am ce am.

Luă șase ouă din frigider și le sparse în tigaie, spunând peste umăr:

— Asta nu schimbă cu nimic ce-am spus despre marile trusturi. Producția în serie și vânzarea în serie contribuie într-adevăr la realizarea unor avantaje sociale, dar cantitatea, fără să fie dublată și de altceva, tinde să combată elementul uman. Am ajuns la un punct unde trebuie să socotim costul uman.

Cum vreți cafeaua?

— La ora asta, tare. Frumoasă instalație aveți aici!

— Ne străduim să facem lucrurile cum trebuie. Am fost piccolo la un bufet-expres înainte să fiu salvator. Nici salvarea nu se plătește mai bine, dar am mai mult timp liber să studiez.

— Ești student?

— Da.

Puse ouăle în farfurie și turnă cafeaua.

— Pot să jur că vă miră ușurința cu care mă exprim.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Radia de bucurie.

— În general nu prea dau drumul la limbă pe-aici. Oamenii, cu cât sunt mai bogați, cu atât le place mai puțin să audă un negru vorbind cu expresii alese. Cred că le dă senzația că nu mai e nicio bucurie să fii bogat, dacă nu te simți superior față de cineva. Studiez engleza la nivel de facultate, dar dacă aș vorbi așa mi-aș pierde slujba. Oamenii sunt foarte susceptibili.

— Urmezi UCLA?

— Nu, merg la cursurile pregătitoare. Învăț pentru UCLA. Ce naiba, zise el, abia am împlinit douăzeci și cinci de ani, am tot timpul. Bineînțeles, acum aș fi departe dacă m-aș fi trezit mai repede. Mi-a trebuit o scuturătură bună în armată, ca să mă scoată din starea de automulțumire animală.

Învârtea cuvintele cu limba, încântat.

— M-am trezit într-o noapte pe un deal înghețat, când ne întorceam de la Yalu. Și deodată m-a pocnit, bam!, nici n-am știut la început ce este.

— Războiul?

— Totul. Și războiul, și pacea... Valorile din viața

asta.

Băgă furculița în gură și începu să mestece la mine plin de zel.

— Mi-am dat seama că nu știu cine sunt. Înțelegeți, parcă purtam o mască ce-mi acoperea și obrazul și mintea, masca asta neagră; și nu știu cum se face, dar nici nu știam cine sunt. M-am hotărât. Să descopăr neapărat cine sunt și să devin om. Dacă pot. Vi se pare o nebunie ca cineva ca mine să ia o asemenea hotărâre?

— Dimpotrivă, mi se pare cât se poate de rezonabil. Ce vrei să te faci până la urmă?

— Profesor la o școală. Să predau și să meditez.

— Frumoasă meserie.

— Mie-mi spuneți? De-abia aștept să încep.

Tăcu un timp, ca să se gândească mai bine cum o să fie când o să înceapă.

— Îmi place grozav de mult să le spun oamenilor lucruri importante. Mai ales puștilor. Îmi place să comunic valori, idei. Dumneavoastră, cu ce vă ocupați, domnule Archer?

— Sunt detectiv particular.

Tobias se uită la mine puțin dezamăgit.

— Nu e o meserie cam plicticoasă?

— E o meserie dură. Vezi oamenii în cele mai dezavantajoase posturi. Apropo, ce face Bassett?

— E mort pentru restul umanității. L-am băgat în pat. De obicei îi trece în somn, fără alte complicații, și pe mine nu mă deranjează să-l urc în pat. Se poartă foarte frumos cu mine.

— De când lucrezi aici?

— De mai mult de trei ani. Am început la bar și pe urmă m-am schimbat pe post de salvator acum două veri.

— Atunci înseamnă că ai cunoscut-o pe Gabrielle care lucra aici.

Răspunse fără tragere de inimă:

— Am cunoscut-o. V-am mai spus.

Fața i se închise complet. Strălucirea îi pieri din ochi ca ceva mic și fricos care se vâără repede la loc în vizuină.

— Nu știu ce urmărești.

— N-are nicio legătură cu tine. Nu te feri de mine, Joseph, numai pentru că îți pun câteva întrebări.

— Nu mă feresc.

Dar vorbea cu glas stins și monoton.

— Am răspuns la toate întrebările la care se poate răspunde.

— Cum adică?

— Știți dumneavoastră cum, dacă sunteți detectiv. Când a fost omorâtă Gabrielle... domnișoara Torres, eu am fost primul pe care l-au arestat. M-au dus la comisariat și m-au interogat cu schimbul, toată ziua și jumătate din noapte.

Lăsa capul în jos sub greutatea amintirii. Mi se rupea inima să-l văd cum își pierde entuziasmul.

— De ce să te aresteze tocmai pe tine?

— Așa, fără niciun motiv.

Ridică mâna și o răsuci în fața ochilor. Era neagră și lucioasă în lumina fluorescentă.

— Pe altcineva n-au mai interogat?

— Ba da, cum să nu, după ce le-am dovedit că am stat acasă toată noaptea. Au adunat câțiva bețivani și maniaci sexuali care stau prin Malibu și prin locuri de trecere, și câțiva vagabonzi în trecere. Și i-au pus câteva întrebări și domnișoarei Campbell.

— Hester Campbell?

— Da. La ea spusese Gabrielle că stă în seara

aceea.

- De unde știi?
- Am auzit de la Tony.
- Dar de fapt unde a fost Gabrielle în seara aceea?
- De unde să știu eu?
- Am crezut că poate ai măcar o idee.
- Atunci n-ați crezut bine.

Privirea lui ușor absentă, care până atunci mă evitase, se întoarse încet spre mine.

— Vreți să redeschideți dosarul cu crima? Pentru asta v-a angajat domnul Bassett?

— Nu, nu pentru asta. De fapt am început să fac investigații în altă direcție, dar toate firele duc la Gabrielle. Cât de bine o cunoșteai, Joseph?

Răspunse cu multă atenție:

— Lucram împreună. Sâmbăta și duminica lua comenzile pentru sandvișuri și băuturi de la cei din bazin și din *cabañas*. Era prea mică să ducă singură băuturile, așa că o ajutam eu. Domnișoara Torres era foarte drăguță, era plăcut să lucrezi cu ea. Am fost foarte amărât când am văzut ce i s-a întâmplat.

— Ai văzut ce i s-a întâmplat?

— Nu asta am vrut să spun. N-am văzut atunci când s-a întâmplat. Dar eram chiar aici, în odaia asta, când a venit Tony de pe plajă. A împușcat-o cineva, cred că știți, a împușcat-o și a lăsat-o acolo, chiar lângă club. Casa lui Tony era pe faleză, ceva mai încolo. O aștepta pe Gabrielle să vină pe la miezul nopții. Când a văzut că nu vine, a telefonat la familia Campbell. I-au spus că nici n-au văzut-o, și atunci a plecat s-o caute. A găsit-o dimineața găurită de gloanțe, o băteau valurile. În ziua aceea trebuia s-o ajute pe doamna Lamb, și primul lucru pe care l-a făcut Tony a fost să vină încoace să-i spună doamnei

Lamb.

Tobias își linse buzele uscate. Ochii lui priveau prin mine trecutul.

— Stătea uite colo, în fața tejghelei. Multă vreme n-a putut să scoată un cuvânt. Nu putea să deschidă gura să-i spună doamnei Lamb că a murit Gabrielle. Dar ea a văzut că are nevoie să-l liniștească cineva. A venit de după tejghea, l-a cuprins în brațe și l-a ținut așa ca pe un copil. Atunci i-a spus. Doamna Lamb m-a trimis să chem poliția.

— Chiar dumneata i-ai chemat?

— Nu, voiam să telefoniez, dar era domnul Bassett în birou. l-a chemat el. Eu m-am dus la celălalt capăt al bazinului și m-am uitat prin gard fără să mă vadă nimeni. Era acolo, întinsă pe nisip, se uita în sus la cer. Tony o trăsesese de unde o ajungeau valurile. Am văzut că are nisip în ochi, voiam să cobor și să-i șterg nisipul din ochi, dar mi-era frică să mă duc acolo.

— De ce?

— Era dezbrăcată. Părea așa de albă. Mi-era frică să nu vină poliția să mă prindă acolo și să-și închipuie cine știe ce prostie despre mine. Dar degeaba, tot și-au închipuit tot felul de lucruri. M-au arestat chiar atunci, dimineața. De fapt mă și așteptam.

— De ce?

— Oamenii trebuie să dea vina pe cineva. Sunt trei sute de ani de când dau vina pe noi. Cred că mai devreme sau mai târziu trebuia să mi se-ntâmples și mie. N-ar fi trebuit să-mi îngăduie să mă... împrietenesc cu ea. Și pe deasupra, mai aveam și un cercel de-al ei în buzunar.

— Ce fel de cercel?

— Avea niște cercei rotunzi, de sidef. Erau în formă de colac de salvare, cu o găurică la mijloc, și pe colac

scrisa USS Malibu. Ghinionul a fost că mai purta încă... adică, celălalt cercel mai era încă la ea în ureche.

— Cum de-a ajuns cercelul la tine?

— L-am găsit pe jos, spuse el, și voiam să i-l dau înapoi. L-am găsit pe marginea bazinului, adăugă el după o clipă.

— În dimineața aia?

— Înainte de-a afla că a murit. Marfeld și ceilalți au bătut tare pe asta. Își închipuiau probabil că au și aranjat treaba, până când mi-am dovedit alibiul.

Scoase un sunet furnăit, mai mult un geamăt.

— Ca și cum aș fi fost în stare să mă ating de Gabrielle ca să-i fac ceva rău.

— Erai îndrăgostit de ea, Joseph?

— N-am spus așa ceva.

— Dar e adevărat, nu?

Puse cotul pe tejghea și își sprijini bărbia în pumn, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

— Aș fi putut fi îndrăgostit, recunosc el, dacă aș fi avut o speranță cât de mică. Dar n-avea niciun sens, eram doi indivizi care nu pot suferi comparație. Ea era pe jumătate spaniolă, pe jumătate americană, și niciodată nu m-a considerat o ființă omenească.

— Țsta ar fi putut fi un mobil pentru crimă.

Îi urmăream figura. Se lungi, fără să arate nici un alt semn de emoție. Planurile formate de obraji, buzele groase păreau o masca lustruită, sculptată în lemn pe care o ținea în echilibru în palmă.

— Nu cumva ai omorât-o tu, Joseph?

Fața i se crispa, dar nu era surprins; parcă aș fi pus degetul pe cicatricea unei răni vechi. Clătină trist din cap.

— Nu m-aș fi atins nici de un fir de păr de-al ei, doar știți asta.

— Bine. Consideră că nici nu te-am întrebat.

— Nu pot. Vă rog să vă retrageți cuvintele sau să ieșiți de-aici.

— Bine. Îmi retrag cuvintele.

— N-ar fi trebuit să întrebați. Mi-era prietenă. Credeam că și dumneavoastră îmi sunteți prieten.

— Iartă-mă, Joseph. Trebuie să pun întrebările astea.

— De ce trebuie? Cine vă silește? Ar trebui să fiți mai atent ce spuneți, cine și ce-a făcut aici. Știți ce-ar face Tony Torres dacă și-ar închipui că i-am omorât fata?

— Te-ar omorî.

— Exact. Deja m-a amenințat că mă omoară când mi-a dat drumul poliția. Tot ce-am putut să fac a fost să stau de vorbă cu el și să-l conving că nu-s vinovat. Își bagă în cap câte-o idee fixă, care acolo rămâne și-l bâzâie ca un polizor. Și are încă în el foarte multă violență.

— Ca noi toți, de altfel.

— Știu, domnule Archer. Știu, pentru că și eu sunt la fel. Dar la Tony violența e mai pronunțată decât la majoritatea oamenilor. A omorât un om în bătaie, odată, când era tânăr.

— Pe ring?

— Nu, nu pe ring, și nici măcar n-a fost un accident. A făcut-o cu bună-știință, din cauza unei femei. M-a chemat la el în cameră într-o seară, s-a îmbătat cu vin tămâios și mi-a spus tot.

— Când asta?

— Acum vreo două luni. Cred că îl rodea de mult să spună cuiva. Știți, femeia era mama Gabriellei. L-a omorât pe bărbatul cu care umbla, și ea l-a părăsit. Celălalt avea cuțit, și judecătorul din Fresno a

considerat că a fost în legitimă apărare, dar Tony nu putea să și-o ierte. A făcut legătura cu Gabrielle, zicea că l-a pedepsit Dumnezeu, de asta i s-a întâmplat ei ce i s-a întâmplat. Tony e foarte superstițios.

— Îl cunoști pe Lance, nepotul lui?

— Îl cunosc.

Tonul lui Joseph îi definea clar atitudinea. Era negativă.

— Acum câțiva ani, când am început să lucrez la bar, el făcea ce fac eu. Am auzit că acum e mare mahăr; e de necrezut. Era într-un hal de lene, că nici slujba de salvator nu putea să și-o facă dacă nu-l ajuta unchi-său. Tony făcea curățenie în locul lui, în timp ce Lance se juca în bazin și sărea de la trambulină.

— Ce părere are Tony acum despre el?

Joseph se scărpină în părul mic și des.

— În sfârșit s-a lămurit cu el. Aș zice aproape că-l urăște.

— Destul ca să-l omoare?

— Ce-s toate poveștile astea cu omoruri, domnule Archer? A fost cineva omorât?

— Îți spun, dacă știi să păstrezi un secret.

— Știu să păstrez un secret.

— Atunci vezi, păstrează-l bine. Prietenul tău Lance a fost împușcat aseară.

Joseph vorbi fără să-și ridice privirea de pe teighea.

— Nu era prietenul meu. N-a însemnat nimic în viața mea.

— A însemnat mult în viața lui Tony.

Clătină încet din cap dintr-o parte în alta.

— N-ar fi trebuit să vă spun ce v-am spus despre Tony. A greșit odată când era tânăr și zăpăcit. Acum n-ar mai face așa ceva. Nu e în stare să omoare o

muscă, decât dacă îl mușcă.

— Sau e albă, sau e neagră, Joseph. Ziceai că îl urăște pe Lance.

— Am spus, aproape că îl urăște.

— De ce să-l urască?

— Are destule motive.

— Spune-mi ce motive.

— Nu vă spun, dacă vreți s-o întoarceți împotriva lui Tony. Lance ăla nu e vrednic nici măcar să-i lege șireturile.

— Și tu crezi că s-ar fi putut să-l împuște Tony?

— Eu nu spun că cred, eu nu cred nimic.

— Ai spus că are destule motive. Spune-mi un motiv.

— Gabrielle, spuse el privind în jos. Lance a fost primul cu care a umblat, încă de când era puștoaică la liceu. Mi-a spus ea. El a învățat-o să bea, a învățat-o toate prostiile. Dacă Tony l-a împușcat a făcut un mare serviciu omenirii.

— Se poate, dar nu și lui personal. Spuneai că Gabrielle ți-a spus toate lucrurile astea?

Dădu din cap, și umbra neagră, abătută, de pe perete, dădu din cap o dată cu el.

— Erați așa de apropiați?

— Nu, n-am fost niciodată, dacă vă referiți la ce cred eu că vă referiți. Se purta cu mine parcă n-aș fi avut simțăminte omenești. Mă chinuia cu lucrurile astea pe care mi le spunea... când îmi spunea ce-a învățat-o să facă.

Avea vocea sugrumată.

— Cred că nu-și dădea seama că mă chinuiește. Pur și simplu nu știa că am și eu inimă.

— Ai prea multă inimă.

— Da, am. Câteodată simt cum mi se frânge în

mine. Ca atunci când mi-a spus ce voia de la ea. Voia să meargă cu ea la Los Angeles, să stea la un hotel, și el să-i aranjeze întâlniri cu bărbați. Când am auzit asta am văzut negru, n-am mai răbdut și i-am spus lui Tony. Atunci a rupt-o Tony cu Lance, l-a zburat de-aici și l-a dat afară și din casă.

— Gabrielle a plecat cu el?

— Nu, ea n-a plecat. Credeam că dacă nu-l mai are lângă ea, poate-i vine mintea la cap. Dar se pare că era prea târziu. Era deja pierdută.

— Ce-a mai pățit după asta?

— Uitați ce e, domnule Archer, spuse el stăpânindu-și glasul, puteți să mă băgați în mare încurcătură. În slujba pe care o am nu intră și obligația de a-i spiona pe membri.

— Ce contează o slujbă?

— Nu-i vorba de slujbă. Gălesc eu altă slujbă. E vorba că puteți să-mi faceți într-adevăr mult rău.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii. Credeam că vrei să-mi fii de ajutor.

CAPITOLUL 23

Se uită în sus, în lumină. Avea o figură liniștită. Nu se citea pe ea nicio tensiune morală. Dar simțeam în el o încordare teribilă.

— Gabrielle a murit, spuse el către lumina neclintită. De ce ajutor pot să-i mai fiu dacă vorbesc despre ea?

— Mai sunt și alte fete, și ar putea să li se-ntâmples și lor.

Tăcerea lui se întinse mai departe. În cele din urmă zise:

— Nu sunt chiar așa de laș cum credeți. Am încercat la poliție să le spun, când mă întrebau despre cercei. Dar nu-i interesa de loc să audă.

— Ce să audă?

— Acum, dacă tot am început, o să vă spun. Gabrielle intra într-una din *cabañas* aproape în fiecare zi și stătea acolo o oră sau chiar mai mult.

— Singură?

— Știți bine că nu asta vreau să spun.

— Cine era cu ea, Joseph?

Eram aproape sigur ce o să răspundă.

— Domnul Graff era acolo cu ea.

— Ești sigur?

— Foarte sigur. Nu-nțelegeți cum era Gabrielle. Mică și proastă, mândră că un bărbat că domnul Graff îi dă atenție. Și în afară de asta, ca să nu se cunoască, mă ruga pe mine să iau comenziile și-n celelalte *cabañas* când ea era... ocupată cu altceva.

Nu-i era rușine că știu, adăugă el cu amărăciune. Îi era rușine numai de doamna Lamb.

— Se-ntâlneau vreodată și noaptea aici? am întrebat eu. Graff și Gabrielle?

— Poate că da. Nu știu. Pe-atunci nu lucram niciodată noaptea.

— A fost la club în noaptea când a fost omorâtă, am spus eu. Asta știm.

— De unde să știm? Tony a găsit-o pe plajă.

— Gândește-te la cercel. Unde l-ai găsit exact?

— Pe jos în galerie, în fața șirului de *cabañas*. Dar putea să-l piardă acolo oricând.

— Da, dar nu l-ar mai fi purtat pe celălalt. Știi sigur că îl avea, sau ți-au spus ei?

— Știi sigur. L-am văzut cu ochii mei. Când m-au interogat, m-au dus jos, unde era ea. Au deschis ușile și m-au pus să mă uit la ea. Am văzut cercelușul alb la ea în ureche.

Îi dădură lacrimile, negre ca cerneala. Amintirea îi dăduse un junghi neașteptat. Am spus:

— Atunci mai mult ca sigur a fost la club puțin înainte de a fi omorâtă. Când o fată pierde un cercel, nu-l mai poartă pe celălalt. Asta înseamnă că Gabrielle n-a avut timp să-i observe lipsa. E posibil să-l fi pierdut chiar atunci când a omorât-o. Vrei să-mi arăți unde l-ai găsit, Joseph?

Afară, prima lumină scâldea văile din răsărit ale cerului. Stelele rare se topeau în ea ca fulgii de zăpadă pe piatră.

Tobias mă duse prin galerie, cam până la jumătatea bazinului. Am trecut pe lângă ușile închise a șase *cabañas*, printre care și a lui Graff. Am observat că băiatul își pierduse vioiciunea din mers. Se opri și se întoarse spre mine:

— Era chiar aici, prins în grătar.

Un grătar circular de sârmă, așezat într-o mică adâncitură în ciment, masca o gură de scurgere.

— Stropise cineva galeria cu furtunul, și cercelul a ajuns aici cu apa. L-am văzut din întâmplare lucind.

— De unde știi că a stropit cineva coridorul?

— Mai era ud în unele locuri.

— Știi cumva cine?

— Putea să fie oricine, oricare din cei care lucrau aici la bazin. Sau oricare dintre membri. Nu poți ști niciodată.

— Cine lucra atunci la bazin?

— Eu și Gabrielle cel mai mult, Tony, salvatorul... Nu, atunci n-aveam salvator, până în vară, când am intrat eu, n-am avut salvator. Domnișoara Campbell lucra pe post de salvator.

— Era aici în dimineța aceea?

— Cred că da. Da, acum mi-aduc aminte că era. Unde vreți să ajungeți, domnule Archer?

— Să aflu cine a omorât-o pe Gabrielle, de ce, unde și cum.

Se sprijini de perete, cu umerii ridicați. Ochiul și gura îi luceau pe figura de bazalt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Archer, doar nu vreți iar să mă acuzați pe mine?

— Nu. Aș vrea să știu ce părere ai. Eu cred că ea a fost omorâtă aici la club, poate a fost omorâtă chiar în acest loc. Ucigașul a târât-o pe jos pe plajă; dacă nu, s-a târât ea singură. A lăsat o dâră de sânge care trebuia să dispară, trebuia spălată. Și i-a căzut un cercel, care n-a dispărut.

— Un biet cercel nu e cine știe ce dovadă.

— Nu, am răspuns eu. Nu e cine știe ce.

— Credeți că domnișoara Campbell a făcut toate

astea?

— Tocmai aici vreau să-ți știu părerea. Avea vreun motiv, vreun mobil?

— Se poate să fi avut.

Își umezi buzele cu limba.

— I-a făcut avansuri domnului Graff, numai că el nu i-a răspuns.

— Ți-a spus Gabrielle?

— Mi-a spus că domnișoara Campbell e geloasă pe ea. Nici nu era nevoie să-mi spună. Vedeam și singur.

— Ce vedeai?

— Privirile scârboase pe care le-au schimbat toată primăvara aia. Într-un fel mai erau prietene, știți cum sunt fetele câteodată, dar nu se mai iubeau ca înainte. Pe urmă, imediat după povestea aia, imediat după anchetă, a plecat spre o destinație necunoscută.

— Dar s-a întors.

— S-a întors după mai mult de-un an, după ce se liniștise tot. Căzul o mai interesa încă foarte mult, totuși. M-a întrebat tot felul de lucruri, acum, vara asta. Mi-a înșirat o poveste că ea și sora ei, Rina, vor să scrie cum a fost, pentru o revistă, dar nu cred că asta le interesa.

— Ce fel de întrebări ți-au pus?

— Nu știu, spuse el obosit. Cred că unele mi le-ați pus și dumneavoastră. Până acum cred că mi-ați pus un milion de întrebări.

— I-ai spus de cercel?

— Poate i-am spus. Nu mai știu. Are vreo importanță?

Se împinse ca să se desprindă de perete, traversă galeria târșându-și picioarele și se uită la cerul care începuse să se albească.

— Trebuie să mă duc acasă să dorm puțin,

domnule Archer. La nouă trebuie să fiu iar la datorie.

— Credeam că nu obosești niciodată.

— Nu, dar mă întristez. Mi-ați răscolit multe lucruri pe care aș vrea să le uit. La drept vorbind, m-ați chinuit și dumneavoastră destul.

— Iartă-mă, te rog. Și eu sunt obosit. Dar merită, dacă reușim să-l descoperim pe ucigaș.

— Credeți? Să zicem că-l descoperiți, ce-o să se-ntâmple?

În lumina cenușie puteai să te sperii de fața lui, și vorbea cu un glas alimentat de-o veche amărăciune.

— O să se-ntâmple ce s-a-ntâmplat și înainte. Poliția o să ia cazul din mâinile dumneavoastră, o să-l claseze bine și n-o să se-ntâmple nimic, n-o să fie nimeni arestat.

— Înainte așa s-a-ntâmplat?

— V-am mai spus o dată. Când Marfeld a văzut că pe mine nu poate să mă bage la răcoare, așa pe gratis, i-a scăzut brusc interesul. Acum mi-a scăzut și mie interesul.

— Pot să merg mai departe decât Marfeld, dacă e nevoie.

— Și ce dacă mergeți? Pentru Gabrielle e prea târziu; și pentru mine e prea târziu. Pentru mine a fost întotdeauna prea târziu.

Îmi întoarse spatele și plecă.

CAPITOLUL 24

Ar fi trebuit să mă port cu mai mult tact. M-am dus la celălalt capăt al bazinului, ultimul musafir rămas de la petrecere, simțind în inimă refluxul de zori, când sângele se lenevește și se răcește. Ceața începuse să se risipească spre larg. Se vălătucea și curgea ca o cascadă înceată spre vestul obscur. Pete de ocean ca marmora neagră se iveau prin ea, ici și colo.

Probabil că l-am văzut și am știut ce este înaintea de a-mi da seama. Era un buștean adus de valuri, cu un ciot de rădăcină la un capăt, care plutea în apa mică de la mal. Se apropia de plajă încet, cu mișcări discontinue, împins de valurile care se spărgeau. Avea crengile foarte flexibile pentru un buștean. Un val mai mare îl urcă pe nisipul ud, maroniu. Era un om într-un trenchi închis, cu cordon, întins cu fața în jos.

Poarta din gard era închisă cu lacăt. Am luat o tăbliță pe care scria NU ALERGAȚI, cu un postament solid de ciment, și am izbit cu el în lacăt. Poarta se deschise sărind. Am coborât treptele de ciment și l-am întors pe Carl Stern cu fața în sus. Fruntea avea o tăietură adâncă în locul unde se lovise sau fusese lovit de un obiect tare. La gât i se căsca o rană ca o gură fără dinți, care striga fără să scoată niciun sunet.

M-am dus la mașină, aducându-mi aminte, de pe vremea când mă scobeam în nas, că de-a lungul malului spre sud e un curent care merge cam cu o milă la oră. La nici trei mile de clubul Channel, din șosea ieșea, ca o excrescență, o terasă asfaltată

pentru amatorii de frumuseți marine; terasa se termina cu un gard, contrafort deasupra oceanului. Automobilul închiriat al lui Stern era parcat cu bara grea de crom în gardul de cablu. Pe parbriz, pe bord și pe bancheta din față erau pete de sânge. Și lama cuțitului de pe covorașul de jos era pătată de sânge. Părea să fie chiar cuțitul lui Stern.

Nu m-am amestecat. Nu voiam să mi se atribuie niciun rol în moartea lui Stern. Am tras accelerația de mână, m-am dus glonț acasă și m-am culcat.

CAPITOLUL 25

Agencia m-a sculat la șapte și treizeci de minute.

— Răsari și strălucește, domnule Archer!

— Trebuie neapărat să strălucesc? Mă simt cam încețoșat. M-am culcat acum o jumătate de oră.

— Eu nici nu m-am culcat încă. Și, la urma urmelor, puteai să anulezi comanda de deșteptare.

— O anulez chiar acum și pentru totdeauna.

— Doamne, în ce dispoziție minunată suntem în dimineața asta! Instinctul de secretară birui. Stai puțin, nu închide. Ai două telefoane interurbane, amândouă din Las Vegas. Primul la unu și patruzeci, o tânără doamnă a insistat foarte mult să te găsesc, dar n-a vrut să-și dea numele. A spus că mai cheamă, dar n-a mai chemat. Lămurit? Al doilea la trei și cincisprezece, doctorul Anthony Reeves, intern la spitalul Memorial, zicea că e din partea unui pacient George Wall, găsit la aeroport cu răni la cap.

— Aeroportul din Vegas?

— Da. Înseamnă ceva?

Însemna un val de ușurare, urmat de constatarea faptului că și eu va trebui să mă târâi până la aeroportul Internațional și să mă cațăr într-un avion.

— Rezervă-mi și mie un loc, Vera, fii drăguță.

— Primul avion spre Vegas?

— Exact.

— Încă un telefon, ieri după-masă. Unul Mercero de la circulație, zicea că Jaguarul e înregistrat pe numele lui Lance Leonard. Țsta e actorul care a fost împușcat

aseară?

— Aha, a apărut în ziare?

— Probabil. Eu am auzit la radio.

— Ce-ai mai auzit?

— Numai atât. A fost un buletin scurt.

— Nu, am spus eu. Nu e aceeași persoană. Cum ziceai că-l cheamă?

— Nu mai țin minte.

Era o perlă de femeie.

Nu era nici zece când vorbeam cu doctorul Anthony Reeves în camera lui de la spitalul din sudul Nevadei. Fusesse de gardă la urgență și îi făcuse lui George Wall un examen preliminar când a fost adus de oamenii șerifului. Îl găsiseră rătăcind prin aeroportul Mecarran, într-o stare deplorabilă. Avea o fractură la obraz, o comoție cerebrală și foarte posibil și o fractură la baza craniului. George trebuia să aibă liniște absolută cel puțin o săptămână și urma să fie probabil reținut la pat timp de o lună. N-avea voie să vadă pe nimeni.

N-avea niciun rost să mă cert cu tânărul doctor Reeves. Nu era un om pe care să-l convingi ușor. Am plecat să caut o soră mai îngăduitoare și în cele din urmă am găsit o roșcată durdulie care s-a lăsat impresionată de o insignă veche de agent special pe care o aveau la mine. Datorită insignei, m-a condus la o rezervă cu o tăbliță pe ușă pe care scria NU SE ADMIT VIZITE. George era singurul ocupant și dormea. Am promis să nu-l trezesc.

Storurile de la ferestre erau trase până jos și în încăpere nu era aprinsă nicio lumină. Era așa de întuneric, că de-abia deslușeam capul alb bandajat al lui George pe pernă. M-am așezat într-un fotoliu, între patul lui și cel gol, și am început să-i ascult susurul

respirației. Respira rar și regulat. După un timp, aproape că am adormit și eu.

Am tresărit speriat de un strigăt de durere. La început am crezut că e George, dar strigase un om de partea cealaltă a zidului. Strigă din nou, tare.

George se mișcă, gemu și se ridică în capul oaselor, ducându-și amândouă mâinile la fața pe jumătate mumificată. Se clătină, gata să cadă din pat. L-am ținut de umeri.

— Ușurel, ușurel.

— Dă-mi drumul. Cine ești tu?

— Archer, am spus eu. Mama bună a năpăstuiților.

— Ce s-a întâmplat cu mine? De ce nu văd?

— Pentru că ți-ai tras bandajul peste ochi. Și ar mai fi un motiv: pentru că e întuneric aici.

— Unde aici? La închisoare? Sunt la închisoare?

— Ești la spital. Nu mai ții minte că l-ai rugat pe doctorul Reeves să-mi telefoneze?

— Nu, nu prea mai țin minte. Ce zi e?

— E sâmbătă dimineața, aproape de prânz.

Vestea l-a pocnit drept în moalele capului. S-a culcat la loc și a stat un timp liniștit, apoi a spus contrariat:

— Se pare că am pierdut o zi.

— Liniștește-te. Nu ți-ar place s-o mai trăiești încă o dată.

— Am făcut ceva rău?

— Nu știu ce-ai făcut. Pui prea multe întrebări, George.

— Aha, vrei să mă menajezi?

De rușine, glasul i se îngroșase în gât ca o flegmă.

— Probabil că m-am purtat ca un dobitoc.

— Ni se-ntâmplă la toți din când în când. Dar e bine să ții minte pentru mai târziu.

Bâjbâi la capul patului după întrerupător, găsi firul și trase de el. Pipăindu-și bandajele de pe față, se uita la mine prin crăpăturile dintre ele. Sub bandaje, buzele lui plinuțe erau uscate și crăpate. Spuse cu un fel de respect în glas:

— Javra aia în pijama... el m-a aranjat în halul ăsta?

— Numai în parte. Când l-ai văzut ultima oară, George?

— Păi ar trebui să știi, că doar erai cu mine. Cum adică, numai în parte?

— L-au mai ajutat și alții.

— Cine?

— Nu-ți aduci aminte?

— Parcă mi-aduc aminte ceva.

Părea de o nesiguranță copilărească. Șocul moral și fizic îi redusese ego-ul în mod simțitor.

— Probabil n-a fost decât un coșmar. Era ca o îngrămădeală de decoruri din filme vechi care îmi zburau prin minte. Numai că figuram și eu în ele. Mă urmărea un om cu o pușcă. Scena se schimba mereu... nu se poate să fi fost ceva real.

— Ba da. Te-ai luat în bețe cu plutonul de paznici de la studioul lui Simon Graff. Numele acesta, Simon Graff, îți spune ceva?

— Da, da! Eram în pat într-o căsuță nenorocită la Los Angeles, și cineva care vorbea la telefon a pomenit numele ăsta. M-am sculat, am chemat un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă la Simon Graff.

— Eu vorbeam la telefon, George. Erai la mine acasă.

— Am fost eu vreodată la tine acasă?

— Ieri.

Se pare că memoria îi funcționa destul de bine. Nu mă îndoiam de sinceritatea lui, dar eram enervat.

— Cum ai ajuns de la studioul lui Graff la Vegas? Și ce-ai făcut de-atunci și până acum?

Între ochii injectați, mintea lui bâjbâia oarbă în gol.

— Cred că am venit cu un avion. Crezi, că e posibil așa ceva?

— La fel de posibil ca orice altceva. Avion public sau particular?

După o pauză lungă, spuse:

— Probabil particular. Eram numai noi doi, eu și un alt individ. Cred că era tot ăla care a alergat după mine cu pușca. Mi-a spus că Hester e în pericol și că are nevoie de ajutorul meu. Am leșinat, sau nu știu ce s-a-ntâmplat. Pe urmă m-am pomenit mergând pe o stradă cu tot felul de reclame luminoase care mă orbeau. Am intrat într-un hotel, unde zicea că e ea, dar plecase, și recepționarul n-a vrut să-mi spună unde.

— Care hotel?

— Nu sunt sigur. Firma era ca un pahar de vin sau de vermut. Martini Sec? Crezi că se poate?

— E un hotel în oraș cu numele ăsta. Când ai ajuns acolo?

— Cândva în timpul nopții. Pierdusem orice noțiune a timpului. Restul nopții am căutat-o probabil pe Hester. Mereu leșinam și când îmi reveneam mă trezeam în altă parte. Era groaznic, cu toate luminile alea în ochi și cu oamenii care se tot perindau prin fața mea. Credeau că sunt beat.

— Lasă George. Acum s-a terminat.

— Cum o să las? Hester e în primejdie. Ce, nu-i așa?

— Poate că e, nu știu. Las-o și pe ea, de ce Dumnezeu n-o lași odată? Îndrăgostește-te de soră, sau fă ce știi. Cu recordul tău de până acum, ar trebui

să te însori cu o soră. Și dacă tot veni vorba, eu zic să stai culcat, să nu vină sora să ne tragă câteva la amândoi.

În loc să se culce, se ridică și mai țeapăn, cu umerii arcuiți sub pijamaua de spital. Printre bandaje, ochii lui roșii mă fixau.

— S-a-ntâmpat ceva cu Hester. Încerci să-mi ascunzi, să nu aflu ce s-a-ntâmpat.

— Stai, băiete, n-o lua razna. Liniștește-te. Și-așa ți-ai adunat destule pe cap.

George spuse:

— Dacă nu vrei să mă ajuți, mă scol și plec de-aici chiar acum. Trebuie să facă cineva ceva.

— N-ai să ajungi departe.

Drept răspuns, aruncă pătura de pe el, își aruncă picioarele peste marginea patului înalt, se întinse să ajungă cu tălpile goale pe podea și se ridică în picioare clătinându-se. Apoi căzu în față, în genunchi, bălăbănindu-și capul, moale ca un cerb înjunghiat. L-am urcat înapoi în pat. Zăcea inert, respirând repede, superficial.

Am sunat după soră și m-am încrucișat cu ea la ieșire.

CAPITOLUL 26

Martini Sec era un hotel la periferia vechiului centru de jocuri de noroc al orașului. Recepționarul era un bărbat gras, într-o haină reiată. Mutra lui roșcovană era încremenită într-o expresie permanent jovială, pe care te aștepți totdeauna s-o vezi la oamenii grași.

— Cu ce vă pot servi, domnule?

— Am o întâlnire cu domnișoara Campbell.

— Tare mă tem că domnișoara Campbell n-a venit încă.

— Când a plecat?

Își încleștă mâinile peste burtă, făcând morișcă cu degetele mari.

— Ia să vedem, vasăzică eu mi-am început schimbul la douăsprezece noaptea, dânsa a venit cam la o oră după asta, a stat sus cât să-și schimbe rochița și a plecat. Nu poate să fi fost mai mult de unu.

— Ai spirit de observație!

— Nu poți să nu observi așa o bucățică.

— Era cineva cu ea când a plecat sau când a venit?

— Nu. A venit și a plecat singură. Sunteți un prieten?

— Da.

— Îl cunoașteți pe bărbat-su? Unul mare cu părul roșcat deschis?

— Îl cunosc.

— Ce-i cu el? A venit aici în mijlocul nopții, cu o

mutră parcă era răzbunarea lui Dumnezeu. Cu vânătaii umflate pe față, cu sânge în păr, vorbind aiurea ca un apucat. Îi intrase în cap că nevastă-sa e vârată în nu știu ce încurcătură și că sunt și eu amestecat. Zicea că știu unde e și nu vreau să-i spun. Aoleu, ce-am pățit până am scăpat de el.

M-am uitat la ceas.

— Dacă stăm să ne gândim, poate chiar a pățit ceva. E plecată de unsprezece ore.

— Nu vă faceți griji. Stau ele și câte douăzeci și patru, și câte treizeci și șase de ore prin oraș să-și cheltuiască banii. Poate dacă joacă și e în mână, stă să câștige până la capăt. Sau poate e cu vreun bărbat. Trebuie că l-a atins cineva bine pe bărbat-su. Chiar e bărbatul ei?

— Este, și l-au atins bine mai mulți, nu unul. Are un talent deosebit s-o încaseze la mutră. Acuma e în spital și eu încerc să-i găesc nevasta. Ai cumva idee unde s-a dus?

— Poate pot să aflui, dacă e important.

Mă măsură cu privirea, cântărindu-mi prețul hainelor și conținutul portofelului.

— Dar o să vă coste ceva.

— Cât?

— Douăzeci.

Era mai mult o întrebare.

— Ei asta-i, doar nu te cumpăr și pe dumneata cu totul.

— Bine, zece, spuse el repede.

Luă bancnota și lopătă până într-o cameră din dos de unde l-am auzit vorbind la telefon cu unul pe care-l chema Rudy. Se întoarse mulțumit de sine.

— Aseară i-am chemat un taxi, tocmai am vorbit cu dispecerul. Îl trimite pe șoferul care a luat comanda.

— Țsta cât mă mai costă?

— Asta vă-nțelegeți cu el.

Am așteptat înăuntru, lângă poarta de sticlă, contemplând circulația de după-amiază. Din puhoiul de mașini care mergeau spre vest s-a desprins un taxi amărât galben, ce s-a oprit vizavi. Șoferul s-a dat jos și s-a îndreptat spre hotel. Nu era bătrân, dar avea o figură căzută și parcă el tot atârna cumva, ca un dulău care de multă vreme nu mănâncă decât resturi. Am ieșit și am făcut câțiva pași spre el.

— Dumneavoastră sunteți domnul cu blonda?

— Eu sunt acela.

— N-avem voie să dăm informații despre cursele pe care le facem. Decât dacă aveți hârtie oficială că...

— O hârtiuță de zece dolari e bună?

Luă poziție de drepti și maimuțări un salut.

— Ce zici că vrei să știi, taică?

— Ai luat-o la ce oră?

— La unu și un sfert. M-am uitat în foaie.

— Și ai lăsat-o unde?

Îmi rânji cu niște dinți galbeni și-și împinse șapca pe ceafă.

— Nu mă lua așa repede, tăicuță. Să vedem cum arată bănuții ăia.

I-am plătit.

— I-am dat drumul pe stradă, spuse el. Nu prea mi-a plăcut așa singură la ora aia, dar zic, știe ea ce face.

— Unde ai lăsat-o?

— Ceva mai încolo de Strip. Pot să-ți arăt dacă vrei. Doi dolari până acolo.

A deschis portiera din spate de la taxi și m-am urcat. După plăcuța de deasupra volanului, îl chema Charles Meyer.

Am trecut pe lângă câteva clădiri în construcție. Una din ele aparținea lui Simon Graff. Grinzile de beton se ridicau la marginea deșertului ca niște armături pe care să-și clădească oamenii visele urâte și vesele.

Cartierul Strip degenera într-un lung șir de moteluri, care se țineau cu dinții de marginea strălucirii și eleganței. Charles Meyer întoarse în mijlocul drumului și opri în fața unuia din ele, Motor Parking Fiesta. Își întoarse mutra de dulău.

— Aici am lăsat-o.

— S-a-ntâlnit cu cineva

— Eu n-am văzut pe nimeni. Era numai ea singură pe stradă când am plecat.

— Dar erau mașini?

— Sigur, tot timpul sunt mașini.

— Ți s-a părut că umbla după cineva?

— De unde să știu eu. Nu părea întreagă, era cam aiurită.

— Cum adică aiurită?

— Ei, așa, întoarsă pe dos. Ușor isterică. Nu prea-mi plăcea s-o las așa dar a zis să-mi văd de treabă. Mi-am văzut de treabă.

— Cum era îmbrăcată?

— Rochie roșie, haină neagră de stofă, capul gol. Aha, încă ceva, avea niște tocuri înalte. M-am și gândit atunci, nu merge ea departe cu tocurile alea.

— În ce parte a luat-o?

— În nicio parte, a stat acolo lângă cotitură până când n-am mai văzut-o. Vrei să mergi acum înapoi la Martini?

— Stai puțin aici.

— E-n regulă, dar să știi că taxează contorul.

Proprietarul motelului Fiesta stătea la o masă cu

umbrelă, pe mica terasă din spatele biroului. Fuma pipă, și-și făcea vânt cu un evantai zburlit din frunze de palmier.

Nu, n-o văzuse pe doamna în rochie roșie. După unsprezece și jumătate n-a văzut nimic, a pus tăblița cu NU MAI SUNT LOCURI la unsprezece și douăzeci și cinci și s-a dus la culcare.

Hanul Colonial de alături avea un birouaș îngrijit la care stătea un omuleț spilcuit, cu o mustață tunsă scurt și un accent din nord-nord-est, cu intensificări astmatice. Nu, nici vorbă s-o vadă pe doamna în cheștiune, avea alte lucruri mai bune de făcut la ora aceea.

Și în general avea lucruri mai bune de făcut decât să răspundă la întrebări despre nevestele altora.

Apropiindu-mă de oraș și de firmele de neon de la Flamingo, am mai încercat la Ferma Turistică Bar-X, la Bine Ai Venit Călătorule și la Oaza. Am primit trei răspunsuri diferite, toate trei negative. Charles Meyer mă urmărea cu taxiul, cu rânjete și semne din cap.

Motelul Eldorado era un șir dublu de cotețe vopsite în culori pastel și festonate cu tuburi de neon. În birou nu era nimeni. Am sunat însă până mi-a răspuns cineva, pentru că era aproape de stradă și pe colț. A deschis o femeie care s-a uitat la mine de sus, înălțându-și nasul lung, plin de cratere de la coșurile stoarse. Avea ochii negri și mici, și părul pe bigudiuri. Mi s-a făcut milă de ea, era tare urâtă. Era pur și simplu o insultă să i-o descriu pe frumoasa blondă în rochie roșie.

— Da, spuse ea. Am văzut-o.

Ochii negri sclipiră de răutate.

— A stat la colț aseară vreo zece-douăsprezece minute, Nu-mi place să-i judec pe alții, dar simțeam

cum mi se urcă sângele în cap când o vedeam fâțâindu-se pe-acolo, doar-doar o agăța-o cineva. Îmi dau seama imediat când o fată vrea să fie agățată. Dar nu i-a mers.

Fonfăi triumfătoare.

— Bărbații nu se mai lasă duși așa ușor ca înainte, niciunul nu s-a oprit.

— Ce v-a făcut?

— Nimic; dar nu-mi plăcea cum se fâțâie sub felinar, la colțul meu. Chestiile astea îmi strică mie socotelile. Țsta e un motel pentru familiști. Așa că până la urmă am ieșit la poartă și i-am spus s-o întindă. M-am purtat foarte civilizat. I-am spus frumos, calm, să-și desfacă, marfa în altă parte.

Închise gura, lățindu-și-o într-o linie orizontală cu unghiuri drepte la colțuri.

— E o prietenă de-a dumitale, probabil.

— Nu, sunt detectiv.

Se luminează la față.

— Aha. Să știți că am văzut-o intrând la Picătura de Rouă, a doua poartă de-aici. E timpul să facă curățenie în focarul ăla de dezmăț. O urmăriți pentru vreo crimă?

— Frumusețe de gradul trei.

Mestecă gălușca precum o cămilă, apoi îmi închise ușa în nas. Picătura de Rouă era o șandrama în formă de L, cu obloane strâmbe în țâțâni și cu uși care de mult nu mai fuseseră vopsite. Ușa de la birou mi-a deschis-o o femeie într-un halat murdar de baie, pe care și-l ținea strâns în jurul mijlocului. Avea părul roșu cârlionțat și pielea arsă de arșița zilelor cu soare; numai sânul neglijent i se vedea alb în deschizătura halatului. Mi-a recepționat și mi-a și întors ocheada de sus în jos, lăsând și halatul și ușa să se deschidă mai

tare.

— Caut o femeie.

— Ce coincidență. Eu tocmai caut un bărbat. Numai că-i un pic, un picuț cam devreme pentru mine. Sunt nițeluș rămasă de-aseară.

Căscând, ridică un pumn și întinse celălalt braț, drept deasupra capului. Răsuflarea ei era un amestec de gin și de feminitate efervescentă. Picioarele desculțe erau albe și murdare.

— Hai, intră, că nu te mușc.

Am intrat. Odaia era murdară și răvășită, pe biroul de înregistrare erau pahare cu urme de ruj, pe jos erau împrăștiate reviste.

— Aseară a fost mare bal mare?

— A, da. O nebunie. Am băut până la patru, și știi cum e, te trezești la șase și nu mai poți să adormi. Ei divorțul cu avantajele lui... de fapt nu e chiar așa grozav cum se spune.

M-am înarmat cu răbdare să mai ascult povestea unei vieți. Probabil că mutra mea, sau poate expresia nătăfleată credul, invita la spovedanie. Dar am fost cruțat de data asta.

— Bun. Și, frățioare, hai să n-o mai luăm pe după piersic. O vrei pe fetița cu rochie roșie.

— Repede te-ai prins.

— Mda! Și află că nu-i aici. Nu știu unde e. Ești gangster, sau ce ești?

— Ciudată întrebare.

— Ei, da, parcă ți-am dat cu ceva în cap, nu? Ai pistol la subțioară, și Davy Crockett nu ești, așa că...

— Îmi spulberi toate iluziile.

Se uită la mine apăsător, cu ochii mijiți.

— Hai odată, spune ce vrei. Aia mică zicea că umblă niște gangsteri după ea. Ești gangster sau nu?

— Sunt detectiv particular. M-a angajat bărbatul ei ca să i-o gălesc.

Mi-am dat seama brusc că sunt tot acolo de unde-am plecat, dar după douăzeci și opt de ore, și în alt stat. Parcă trecuseră douăzeci și opt de zile.

Femeia spunea:

— Și dacă i-o găsești, ce vrea să facă cu ea? Să-i tragă o bătaie?

— Să aibă grijă de ea. Are mare nevoie.

— Asta așa o fi. M-a fraierit cu gangsterii ăia? Vreau să zic, n-au fost decât niște tromboane de-ale ei?

— Nu cred. A spus vreun nume?

Dădu din cap.

— Un nume. Carl Stern.

— Ai auzit de el?

— Da. Am citit în *Sun*, îi povestește toate isprăvile, a apărut pe pagina întâi toamna trecută când a cerut autorizație pentru jocurile de noroc. Nu cumva e el bărbatul ei?

— Bărbatul ei e un băiat cumsecade din Toronto. George Wall. Niște prieteni de-ai lui Stern l-au băgat în spital. Vreau să ajung la nevastă-sa înainte s-o bage și pe ea în spital.

— Fără vrăjeli?

— Zău.

— Ce i-a făcut lui Stern?

— Asta vreau și eu s-o întreb. Unde e acum?

Îmi aruncă iar o privire minerală.

— Să-ți văd carnetul. Nu că ar însemna cine știe ce. Tipul care mi-a aranjat divorțul era detectiv particular cu carnet în regulă și era o pușlama de prima clasă.

— Eu nu sunt, am spus cu surâsul de rigoare, și mi-am prezentat legitimația cu poză.

Ridică spre mine ochii pătrunzători.

— Te cheamă Archer?

— Da.

— Asta-i coincidență, sau ce Dumnezeu mai e? A încercat să-ți telefoneze aseară personal. A bătut la ușă pe la două noaptea, era albă ca varul și tremura toată; m-a rugat să telefoneze de la mine. Am întrebat-o ce-a pățit. A început să plângă și mi-a spus că umblă niște gangsteri după ea, și dacă n-au găsit-o încă, o s-o găsească. Voia să telefoneze la aeroport ca să prindă un avion să plece cât mai repede. Am telefonat eu, dar n-aveau locuri până azi-dimineață. Atunci a încercat la dumneata.

— De ce?

— Nu mi-a spus. Dacă ești prieten cu ea de ce n-ai spus de la început? Ești sau nu ești prieten cu Rina Campbell?

— Cu cine? am întrebat eu.

— Cu Rina Campbell. Fata de care vorbim.

Mi-am revenit destul de zdruncinat.

— Cred că da. Mai e aici?

— I-am dat un somnifer și am culcat-o. N-a mai scos niciun piuit. Probabil mai doarme încă, săraca.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Da, mi-ai dat să înțeleg asta destul de clar. Numai că trăim într-o țară liberă, și dacă nu vrea să te primească, n-ai cum s-o silești.

— N-am de gând s-o bruftuluiiesc.

— Nici nu te sfătuiesc, frățioare. Încearcă s-o atingi, și te-mpușc cu mâna mea.

— Îți place fata, așa-i?

— De ce să nu-mi placă? E fată bună, mai rar așa fată bună. Nu mă interesează ce-a făcut.

— Nici dumneata nu te porți rău.

— Ei, aș! Asta n-o mai știu. Am fost și eu cineva, când eram de vârsta Rinei. Am încercat să mai rămân așa la un colț, dac-o fi nevoie. Dacă nu poți să dai puțină bunătate în lumea asta, atunci de ce mai ești om?

— Cum ziceai că te cheamă?

— Nu ziceam. Mă cheamă Carol, doamna Carol Busch.

Îmi întinse o mână roșie, de loc frumoasă.

— Ține minte, dacă s-a răzgândit și nu mai vrea să-ți vorbească, pa și pusi.

Deschise o ușă, intră în casă și închise energic ușa după ea. Am ieșit afară, de unde vedeam toate ieșirile.

Charles Meyer aștepta cu taxiul.

— Ei, ai dibuit-o?

— Da de unde. Plec. Cât îți datorez?

Se aplecă într-o parte să se uite la contoar.

— Trei șaptes’cinci. Nu vrei să te duc în centru? Îți iau numai jumătate de preț.

— Vreau să merg pe jos. Am nevoie de mișcare.

Avea o mutră tristă și canină. Știa că mint, și știa și de ce: n-aveam încredere în el. Doamna Carol Busch mă strigă din ușa de lângă birou.

— Hai, că s-a sculat, vrea să vorbească.

CAPITOLUL 27

Doamna Busch rămase afară și mă lăsă să intru singur. În cameră era întuneric și răcoare. Obloane de camuflaj și perdele grele nu lăsau să intre soarele. Singura sursă de lumină era o veioză cu abajur pe noptieră. Fata stătea la picioarele patului nefăcut, cu fața întoarsă de la lumină.

Mi-am dat seama din ce cauză, atunci când a renunțat la poză și s-a uitat la mine. Avea ochii umflați de lacrimi sau de somnifer. Părul strălucitor era aranjat fără grijă. Era îmbrăcată cu rochia de lână roșie, dar se purta cu ea parcă ar fi fost din pânză de sac. Părea că peste noapte și-a pierdut convingerea că frumusețea n-o s-o trădeze. Avea o voce slabă și subțirică:

— Bună.

— Bună, Rina.

— Știi cine sunt, spuse ea tristă.

— Acum știu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e un gest de soră bună. Unde ți-e sora, Rina?

— Hester s-a băgat într-o încurcătură. A trebuit să plece din țară.

— Ești sigură?

— Nu mai sunt sigură de nimic de când am aflat cum a murit Lance.

— Cum ai aflat? Pe mine nu m-ai crezut aseară când ți-am spus.

— Acum n-am încotro, te cred. Am luat la hotel un ziar din Los Angeles și am văzut un titlu despre el...

despre moartea lui.

Își ridică pleoapele cu greu. Ochii ei albaștri închis se schimbaseră mult în ultimele treisprezece ore: vedeau mai mult și le plăcea mai puțin ce vedeau.

— Oare sora mea... Hester l-a omorât?

— S-ar putea, dar mă îndoiesc. Unde ți-au spus că se duce, în Mexic, în Canada, în Hawai?

— Nu mi-au spus. Carl Stern zicea că e mai bine să nu știi.

— Și ce trebuie să faci aici? Să-i creezi un alibi?

— Probabil. Așa cred.

Ridică iar ochii spre mine.

— Te rog nu mă împinge de la spate. Sunt gata să-ți spun tot ce știu, dar te rog, nu mă pune la interogatoriu. Am avut o noapte îngrozitoare.

Își trecu degetele peste frunte; era udă. Pe noptieră era o cutie cu șervețele igienice. I-am dat un șervețel, cu care s-a șters pe frunte și și-a suflat nasul. Întrebă cu totul pe neașteptate, cu glas subțire ca un flaut:

— Ești om bun?

— Îmi place să cred că da. Dar candoarea ei mă opri din răspuns. Nu, i-am spus eu, nu sunt. Tot încerc, atunci când îmi aduc aminte, dar în fiecare an mi-e tot mai greu.

Încercă să zâmbească. Colțurile gingașe ale gurii nu voiau să se ridice.

— Vorbești ca un om cumsecade. De ce ai venit aseară la sora mea acasă? Cum ai intrat?

— Am spart un geam.

— De ce? Ai ceva împotriva ei?

— Nimic personal. M-a rugat bărbatul ei s-o găsesc. De-atunci tot încerc.

— N-are bărbat. Vreau să zic, bărbatul lui Hester a

murit.

— Așa ți-a spus ea, că a murit?

— Nu-i adevărat?

— Nu prea spune ea adevărul când poate să scape cu o minciună.

— Știu.

Apoi adăugă, pe un ton deloc sentimental:

— Dar Hester e sora mea și o iubesc. Întotdeauna am făcut ce-am putut pentru ea și o să fac și de-acum înainte.

— Păi de asta ești aici.

— De asta sunt aici. Lance și Carl Stern mi-au spus că pot s-o scutesc pe Hester de multe necazuri, poate chiar de închisoare. Tot ce trebuia să fac era să fug aici sub numele ei, să mă înregistrez la un hotel și pe urmă să dispar. Trebuia să iau un taxi până la marginea deșertului, după aeroport, de unde să mă ia Carl Stern. Dar nu m-am întâlnit cu el. În loc să mă duc acolo, am venit înapoi. Mi s-a făcut frică.

— De asta ai încercat să-mi telefonezi?

— Da M-am gândit când am văzut în ziar despre Lance. Despre asta mi-ai spus adevărat, poate că și ce mi-ai spus de celelalte e adevărat. Și mi-am adus aminte ceva ce mi-ai spus aseară... primul lucru pe care l-ai spus când m-ai văzut în cameră la Hester. Ai spus...

Vorbea cu grijă, ca un copil care repetă o lecție papagalicește.

— Credeai că sunt Hester și ai spus că credeai că am murit... că ea a murit.

— Da, așa am spus.

— E adevărat?

Ezitam. Se ridică, puțin cam nesigură, pe picioare. Mă apucă strâns de braț:

— Îmi pare rău, dar nu știu.

— Dar ce crezi?

— Cred că a murit. Cred că a fost omorâtă ieri după-masă în casa din Beverly Hills. Și alibiul pe care încearcă ei să-l creeze nu e pentru Hester. E pentru cine a omorât-o.

— Iartă-mă. Nu înțeleg.

— Să zicem că a fost omorâtă ieri. Tu, cu identitatea ei, fugi aici, te înregistrezi și dispari. N-o să mai întrebe nimeni de ea în Los Angeles.

— O să întreb eu.

— Dacă te mai întorci vie.

Abia după o secundă înțelese și mai trecu o secundă până să facă legătura cu situația ei actuală. Clipi și atunci simți șocul. Avea ochii ca două ouă albastre de Paști, crăpate.

— Ce crezi că trebuie să fac?

— Să te evapori. Să dispari până aranjez eu toată treaba. Dar vreau mai întâi să-ți aud povestea. Nu mi-ai explicat încă de ce i-ai lăsat să te folosească drept momeală. Sau ce știai despre îndeletnicirile surorii tale. Ți-a spus ce făcea?

— N-a fost în intenția ei să-mi spună, dar am ghicit și singură. Sunt gata să vorbesc, domnule Archer. Într-un fel, sunt tot așa de vinovată ca și Hester. Mă simt răspunzătoare pentru toată povestea asta.

Se opri, uitându-se în jur la pereții galbeni. Privirea ei absentă se opri la ușa din spatele meu, și deodată deveni atentă. Când m-am întors, ușa s-a dat de perete. Lumina stridentă a soarelui, care m-a izbit în ochi, lucea pe trei țevi de revolver. Unul îl ținea Frost. Lashman și Marfeld îl flancau. În spatele lor, doamna Busch se târa pe pietriș. Pe stradă, rabla galbenă a lui Charles Meyer se îndrepta spre oraș.

Toate astea le-am văzut în timp ce întindeam mâna spre pistolul de la subțioară. N-am apucat să termin mișcarea. Ziua, și noaptea, și iar ziua precedentă îmi tociseră simțurile, nu mai reacționez cum trebuie, dar știam că tot ce-aveau nevoie era să mă vadă cu un pistol în mână. Am rămas cu mâna dreaptă încremenită pe piept.

Frost zâmbi ca un cap de mort pe fundalul albastru incandescent al cerului. Purta o cămașă de mătase în multe culori, o pălărie Panama cu bandă asortată și pantaloni albi cum poartă jucătorii de tenis. Pistolul din mână era un automat german. Împinse țeava revolverului în plexul meu și-mi luă revolverul. Îmi ordonă:

— Mâinile pe cap. Ce surpriză plăcută!

Mi-am pus mâinile pe cap.

— Acum întoarce-te.

Doamna Busch se ridicase în picioare. Strigă în gura mare:

— Ticăloșilor, derbedei ordinari!

Se repezi în spinarea celui care era mai aproape de ea. Acesta s-a întâmplat să fie Marfeld. Marfeld se învârti în loc și o pocni în obraz cu patul pistolului. Femeia se întoarse și căzu, rămânând nemișcată cu fața în jos, cu părul răvășit ca niște flăcări. Atunci am spus:

— Am să te omor, Marfeld.

Se întoarse la mine cu ochi bucuroși, dacă Marfeld era în stare să simtă vreo bucurie.

— Tu și mai cine, puiule? Închide gurița și nu te mai lăuda atâta. Deocamdată o încasezi tu.

Mă lovi în cap cu revolverul. Cerul începu să se legene ca un balon albastru legat cu sforărică. Frost se răsti la Marfeld.

— Termină. Și lasă femeia, fir-ar a dracului de treabă!

Apoi îmi spuse mie cu voce blândă:

— Rămâi cu mâinile pe cap și întoarce-te.

Am făcut ce mi-a spus, gâdilat de viermii de sânge care mi se târau din păr în jos pe față. Rina stătea pe pat sprijinită de zid. Își trăsese picioarele sub ea și tremura.

— Mă dezamăgești, păpușo, spuse Frost. Și tu, Lew.

— Mă dezamăgesc pe mine în primul rând.

— Da, după osteneala care mi-am dat-o ca să-ți ofer sfaturi bune și după toți anii în care am întreținut relații prietenești.

— Mă emoționezi profund. N-am mai fost așa de profund emoționat de când am auzit o hienă urlând.

Frost împinse țeava de la pistol adânc în rinichiul meu drept. Marfeld mă înconjură, mișcând preocupat din umeri.

— Nu se vorbește așa cu domnul Frost.

Repezi muchia palmei spre beregata mea. Am băgat bărbia în piept ca să-mi feresc laringele și am primit lovitura în gură. Am scos un sunet și m-am repezit la el. Lashman mi-a răsucit brațul drept lăsându-se cu toată greutatea pe el. Am văzut cum umărul lui Marfeld se lasă brusc în jos. La capătul brațului drept, încovoiat, pumnul lui m-a pocnit în stomac. M-am îndoit din mijloc. Apoi m-am îndreptat, înghițind cafeaua amară care-mi venise pe gât.

— Destul, spuse Frost. Ține pistolul pe el, Lash.

Frost trecu pe lângă mine spre pat. Mergea alene, cu umerii căzuți. Avea o voce uscată și obosită:

— Acum ești gata de plecare, puișor?

— Unde e sora mea?

— Știi doar că a trebuit să plece din țară. Vrei să faci ceva ca s-o ajuți, nu?

Se aplecă spre ea, maimuțărindu-se lingușitor. Rina șuieră la el, rânjind cu toți dinții:

— N-aș merge cu tine nici până vizavi. Puți. O vreau pe sora mea.

— Ai să vii dacă nu vrei să te ducem pe sus. Așa că încalecă și hai.

— Nu. Dați-mi drumul de-aici. Mi-ați omorât sora.

Se luptă să se dea jos din pat și fugi spre ușă. Marfeld o prinse de mijloc și începu să mimeze o trântă, rânjind, cu burta lipita de șoldul ei. Rina îl zgârie cu unghiile pe obraz. El o prinse de mână, îi îndoi degetele la spate și o lovi brutal în cap cu dosul palmei. Rămase supusă, sprijinită de peretele livid.

Pistolul din spatele meu nu mă mai atingea, lăsându-mi un gol rece. M-am întors brusc. Lashman se uita cum o lovește pe fată, cu ochi aprinși și visători de vizionar. I-am apăsât pistolul în jos înaintea de-a apuca să tragă. I l-am luat și l-am izbit cu el în tâmpla stângă. S-a prăbușit în ușă.

Marfeld era în spinarea mea. Era greu, puternic, și cu un simț înăscut al folosirii pârghiilor. Își făcu brațul colac pe după gâtul meu și strânse. L-am aruncat, izbindu-l de tocul ușii. Era gata să-mi rupă capul, dar a căzut peste Lashman, cu fața în sus. Cu patul pistolului l-am lovit între ochi.

M-am întors spre Frost chiar în clipa când a apăsât pe trăgaci și m-am aruncat într-o parte. Gloanțele au intrat pârâind în perete, departe de capul meu. L-am împușcat în brațul drept. Revolverul i-a căzut pe jos cu clăncănit. Am pus pe el mâna în care n-aveam nimic, m-am ridicat, m-am dat înapoi până la zid și m-am uitat prin cameră.

Fata se sprijinea de peretele opus, palidă și nemișcată. Frost stătea pe jos între noi, ținându-și brațul drept cu mâna stângă. Pe degete avea o dantelă de sânge. S-a uitat de la mână la mine. Teamă de moarte, care niciodată nu-i părăsea ochii, pusese stăpânire acum și pe restul feței. În ușa zăcea Marfeld cu capul pe pieptul lui Lashman. Globii ochilor cu vinișoare roșii erau dați peste cap și în interior, spre crăpătura vânătă de pe frunte. În afară de răsuflarea lui răgușită și de zgomotul ventilatorului, camera era foarte liniștită.

În ușa apăru doamna Busch, clătinându-se ușor. Avea un ochi vânăt și umflat, și gura ei zâmbitoare era plină de sânge. Ținea cu amândouă mâinile un automat de calibrul 45. Frost se uită în ochiul mișcător și încercă să se vâre sub pat. Dar patul era prea jos ca să încapă. Se întinse de-a lungul lui, scâncind:

— Te rog. Sunt bolnav. Nu trage.

Femeia cu părul roșu începu să râdă.

— la uite la el cum se târăște. I-auzi la el cum scheaună.

— Nu-l omorî, am spus eu. Oricât de ciudat ar părea, am nevoie de el pentru ceva.

CAPITOLUL 28

Rina conducea Cadillacul lui Frost. Eu ședeam cu Frost în spate. Frost își dădăcea brațul, refuzând să vorbească; dădea numai indicații pe unde s-o luăm.

Dincolo de aeroport, am întors spre munții care stăteau goi și zbârciți la soare. Drumul urca către soare și cum urca se făcea tot mai mic, schimbându-se în pietriș. Am urcat peste prima cocoasă de deal și a apărut perspectiva unei văi cu fundul alb, unde nu creștea nimic.

Lângă creasta versantului pe care urca șoseaua, încastrată în pantă, era o clădire de ciment cu acoperiș rotund. Bondoacă și fără ferestre, clădirea semăna cu o cazemată. De fapt și era un depozit părăsit de muniții.

Frost spuse:

— Am lăsat-o acolo înăuntru.

Rina se uită peste umăr. Piciorul ei nervos frână oprind mașina în bot cu burta la pământ. Ne-am strecurat afara, sub cerul orbitor. I-am spus Rinei să rămână în mașină.

— Poți să lași revolverul, zise Frost. Nu e decât ea acolo.

L-am pus să meargă în fața mea și am urcat amândoi panta până la singura ușă a clădirii. Căptușită cu oțel mâncat de rugină, ușa se deschise pe jumătate. Am tras-o până s-a deschis complet, ținând revolverul îndreptat spre Frost. Din interior a venit un suflu de aer cald. Mirosea ca un cuptor în

care s-a ars carnea.

Frost rămăsese în urmă. L-am silit să intre înaintea mea. Stăteam pe un palier îngust, încercând să străpungem cu ochii întunericul. Podeaua de ciment a depozitului era la vreo doi metri sub nivelul uşii. Încadrate în lumină, umbrele noastre cădeau de-a curmezişul ei. L-am împins pe Frost la o parte din dreptunghiul de lumină şi am văzut ce era pe podea: ceva chircit ca o mumie înnegrită şi consumată nu de timp, ci de foc.

— Tu i-ai făcut asta?

Frost spuse fără convingere:

— Ei, asta-i, eu! Bărbat-su. Cu el ar trebui să vorbeşti. A urmărit-o până aici de la Los Angeles, ştii? A curăţat-o şi a dat foc la cadavru.

— O să trebuiască să găseşti ceva mai bun, Frost. Am vorbit cu bărbatul de care zici. L-aţi adus aici cu avionul lui Stern ca să pară că el a comis crima. Probabil că şi cadavrul l-aţi adus tot atunci, să nu faceţi două drumuri. Numai că planul n-a ţinut şi nici n-o să țină. Din toate planurile voastre meschine, niciunul nu vă reuşeşte.

Tăcu o perioadă de timp, fragmentată în perioade mai mici, ritmate spasmodic de ticul care-i mişca pleoapa.

— N-a fost ideea mea, a fost ideea lui Stern. Şi cu benzina, tot ideea lui a fost. A spus să-i dăm foc, ca să nu poată, atunci când o să găsească cadavrul, să stabilească de cât timp e moartă. Fata era deja moartă, aşa că vezi, n-am făcut decât s-o incinerăm.

Se uită în jos la cadavru. Era imaginea lucrului de care se temea cel mai mult şi care îi impunea tăcere.

Deodată întinse braţul sănătos, se agăţă de umărul meu şi mă apucă strâns.

— Nu vrei să ieșim de-aici, Lew? Sunt bolnav, nu pot să suport să stau aici.

M-am scuturat de mâna lui.

— Ieșim după ce-mi spui cine a omorât-o pe fată.

A urmat o altă tăcere în care se auzea numai respirația.

— Isobel Graff a omorât-o, spuse el în cele din urmă.

— De unde știi?

— A văzut-o Marfeld. A văzut-o fugind din casă ca apucată. A intrat și a găsit-o pe Hester în living-room. Avea capul spart cu un vâtrai. Vâtraiul era pe pieptul ei. Nu puteam s-o lăsăm acolo. Poliția ar fi depistat imediat legătura cu Graff și...

— Ce legătură avea Hester cu Graff?

— Isobel credea că sunt în combinație, ca să nu spunem mai mult. În orice caz, eu trebuia să fac ceva cu cadavrul. Am vrut să-l arunc în ocean, dar Graff a spus nu, - are o casă chiar pe faleză, în Malibu. Atunci lui Lance Leonard i-a venit ideea asta.

— Cum de era băgat și Leonard?

— Era prieten cu Hester. Ea a împrumutat mașina lui. A venit să și-o ia. Leonard avea cheia de la casă și a dat peste Marfeld cu cadavrul. Avea și el motive să mușamalizeze chestiunea, așa că a propus s-o aducem pe sora ei, să ne ajute. Cele două surori semănau leit, aproape ca două gemene, și Leonard le cunoștea pe amândouă. A convins-o la telefon pe sora ei să vină cu avionul aici.

— Și ce urma să se-ntâmple cu ea după aceea?

— Asta era problema lui Carl Stern. Dar se pare că Stern a lăsat toate baltă și a șters-o. Nu prea văd cum de și-a permis acest lux.

— Atunci ai cam rămas în urmă, am spus eu.

Înainte erai un om priceput. De când ai început să-i lași pe niște pistolari, pe niște prostănaci, să gândească în locul tău?

Frost făcu o grimasă și lăsă capul în jos.

— Nu mai sunt ce-am fost odată. Sunt în drum spre groapă, Lew. Mi se duce dracului tot ce am pe dinăuntru. Chiar și acum am niște dureri teribile. N-am voie să circul așa mult.

— N-ai să mai circuli. Ai să stai liniștit într-o celulă.

— Ești un om aspru, Lew.

— Ce-mi tot spui Lew? Ia nu-mi mai spune pe nume. Ar trebui să te las aici, să te-ntorci cum știi.

— Doar n-o să-mi faci mie una ca asta!

Mă înhăță iar, vorbind tot timpul.

— Ascultă-mă, Lew... domnule Archer. Chestia aia cu Italia. Pot să-ți dau cinci sute pe săptămână, timp de douăzeci și șase de săptămâni. Nicio treabă, nimic. Un concediu gratis...

— Să-ți fie dăruit. Nu m-aș atinge de un ban de la tine nici cu mânuși de cauciuc.

— Dar n-ai să mă lași aici?

— De ce nu? Tu cum ai lăsat-o pe ea?

— Nu-nțelegi. N-am făcut decât ceea ce trebuia să fac. Eram prinși. Fata singură a aranjat în așa fel încât să fim prinși. Îi avea cu ceva la mână pe șef și pe nevastă-sa, o probă împotriva lor, și i-a dat-o lui Carl Stern. El ne-a silit, oarecum, să facem târgul. Eu așa fi făcut altfel.

— Vasăzică tot ce-ai făcut a fost din vina lui Stern.

— N-am spus asta, dar el dădea comenzile: A trebuit să colaborăm cu el. Stern l-a silit pe șef până și să-și dea numele pentru marea lui operațiune, asta, cea mai nouă.

— Ce probă deține Stern împotriva soților Graff?

— Crezi c-o să-ți spun?

— Ai să-mi spui imediat. Acuma. Începe să-mi fie silă de tine, Frost.

Se dădu înapoi din fața mea, ca să se sprijine de ușă. Lumina îi cădea pe o parte a feței și din cauza asta profilul lui părea palid și subțire ca hârtia. Ca și cum corupția îl mâncase pe dinăuntru până nu rămăsese din el decât o suprafață care acoperea o întunecime totală.

— Un pistol, spuse el. Un pistol de tragere la țintă a domnului Graff. Isobel a tras cu el acum vreo doi ani, a omorât o fată.

— Unde ține Stern revolverul?

— Într-o cutie, în seif. Măcar atât am aflat și eu, dar n-am putut ajunge să pun mâna pe el. Totuși aseară îl avea cu el în mașină. Mi l-a arătat.

Ochii lui opaci se însuflețiră de o lumină gălbuie.

— Știi, Lew, sunt autorizat să dau o sută de mii pentru revolverașul ala. Ești băiat zdravăn și deștept. Nu poți să i-l iei lui Stern?

— Mi-a luat-o cineva înainte. Lui Stern i-a tăiat cineva gâtul azi-noapte. Sau poate știi asta, Frost.

— Nu. Nu știam. Dacă e adevărat, atunci se schimbă lucrurile.

— Pentru tine nu se schimbă nimic.

Am ieșit afară. Sub noi, valea se vedea neclar prin propria ei fierbințeală albă. În acest loc antiuman, Cadillacul de pe drum părea la fel de deplasat ca o rachetă cocoțată pe munții din lună. Rina stătea la poalele pantei, cu fața întoarsă, lipsită de expresie. Era tristă vestea pe care i-o duceam.

CAPITOLUL 29

Mult mai târziu, abia la apusul soarelui, în avion, am fost în stare să vorbim despre asta. Leroy Frost care nega, protesta, și chema în ajutor avocați și doctori, fusese depozitat împreună cu Marfeld și cu Lashman în spital, în aripa rezervată delicvenților. Rămășițele lui Hester Campbell se aflau în subsolul aceleiași clădiri, în așteptarea autopsiei. Le-am spus șerifului și procurorului districtual destul ca să-i rețină pe Frost și pe oamenii lui în vederea unei eventuale extrădări pentru bănuială de crimă. Nu mă așteptam să se prindă. Ultimele deplasări în legătura cu cazul trebuiau făcute în California.

Avionul DC-6 părăsi pista și urcă panta de aer albastru. Nu mai erau decât vreo zece pasageri, și Rina și cu mine eram singuri în partea din față a avionului. Când s-a stins anunțul FUMATUL OPRIT s-a așezat picior peste picior și a aprins o țigară. Fără să se uite la mine direct, spuse cu voce fragilă:

— Cred că îți datorez viața, cum se spune în cărți. Nu știu ce-aș putea să fac să te răsplătesc. Sigur, ar trebui să-ți propun să mă culc cu tine. Ai vrea?

— Lasă astea, am spus eu. Ai trecut prin momente grele și ai făcut o greșală în care am fost și eu implicat. Dar asta nu înseamnă să-mi pui mie totul în spinare.

— N-am vrut să fiu scorțoasă, spuse ea puțin cam scorțos. Îți făceam o ofertă serioasă. Mă dau pe mine pentru că n-am altceva mai bun să-ți dau.

— Rina, termină.
— Nu sunt destul de atrăgătoare, asta vrei să spui?
— Spui prostii. Dar nu te condamn. Ai tras o spaimă bună.

Stătu un timp bosumflată, uitându-se în jos, la Zidul Chinezesc de munți, peste care zburam. În cele din urmă spuse spăsită:

— Ai perfectă dreptate. Mi-a fost frică, frică într-adevăr, prima oară în viața mea. E ciudat cum poate asta să schimbe o față. Mă făcea să mă simt... nu știu, aproape ca o târfă... ca și cum nu mai valoram nimic în ochii mei.

— Așa și vor ticăloșii să te simți. Dacă toți ne-am simți ca niște tonți, atunci am fi toți pe aceeași treaptă și ticăloșii ar putea să-și facă nepedepsiți toate ticăloșiile. Totuși, nu reușesc. Ticăloșia nu mai e ce-a fost, nici măcar la Los Angeles. De asta au trebuit să clădească Vegas.

Rina nu zâmbi.

— E chiar așa de groaznic acolo?

— Depinde pe cine-ți alegi ca tovarăși de joacă. I-ai ales pe cei mai răi cu putință.

— Nu i-am ales eu și nu sunt tovarășii mei. Și nici n-au fost. Mi-e silă de ei. Am prevenit-o pe Hester de nu știu câți ani că Lance e ca o otravă pentru ea. Și i-am spus și lui Carl Stern în față ce cred despre el.

— Când asta? Aseară?

— Nu, acum câteva săptămâni. M-am dus să mă întâlnesc cu Lance și cu Hester. Poate că am făcut o prostie, dar voiam să aflu ce se-ntâmplă. Hester l-a adus pe Carl Stern pentru mine, închipuiește-ți! Se zice că e milionar, și Hester totdeauna a crezut că cel mai important lucru sunt banii. Nici măcar atunci, după atâta timp, nu înțelegea de ce nu marșez la

jocul cu Stern.

— Nu-i vorbă, că nici n-aș fi ajuns nicăieri, adăugă ea strâmbându-se. Nu-l interesam nici cât mă interesa el pe mine. Toată seara, prin barurile în care am fost, îl mângâia pe Lance cu picioarele pe sub masă. Hester nici n-a observat, sau poate nu-i păsa. Era lemn în unele lucruri. Dar mie îmi păsa, pentru ea. Până la urmă le-am spus tot și am plecat lăsându-i pe toți trei acolo.

— Ce le-ai spus?

— Adevărul gol-goluț. Că Stern e pederast, dacă nu și mai rău, și că Hester e o tâmpită că umblă cu el și cu drăguțul lui.

— Ai pomenit de șantaj?

— Le-am spus că bănuiesc ceva.

— A fost o mare imprudență. I-ai dat lui Stern un motiv să-ți dorească moartea. Sunt convins că voia să te omoare aseară. Norocul tău că a murit el întâi.

— Nu se poate! Nu pot să cred că...

Dar credea. Gâtul i se uscăse. Se opri încercând să înghită.

— Numai pentru că... pentru că bănuiam ceva?

— Îl bănuiai de șantaj și l-ai făcut pederast. Lui Stern i-a venit întotdeauna ușor să omoare. M-am uitat prin cazierul lui azi după-masă, autoritățile din Nevada au o listă întreagă cu faptele lui. Nu-i de mirare că n-a putut să obțină autorizație pentru jocuri de noroc pe numele lui. Prin anii treizeci a fost unul din oamenii lui Anastasia, era suspectat că a participat la peste treizeci de asasinate.

— De ce n-a fost arestat?

— A fost, dar n-au putut să-l condamne. Nu mă întreba de ce. Stern a sfârșit în Vegas, dar activitatea și-a desfășurat-o în toată țara. A lucrat pentru Lepke,

pentru Game Boy Miller în Cleveland, pentru Lefty Clark în Detroit, pentru banda Trans America din Los Angeles. Și-a terminat ucenicia sub Siegel, și după ce s-a zis cu Siegel, a început să lucreze pe cont propriu.

— Ce să lucreze? Ce făcea?

— Escrocherii la cursele de cai, trafic de narcotice, prostituție, tot ce putea să-i aducă cât mai repede câștiguri murdare. Era milionar, e adevărat, și nu o singură dată. Numai în afacerea cu Casbah a băgat un milion.

— Nu-nțeleg de ce s-a apucat de șantaj. Doar n-avea nevoie de bani.

— Nu uita că a crescut sub aripa asociației gangsterilor, și una din principalele surse ale puterii lor a fost șantajul, încă din zilele Mafiei. Nu, nu de bani avea nevoie. Avea nevoie de situație. Numele lui Simon Graff îi dădea ocazia să-și reia oficial activitatea, să-și consolideze situația.

— Și eu l-am ajutat.

Oasele feței i se ascuțiseră așa de tare că aproape se făcuse urâtă.

— l-am dat posibilitatea s-o facă. Aș fi în stare să-mi mușc limba și s-o scuip din gură.

— Înainte de asta, te rog să-mi explici ce-ai vrut să spui.

Respiră scurt și adânc.

— În primul rând, sunt soră specializată în psihiatrie.

Tăcu. Îi era greu sa înceapă.

— Mi-a spus mama ta, am zis eu.

Se uită la mine dintr-o parte.

— Când te-ai întâlnit cu mama?

— Ieri.

— Ce părere ai despre ea?

— Mi-a plăcut.

— Într-adevăr?

— Îmi plac femeile în general și nu am simțul critic prea dezvoltat.

— Eu îl am, spuse Rina. Niciodată n-am avut încredere în mama, în grațiile și în ideile ei mărețe. De fapt a fost ceva reciproc. Hester era favorita ei, mica ei prietenă. Sau ea era mica prietenă a lui Hester. A răsfățat-o pe soră-mea până a stricat-o de tot, dar în același timp îi pretindea să facă minuni de vitejie: tot ce voia de la Hester era să ajungă cineva. Eu am stat pe tușă cincisprezece ani uitându-mă la ele cum joacă ping-pong sentimental. Sau pong-ping. Eu eram o spectatoare nevinovată, a treia persoană care reprezenta publicul, care nu voia să fie înțelegătoare, să le cânte în strună.

Suna ca un discurs pe care și-l repetase de multe ori. Vorbea cu amărăciune în glas, dar și cu resemnare.

— Am plecat imediat cum m-a lăsat mama, imediat după ce am terminat liceul. M-am dus la o școală sanitară în Santa Barbara și mi-am luat diploma la Camarillo.

De când vorbea despre meseria ei, sau poate de când vorbea de sentimentele pentru familie, își recăpătase în parte siguranța de sine.

— Mama credea că am înnebunit. Am avut o discuție la sânge, care s-a repetat de mai multe ori, în primul an, și de-atunci nu m-am văzut prea des cu mama. Din întâmplare îmi place să fiu de ajutor bolnavilor, în special celor cu tulburări mentale. Probabil că simt nevoia să aibă cineva nevoie de mine. Acuma mă ocup de terapia ocupațională. Asta fac în primul rând cu doctorul Frey.

— Doctorul Frey care conduce sanatoriul din Santa Monica?

Dădu din cap.

— Lucrez acolo de mai bine de doi ani.

— Atunci o cunoști pe Isobel Graff.

— Cum să n-o cunosc, asta-i bună. A intrat în sanatoriu la câțva timp după ce am început să lucrez acolo. Mai fusese și înainte de câteva ori. Doctorul zicea că e mai rău ca de obicei. Nu știu dacă știi, e schizofrenică de douăzeci de ani și când boala se agravează are simptome paranoice. Doctorul zicea că înainte, când trăia tatăl ei, crizele erau din cauza lui. Acum sunt din cauza domnului Graff. Credea că urzește ceva împotriva ei și voia să i-o ia înainte. Doctorul Frey zicea că domnul Graff ar trebui s-o țină sub pază pentru propria lui siguranță. Din când în când simptomele astea paranoice se concretizează în acțiune. Am văzut și eu. Doctorul Frey i-a făcut o serie de tratamente cu metrazol și încetul cu încetul a ieșit din faza acută și s-a liniștit. Dar era încă rău când s-a întâmplat povestea asta. Eu nu îndrăzneam să stau cu spatele la ea. Dar doctorul Frey zicea că nu e periculoasă, și el o cunoștea mai bine ca mine; și la urma urmelor el e doctor. La mijlocul lui martie i-a dat voie să iasă singură la plimbare. N-ar trebui să judec un doctor, dar aici a făcut o greșală. Nu era pregătită pentru libertate. Primul fleac a făcut-o să se dezlănțuie.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu exact. Poate a făcut cineva o remarcă imprudentă sau pur și simplu s-a uitat la ea mai ciudat. Așa sunt paranoicii, aproape ca niște radioreceptori. Selectează cine știe ce semnal minor din aer și amplifică apoi singuri, până când nici nu

mai aud altceva. Indiferent ce s-a-ntâmplat, Isobel a fugit și n-a venit toată noaptea. Când s-a întors era rău de tot. Cu o privire îngrozitoare, înghețată, ca un pește cu un cârlig în gură. Era ca în ianuarie, dacă nu și mai rău.

— În ce noapte a fost plecată?

— La 21 martie, prima zi de primăvară. Nu-i niciun pericol să uit data asta. O fată pe care o știam din Malibu, Gabrielle Torres, a fost omorâtă în aceeași noapte. Atunci n-am făcut nicio legătură între cele două evenimente.

— Dar acum?

Înclină sumbru din cap.

— Mi-a făcut Hester legătura înțelegi? Ea știa ceva ce eu nu știam, că Simon Graff și Gabrielle erau... amănți.

— Când ți-a spus asta?

— Într-o zi când am mâncat împreună, vara trecută. Hester era complet pe drojdie atunci, o invitam la restaurant de câte ori puteam. Am vorbit despre una, despre alta, și ea a adus vorba despre cazul ăsta. Părea că o obsedează; se întorsese la clubul Channel, dădea lecții de sărituri. Mi-a spus de Gabrielle și de Graff; probabil că prietena ei Gabrielle îi făcuse confidențe. Fără să-mi dau seama ce fac, i-am spus că Isobel Graff a fugit în noaptea aceea. Hester a reacționat ca un calculator Geiger și a început să mă întrebe. Eu credeam că o interesează numai cine i-a omorât prietena. Mi-am dat și eu drumul și i-am spus tot ce știam despre Isobel și fuga ei, despre starea ei mentală când s-a întors. În ziua aceea eram de serviciu dimineața și eu am îngrijit-o până a venit doctorul Frey. Isobel a apărut târându-se puțin după ce se luminase de ziuă. Arăta rău de tot,

nu numai din punct de vedere mental. Era epuizată fizic. Acuma sunt sigură că a venit pe jos, când alergând, când târându-se pe mal, tot drumul de la Malibu până acolo. Probabil că o loviseră și valurile, pentru că avea hainele ude și pline de nisip. Primul lucru i-am făcut o baie fierbinte.

— Ți-a spus unde-a fost?

— Nu, n-a spus nimic. De fapt zile întregi nici n-a vorbit. Doctorul Frey a fost un timp îngrijorat să nu cumva să intre în catatonie. Chiar când și-a revenit și a început din nou să vorbească, n-a pomenit niciodată de noaptea aceea... cel puțin nu în cuvinte. Am văzut-o însă în atelierul de modelaj, mai târziu în primăvara aia. Am văzut unele din obiectele pe care le făcea din lut. N-ar fi trebuit să mă șocheze după tot ce-am văzut în spitalele de nebuni, dar obiectele alea m-au șocat.

Închise ochii, parcă ar fi vrut să nu le mai vadă, și continuă cu voce șoptită:

— Făcea tot felul de păpuși, fete, și le sfărâma capetele, le distrugea bucată cu bucată, ca o vrăjitoare din junglă. Și mai făcea niște omuleți cu... organe uriașe. Animale cu fețe de om împerechindu-se. Pistoale și... părți ale trupului omenesc, toate de-a valma.

— Nu e prea frumos, am spus eu, dar nu trebuie neapărat să însemne ceva. A discutat vreodată cu tine lucrurile astea?

— Nu, cu mine nu. Doctorul Frey nu le încurajează pe surori să se ocupe de psihiatrie.

Privirea ei albastră închis se ridică spre mine. Era ciudat ca o fată care a văzut atâtea să aibă atâta inocență în ochi.

— Acum ai să vorbești cu doctorul Frey? întrebă ea.

— Probabil că da.

— Să nu-i spui despre mine, te rog.

— N-am niciun motiv să-i spun.

— Nu știu dacă înțelegi, e o mare încălcare a eticii ca o soră să vorbească despre pacienți. Aproape că m-am îmbolnăvit de grijă lunile astea, de când am trăncănit și i-am spus tot lui Hester. Mare proastă am fost. Am crezut că măcar o dată în viață e sinceră, că nu vrea să știe decât adevărul despre moartea Gabriellei. N-ar fi trebuit să mă încred în ea, să-i dau informații periculoase. E clar pentru ce voia să știe. Voia să-l șantajeze pe Graff.

— De când știi asta, Rina?

Un timp a lăsat-o glasul, sau poate nu mai voia să fie sinceră. Am așteptat-o să continue. Avea ochii aproape negri de concentrare. Spuse:

— E greu de spus... Poți să știi un lucru și în același timp să nu-l știi. Când iubești pe cineva, îți trebuie așa de mult până să privești în față ce știi despre acel cineva. De fapt am avut bănueli de la început. De când a plecat Hester de la club și a început să trăiască fără niciun venit concret. Bănuiala s-a agravat când am avut întâlnirea aia oribilă cu ei, ți-am spus când. Carl Stern s-a amestecat și a început să se laude cu localul lui cel nou, din Vegas, și cum îl are el pe Simon Graff la degetul mic Și Hester îl asculta sorbindu-i cuvintele și-i luceau ochii. Mi-a venit deodată o idee curioasă, că Hester m-a chemat să văd ce deșteaptă e ea, ce bine îi merge, ce succes are ea în viață, la urma urmelor. Atunci mi-a sărit țandăra.

— Cum au reacționat?

— N-am așteptat să reacționeze. Am ieșit de-acolo, în barul lui Dixie, și m-am dus acasă singură cu taxiul.

De-atunci n-am mai văzut-o pe Hester. Pe niciunul din ei nu l-am mai văzut, până ieri când m-a chemat Lance.

— Să te roage să mergi cu avionul la Vegas dându-te drept Hester?

Dădu din cap.

— De ce ai acceptat?

— Doar știi de ce. Trebuia să-i creez un alibi

— Asta nu explică totuși de ce ai vrut să faci asta.

— E nevoie să mai explic? Am vrut și gata.

După un timp adăugă:

— Mi se părea că-i datorez asta lui Hester. Într-un sens sunt la fel de vinovată ca ea. Toată porcăria nu s-ar fi pornit niciodată dacă n-aș fi început eu. Eu am băgat-o în bucluc, simțeam că tot eu trebuie s-o scot. Dar Hester era deja moartă, nu-i așa?

O apucă un tremurat, scuturând-o așa de tare că-i clănțăneau dinții. Am înconjurat-o cu brațul până i-a trecut.

— Nu mai lua toată vina asupra ta.

— Nu pot altfel. Cum nu-nțelegi că dacă Isobel Graff a omorât-o pe Hester, eu sunt de vină?

— Nu-nțeleg de loc. Oamenii sunt răspunzători pentru ceea ce fac ei înșiși. Și oricum, am unele îndoieli că Isobel a omorât-o pe sora ta. Nu sunt convins nici măcar că a împușcat-o pe Gabrielle Torres. Și nici n-o să mă conving până nu pun mâna pe probe concludente: o mărturisire, un martor ocular, sau revolverul pe care l-a întrebuițat.

— Spui asta numai așa.

— Nu, nu spun numai așa. M-am repezit prea devreme să trag concluzii în privința acestui caz.

Nu m-a întrebat ce-am vrut să spun și bine a făcut, încă n-aveam soluția finală.

— Ascultă-mă, Rina. Ești o fată care are multă conștiință, și ai primit lovituri grele. Ai tendința să iei vina asupra ta, să te consideri tu vinovată. Probabil că așa ai fost crescută, să te consideri vinovată pentru toate.

Am simțit-o cum se crispează sub brațul meu.

— Așa e. Hester era mai mică și făcea tot felul de isprăvi, și mama dădea totdeauna vina pe mine. De unde știi? Ai o intuiție grozavă.

— Da, numai că din păcate mai totdeauna prea târziu. În orice caz, de un lucru sunt sigur. Nu ești răspunzătoare de ce i s-a ntâmplat lui Hester și n-ai făcut nimic prea rău.

— Chiar așa crezi?

Părea uimită.

— Sigur că așa cred.

Era fată bună, cum spunea doamna Busch. Era și o fată foarte obosită, o fată tristă și nervoasă. Am stat un timp într-o liniște stânjenitoare. Bâzâitul motoarelor se schimbaseră. Avionul trecuse de zenitul zborului și își începuse coborârea lină spre Los Angeles și spre soarele roșu. Înainte de a ajunge pe pământ, Rina a plâns puțin pe umărul meu. Pe urmă a dormit puțin.

CAPITOLUL 30

Mașina mea era parcată la aeroportul Internațional. Rina m-a rugat s-o las la mama ei acasă, în Santa Monica. Așa am și făcut, eu n-am intrat de loc și am mers mai departe trecând de Wilshire și de San Vicente spre sanatoriul doctorului Frey. Sanatoriul ocupa un teren înconjurat de un gard de zid, care aparținuse înainte unui întins domeniu particular, în câmpia dintre Sawtelle și Brentwood. Un paznic în uniformă îmi deschise poarta automată și-mi spuse că doctorul Frey este probabil la masă.

Clădirea centrală era un conac alb în stil Edward, așezat pe o pantă în terase. Doctorul Frey locuia într-o casă de oaspeți așezată într-o latură a clădirii. De pe veranda doctorului Frey vedeam peste zid câmpul până la ocean. Pe suprafața lui convexă se aduna ceața și întunericul. Sub linia orizontului, soarele scufundat mocnea ca un avion prăbușit în flăcări.

Am vorbit întâi cu o fată îmbrăcată ca subretă, apoi cu o menajeră încărunțită, și în cele din urmă chiar cu doctorul Frey. Era un bătrân încovoiat de umeri, în haine de seară, în mână cu un pahar cu picior. Inteligența și îndoiala îi brăzdaseră adânc obrazul. Ridurile i s-au adâncit când i-am spus că o suspectez pe Isobel Graff de crimă. A pus paharul pe cămin și s-a postat în fața lui, într-o atitudine oarecum beligerantă, ca și cum i-aș fi amenințat centrul casei.

— Trebuie să înțeleg că sunteți polițist?

— Sunt detectiv particular. Mai târziu am să dau

acest caz pe mâna poliției. Dar am venit întâi la dumneavoastră.

— N-aș putea spune că mă simt onorat, spuse el. Doar nu-mi puteți cere în mod serios să discut o astfel de problemă, o astfel de acuzare, cu un străin. Nu știu nimic despre dumneavoastră.

— În schimb știți destule despre Isobel Graff.

Își resfiră mâinile lungi și cenușii.

— Știu că sunt doctor și că ea e pacienta mea. Ce credeți c-o să vă spun?

— Mi-ați putea spune că nu-i adevărat.

— Foarte bine, atunci vă spun. Nu-i adevărat. Acum vă rog să mă scuzați, am invitați la masă.

— Doamna Graff e aici acum?

Ripostă cu o altă întrebare:

— Îmi dați voie să vă-ntreb cu ce scop faceți aceste investigații?

— Au fost uciși patru oameni, dintre care trei în ultimele două zile.

Nu arată niciun fel de surpriză.

— Acești oameni erau prieteni cu dumneavoastră?

— N-aș zice. Erau însă membri ai rasei umane, totuși.

Spuse cu ironia amară a bătrâneții:

— Vasăzică ești altruist? Erou de seră din Hollywood în costum de sport? Ți-ai propus să cureți de unul singur Grajdurile Augiene?

— Nu sunt chiar așa de ambițios. Și nu eu sunt cel care vă preocupă, domnule doctor, ci Isobel Graff. Dacă a ucis patru oameni, sau chiar numai unul, ar trebui pusă frumos într-un loc unde să nu mai poată ucide. Nu credeți?

Un minut nu răspunse nimic. Apoi spuse:

— Am semnat din proprie inițiativă actele pentru

internarea ei, azi-dimineață.

— Asta înseamnă că e în drum spre ospiciu?

— Așa ar trebui, dar mă tem că nu e.

Se speriasă a treia oară în decurs de trei minute.

— Înainte de a se... termina formalitățile, doamna Graff a fugit. Ar fi trebuit să o pun sub supraveghere, în deplină siguranță. Dar așa, a spart cu un scaun o fereastră consolidată și a fugit ascunsă într-un camion de la spălătorie.

— Când asta?

— Azi-dimineață, puțin înainte de prânz. Încă n-a fost găsită.

— Cu cât zel este căutată?

— Asta să-l întrebi pe soțul ei. O caută poliția lui particulară. A interzis...

Doctorul Frey își strânse buzele și întinse mâna după pahar. După ce sorbi din el, spuse:

— Mă tem că nu pot să mă supun în continuare acestui interogatoriu. Dacă ați avea o calitate oficială...

Se scutură, și gheața clincăni în pahar.

— Vreți să chem poliția?

— Dacă aveți probe.

— Asta cer de la dumneavoastră. Doamna Graff a omorât-o pe Gabrielle Torres sau nu?

— N-am cum să știu.

— Dar pe ceilalți?

— N-am idee.

— Ați văzut-o, ați vorbit cu ea?

— Sigur. De multe ori. Cel mai recent azi-dimineață.

— Starea ei mintală arăta cumva că ar fi înclinată spre omucidere?

Zâmbi obosit.

— Nu suntem la tribunal, domnule. Acum urmează o întrebare ipotetică, la care voi refuza să răspund.

— Întrebarea nu este ipotetică. A împuşcat-o sau nu pe Gabrielle Torres în noaptea de 21 martie anul trecut?

— S-ar putea să nu fie ipotetică întrebarea, dar în orice caz e foarte savantă. Acum, doamna Graff este bolnavă mintal şi a fost bolnavă şi pe 21 martie anul trecut. E imposibil să fie arestată pentru omor, sau pentru orice altă crimă. Aşa că îţi pierzi timpul şi dumneata şi eu, nu crezi?

— Timpul nu contează, şi se pare că ajung undeva. Practic aţi recunoscut că ea a tras cu pistolul.

— Da? Nu prea cred. Eşti un tânăr foarte încăpăţânat şi ai început să mă cam plictiseşti.

— Sunt obişnuit.

— Eu nu.

Se duse la uşă şi o deschise. Din cealaltă aripă a casei se auziră râsete de bărbaţi.

— Acum, dacă eşti bun, te rog foloseşte-ţi farmecul în altă parte, ca să mă scuteşti de osteneala de a chema să te dea afară.

— Încă o întrebare, domnule doctor. De ce a ales tocmai ziua aceea de martie ca să fugă? A avut vreun vizitator în ziua aceea, sau cu o zi înainte?

— Vizitator?

Reuşisem să-l iau prin surprindere.

— Nu ştiu nimic de niciun vizitator.

— După câte am înţeles, Clarence Bassett o vizita regulat aici.

Se uită la mine, cu ochii voalaţi ca o pasăre bătrână.

— Ai cumva un spion plătit printre angajaţii mei?

— Mult mai simplu. Am vorbit cu Bassett. De fapt,

el m-a introdus în problemă.

— De ce n-ai spus de la început? Îl cunosc bine pe Bassett.

Închise ușa și făcu un pas spre mine.

— Te-a angajat ca să cercetezi ce e cu aceste crime?

— Toată povestea a pornit de la o fată care dispăruse și s-a transformat în crimă înainte de a o găsi. Pe fată o chema Hester Campbell.

— Cum, dar o cunosc pe Hester Campbell. O cunosc de ani de zile de la club. I-am dat slujbă surorii ei. Hester Campbell e una din victime?

— A fost omorâtă în bătaie cu un vătrai, ieri după-masă.

— Și ai motive să crezi că a omorât-o doamna Graff?

— Isobel Graff e implicată, dar nu știu cât de mult. După toate aparențele a fost de față la crimă. Bărbatul ei se pare că-i recunoaște vinovăția. Dar asta nu e concludent. Isobel ar putea fi victima unei înscenări. Mai e și altă posibilitate, să fi fost folosită drept instrument în aceste crime. Adică să le fi comis, fizic, dar să fi fost incitată să le facă de către altcineva. E cumva receptivă la astfel de sugestii?

— Cu cât știu mai multe despre mintea omenească, cu atât știu mai puțin.

Încercă să zâmbească, dar suferi un eșec trist.

— Am prevăzut că o să-mi pui întrebări ipotetice.

— Încerc să mă abțin, domnule doctor. Dar se pare că dumneavoastră le atrageți. Și nu mi-ați răspuns la întrebarea despre vizitele lui Bassett aici.

— Păi, nu-i nimic neobișnuit în aceste vizite. Venea la doamna Graff în fiecare săptămână, mi se pare, câteodată și mai des, când îl chema ea. Erau foarte

aproiați, de fapt au fost și logodiți cândva, acum mulți ani, înainte de căsătoria ei actuală. Câteodată mă gândesc că mai bine s-ar fi măritat cu Clarence, decât cu bărbatul cu care s-a măritat. Are o înțelegere aproape feminină, de care ea are mare nevoie. Niciunul dintre ei nu e capabil să stea singur. Împreună, dacă s-ar fi putut căsători, poate ar fi format o pereche potrivită. Avea un ton elegiac.

— Ce vreți să spuneți că niciunul dintre ei nu e capabil să stea singur?

— În cazul doamnei Graff ar trebui să fie clar. A fost victima unor crize de schizofrenie încă de când avea paisprezece-cincisprezece ani. Într-un sens, a rămas și acum o fetiță într-un trup aproape îmbătrânit, incapabilă să facă față cerințelor vieții de adult.

Adăugă cu o urmă de amărăciune:

— A primit foarte puțin ajutor din partea lui Simon Graff.

— Știți ce i-a cauzat boala?

— Etiologia acestei boli este încă un mister, dar cred că știu câte ceva despre acest caz particular. Și-a pierdut mama de mică, și Peter Heliopoulos n-a fost un tată prea înțelept. A împins-o către maturitate, dar în același timp a lipsit-o de contacte adevărate cu oamenii. Din punct de vedere social, devenise soția lui chiar înainte de a ajunge la pubertate. I s-a cerut să facă eforturi ca să-și joace rolul de mică gazdă, a fost un instrument împins de ambiția lui imensă. Un instrument însă foarte vulnerabil. Aceste eforturi erau prea mari pentru cineva predispus poate la schizofrenie încă de la naștere.

— Dar cu Clarence Bassett ce e? E și el bolnav mintal?

— N-am niciun motiv să cred așa ceva. E directorul

clubului pe care-l frecventez, nu pacientul meu.

— Ați spus că e incapabil să stea singur.

— Am vrut să spun din punct de vedere social și sexual. Clarence e tipul celibatarului perpetuu, tipul celui care dă serate pentru alții, omul mulțumit să stea deoparte în viață. Interesul lui față de femei se limitează la fete tinere și la anormale ca Isobel, care n-au reușit să treacă de faza copilăriei. Toate astea sunt reacții tipice, parte din sistemul lui de adaptare.

— Adaptare la ce?

— La propria lui fire. Slăbiciunea îl face să evite centrele agitate ale vieții. Din nefericire această adaptare a fost serios zguduită, acum câțiva ani, de moartea mamei sale. De atunci bea foarte mult. Aș îndrăzni chiar să presupun că alcoolismul lui în esență mimează gestul sinuciderii. Își îneacă literalmente durerea. Cred că ar fi bucuros să fie în mormânt, alături de mama lui iubită.

— Nu-l considerați un pericol latent?

După o pauză de gândire, doctorul răspunse:

— Poate da. Dorința de moarte este pronunțată ambivalentă. Poate fi îndreptată împotriva ta însuși sau împotriva altora. Se știe că incapabilii au încercat să se realizeze prin violență. Jack Spintecătorul, de exemplu, este probabil un om cu o puternică componentă feminină care încearcă să și-o anuleze distrugând femei în carne și oase.

Cuvintele abstracte zburătăceau și ricoșau ca niște lilieci în camera luminată de ultima lumină a apusului.

— Vreți să spuneți că Clarence Bassett ar putea fi un ucigaș în masă?

— În niciun caz. Am vorbit numai în general.

— De ce v-ați mai ostenit?

Îmi aruncă o privire complexă. Era în acea privire și

înțelegere, și cunoaștere tragică, și oboseală. Își irosise viața în Grajdurile Augiene și nu mai avea nicio nădejde în acțiunile omului.

— Sunt bătrân, spuse el. Noaptea stau treaz, în orele de gardă, și fac speculații despre posibilitățile umane. Ești familiarizat cu teoriile mai noi, interpersonale, din psihiatrie? Cu conceptul de *folie à deux*?

I-am spus că nu.

— Nebunie în doi, așa s-ar putea traduce. Nebunia, violența pot lua naștere dintr-o relație între indivizi, chiar dacă componentele relației, luate în mod individual, sunt inofensive. Speculațiile mele nocturne i-au luat în considerație și pe Clarence Bassett și pe Isobel. Acum douăzeci de ani, relația dintre ei s-ar fi putut finaliza într-o căsătorie reușită. O astfel de relație se poate însă și înăcri și degrada, și poate degenera în ceva infinit mai rău. Nu spun că așa trebuie să fie. Dar e o posibilitate care merită să fie luată în considerație, o posibilitate care ia naștere atunci când două persoane au în subconștient aceeași dorință ascunsă. Aceeași dorință de moarte.

— Bassett a vizitat-o pe doamna Graff înainte de fuga ei, anul trecut în martie?

— Cred că da. Va trebui să verific registrele.

— Nu vă deranjați, o să-l întreb personal. Spuneți-mi, domnule doctor, mai aveți și altceva pe care să vă bazați în afară de aceste speculații?

— Poate că am. Dar dacă aș avea, n-aș vrea și nici n-aș putea să-ți spun.

Își ridică mâna în fața obrazului, într-un gest șovăitor de apărare.

— Mă copleșești cu întrebări, domnule, și văd că nu mai au sfârșit. Sunt bătrân, ți-am spus. Asta e, sau

mai bine zis a fost ora mea de masă.

Deschise ușa a doua oară. L-am mulțumit și am ieșit. L-am auzit trântind ușa grea în urma mea.

CAPITOLUL 31

Era noapte de-a binelea când am ajuns la Malibu. La locul de parcare al clubului Channel era o singură mașină, un Dodge prăpădit, de dinainte de război, cu numele lui Tony înscris pe volan. În club, în jurul bazinei, nu se vedea nimeni. Am bătut la ușa biroului lui Clarence Bassett și n-am primit niciun răspuns.

Am străbătut galeria și am coborât treptele până la bazin. Locul părea complet pustiu. Eram, mai mult ca sigur, ultimul musafir rămas de la petrecere.

Am profitat de această împrejurare ca să intru cu forța în *cabaña* lui Simon Graff. Ușa se închidea cu un yale ușor de deschis. Am intrat și am aprins lumina, așteptându-mă să găsesc pe cineva înăuntru. Dar camera era goală, mobilele la locul lor, pozele strălucitoare și nemișcate pe pereți, în afara timpului.

Timpul curgea prin mine, ascuțindu-mi nervii, încingându-mi arterele, impalpabil în gură ca și respirația. Aveam sentimentul viu pe care-l simți câteodată în ultimele ceasuri ale unui caz greu, sentimentul că dacă vrei, poți să vezi după colț și chiar în străfundul întunecimii din ființele omenești.

Am deschis ușile gemene dinspre vestiare. Fiecare vestiar avea o ușă în spate care dădea într-un coridor, spre dușuri. Vestiarul din dreapta conținea un dulap cenușiu de oțel și niște costume bărbătești de plajă. Cel din stânga, care probabil aparținea doamnei Graff, era complet pustiu, cu excepția unei bănci de

lemn și a unui dulap gol.

Am aprins lumina din tavan, fără să știu prea bine ce caut. Era ceva vag și totuși precis: o semnificație bine definită a ceea ce se-ntâmplase în noaptea aceea de primăvară când scăpase Isobel și murise prima fată. *Timp de o secundă*, spusese Isobel, *am fost acolo înăuntru, uitându-mă la noi prin ușă și ascultându-mă. Dă-mi te rog ceva să beau.*

Am închis ușa de la vestiarul ei. Obloanele erau sus, distanțate bine și neînchise, ca să se aerisească cămăruța fără ferestre. Ridicându-mă în vârful picioarelor puteam să mă uit printre crăpături în cameră. Probabil că Isobel Graff trebuise să se urce cu picioarele pe bancă.

Am tras banca până la ușă și m-am urcat pe ea. La vreo douăzeci de centimetri sub crăpătura la care ajungeam cu ochii, la marginea unuia din obloane, erau o serie de urme care semănau cu niște mușcături, și în jurul lor o aureolă ștersă de ruj de buze, înnegrit de vreme. Am examinat și interiorul stîngiei de lemn moale și am găsit urme similare. Prin minte mi-a trecut un spasm de durere, ca o sfoară cu noduri, trăgând după ea o imagine. Durere pentru femeia care stătuse în întuneric, pe această bancă, uitându-se în cameră prin crăpăturile din oblon și mușcând lemnul de disperare.

Am stins lumina, am trecut în cameră și m-am oprit în fața litografiei gen Matisse care înfățișa Coasta de Azur. Simțeam o nostalgie teribilă pentru lumea aceea strălucitoare și pașnică care de fapt n-a existat niciodată cu adevărat. O lume unde nu trăiește și nu moare nimeni, sub ochiul unui soare care nu apune niciodată.

În spatele meu cineva își drese delicat glasul. M-am

întors și l-am văzut în ușă pe Tony, cu ochii mici în lumină. Își ținea mâna pe revolver.

— Domnul Archer, dumneavoastră ați spart ușa?

— Eu am spart-o.

Clătină din cap a mustrare și se aplecă să se uite la stricăciunea pe care o făcusem. Broasca avea în curmeziș o zgârietură strălucitoare, și lemnul era ușor adâncit. Arătătorul bont și negricios al lui Tony mângâie zgârietură și adâncitura.

— Asta n-o să-i placă lui domnul Graff, e nebun după *cabaña* lui, și-a mobilat-o el singur, nu ca ceilalți.

— Când și-a mobilat-o?

— Anul trecut, înainte de începerea sezonului de vară. El și-a adus zugravii, a făcut-o lună și a pus înăuntru numai lucruri noi.

Avea o privire serioasă, neagră, neclintită.

— Tot dumneavoastră ați fost și ăla care a spart lacătul de la poartă?

— Eu am fost ăla. Se pare că azi sunt într-o dispoziție distructivă. Are vreo importanță?

— Poliția zicea că da. Căpitanul Spero m-a tot întrebat de nu știu câte ori cine a spart poarta. Au mai găsit un mort pe plajă, știați, domnule Archer?

— Carl Stern.

— Da. Carl Stern. Într-o vreme a fost managerul lui nepotu-meu. Căpitanul Spero zicea că e omor din ăla în bandă, dar eu nu știu ce să zic. Dumneavoastră ce credeți?

— Mă îndoiesc

Tony se așeză pe vine în ușa deschisă. Părea că îl stingherește ideea de a sta în *cabaña* lui Graff. Se scarpină iar în cap și-și trecu degetul mare și arătătorul peste brazdele din obraz care îi închideau

gura ca într-o paranteză.

— Domnu Archer, ce s-a-ntâmplat cu nepotu-meu Manuel?

— A fost împușcat și omorât aseară.

— Asta știu. Mi-a spus căpitanul Spero că e mort, împușcat în ochi.

Tony își atinse pleoapa ochiului stâng cu arătătorul drept. Fața lui ridicată semăna cu o mască mortuară de lut crăpat.

— Ce-a mai spus Spero?

— Nu știu. M-a întrebat, zice, Manuel avea dușmani? Da, i-am zis, avea unul mare și lat, pe nume Manuel Torres. Ce știu eu de viața lui, de prietenii lui? A fugit de mult de la mine și a mers pe drumul lui, drept la dracu, să-l plimbe cu mașina aia joasă.

Prin masca indiană, stoică, îi luceau ochii de o durere neagră, vie.

— Nu știu, dar n-am putut să mi-l smulg pe băiatul ăsta de la inimă. Mi-era ca fiul meu, într-o vreme.

Umerii lui încovoiați se mișcau o dată cu răsuflarea. Spuse:

— O să plec de-aici, din locurile astea. Mi-aduce ghinion și mie, și la familie. Mai am încă prieteni la Fresno. Ar fi trebuit să rămân la Fresno, să nu fi plecat din Fresno. Am făcut și eu greșeala care-a făcut-o Manuel, am crezut că pot să vin și să iau ce vreau. Dar n-au vrut să mă lase să iau nimic. Nu mi-a mai lăsat nimic, nici nevasta, nici fata, nici pe Manuel.

Strânse pumnul și se lovi în umărul obrazului, uitându-se prin cameră plin de respect speriat, de parcă ar fi fost un bârlog de zei pe care îl profanase. Camera îi aminti ce îndatorire are fața de ea.

— Ce faceți aici înăuntru, domnu Archer? N-aveți dreptul să intrați aici.

— O caut pe doamna Graff.

— Păi, de ce nu spunei. Atunci nu mai era nevoie să spargeți ușa. Doamna Graff a fost aici acum câteva minute. Îl căuta pe domnu Bassett, doar că nu-i aici.

— Unde e doamna Graff acum?

— S-a dus jos pe plajă. Am încercat s-o opresc, n-arată prea bine. Dar n-a vrut să vină cu mine. Credeți că ar trebui să-i telefonez lui domnu' Graff?

— Dacă poți să iei legătura cu el. Unde-i Bassett?

— Nu știu, mai 'nainte își făcea bagajele. Poate pleacă în concediu. Totdeauna se duce o lună în Mexic când nu e sezon. Mi-a arătat multe poze colorate cu...

L-am lăsat vorbind în camera goală și m-am dus la capătul bazinului. Poarta din gard era deschisă. Șapte metri mai jos, plaja cobora până la apă, delimitată de linia unduitoare de spumă albă. Vederea oceanului îmi dădea un sentiment de greață; îmi aducea aminte de Carl Stern plutind în chip de cadavru.

Pe linia de spumă se ridicau valurile ca niște arătări și cădeau apoi ca niște ziduri. Dincolo de ele, aluneca spre mal un zid șovăitor de ceață. Am coborât scările de ciment și am fost întâmpinat de o frântură de sunet suflat spre mine printre bubuiturile valurilor. Era Isobel Graff vorbind cu oceanul, cu vocea ca un țipăt de pescăruș. Îl sfida să vină, s-o ia. Stătea ghemuită în genunchi, exact la limita valurilor, și amenința cu pumnul apa bolborositoare.

— Hazna împruțită, nu mi-e frică de tine.

Profilul ei, întins înainte, avea o lucire albă și un ochi negru de foc. M-a auzit apropiindu-mă și s-a ghemuit la pământ, apărându-și fața cu brațul.

— Lasă-mă-n pace. Nu mă-ntorc. Mai bine mor.

— Unde-ai fost toată ziua?

Ochii negri și umezi se uitară la mine pe sub brațul ridicat.

— Nu te interesează, pleacă.

— Cred c-o să rămân cu tine.

M-am așezat lângă ea pe nisipul presat, atât de aproape încât ni s-au atins umerii. Se trase înapoi de la această atingere, dar nu mai făcu și altă mișcare. Capul ei de pasăre, negru și ciufulit, se răsuci dintr-o dată spre mine. Spuse cu propria ei voce:

— Bună.

— Bună, Isobel. Unde ai fost toată ziua?

— Pe plajă. Voiam să fac o plimbare mai lungă. O fetiță mi-a dat o înghețată, a plâns când i-am luat-o, sunt o hârcă bătrână. Dar asta a fost tot ce-am mâncat azi. Bătrânul ăla scârbos s-ar putea să fie acolo.

— Care bătrân?

— Țăla care s-a dat la mine când am luat somnifere. Când să adorm l-am văzut. Avea o răsuflare împutită ca a tatii când a murit. Și avea niște viermi care erau ochii lui.

Vorbea fără nicio intonație.

— Cine?

— Moș-Moarte cu barbă albă lungă și murdară.

Era într-o dispoziție urâtă, ambiguă. N-o luase razna prea tare, ca să nu-și dea seama ce spune, dar destul cât să spună ce spunea.

— S-a dat la mine, numai că eram prea obosită și m-am pomenit dimineața înapoi în același loc, cu aceiași oameni care curg reci și fierbinți. Ce să mă fac acum? Mi-e frică de apă. Nu suport să mă gândesc la mijloacele violente, și somniferele n-ajută la nimic. Te iau, pompează ceva în tine, te pun să te plimbi încoace și încolo, îți dau să bei cafea, și gata, te

pomenești de unde ai plecat.

— Când ai încercat să iei somnifere?

— A, de mult, când m-a silit tata să mă mărit cu Simon. Iubeam alt bărbat.

— Pe Clarence?

— Da, el a fost singurul pe care l-am iubit vreodată. Clare a fost așa de bun cu mine.

Zidul de ceață trecuse linia de spumă și era aproape deasupra noastră. M-am uitat în jos la fața ei, ridicată spre mine: o față palidă ca de stafie, cu două găuri negre în loc de ochi și încă o gaură în loc de gură. Era atinsă de boală și nu mai era de mult tânără, dar în noaptea cu ceață semăna mai mult a copil decât a femeie. Un copil neastâmpărat care s-a rătăcit, și în acest ocol s-a întâlnit cu moartea.

Își lăsă capul pe umărul meu.

— Sunt prinsă, spuse ea. Toată ziua am încercat să-mi fac curaj să intru în apă. Ce mă fac acum? Nu pot să îndur să stau mereu într-o cameră.

— În religia ta, sinuciderea este un păcat.

— Am făcut eu și păcate mai rele.

Am așteptat. Acum ceața era de jur-împrejurul nostru, un element compus din aer, apă și un frig suspect. Eram ca într-un limb în afara acestei lumi, unde se putea rosti orice. Isobel Graff spuse:

— Am făcut cel mai mare păcat din toate. Ei erau împreună în lumină și eu eram singură pe întuneric. Pe urmă lumina parcă era sticlă pisată în ochii mei, dar tot am văzut unde să trag. Am împușcat-o în vintre și a murit.

— Asta s-a întâmplat la voi în *cabaña*?

Dădu ușor din cap. Mai degrabă am simțit mișcarea decât am văzut-o.

— Am prins-o acolo cu Simon. S-a târât aici afară și

a murit pe plajă. Au venit valurile și au luat-o. Ce bine ar fi să mă ia și pe mine.

— Ce s-a întâmplat cu Simon în noaptea aia?

— Nimic. A fugit, ca în altă zi s-o facă iar și iar și iar. A fost îngrozit când am ieșit din camera din fund cu pistolul în mână. Pe el voiam de fapt să-l omor, dar a șters-o pe ușă.

— De unde ai avut pistolul?

— Era pistolul de trageri al lui Simon. Îl ținea la el în dulap. Chiar el m-a învățat să trag cu el, aici pe plajă.

Se mișcă neliniștită în îndoitura brațului meu.

— Acum ce crezi despre mine?

N-a mai trebuit să-i răspund. În ceața de deasupra capetelor noastre se auzea o voce care se deplasa dintr-un loc într-altul. O striga pe ea, Isobel.

— Cine e? Nu-i lăsa să mă ia.

Se întoarse în genunchi și mă prinse de mână. Mâna ei era rece ca un pește.

Pe treptele de ciment coborau pași și lumina unei lanterne. M-am sculat și m-am dus în întâmpinarea lor. Raza de lumină se undui spre mine. În spatele ei era silueta întunecată a lui Graff, înconjurată de un nimb. Din mâna cealaltă îi ieșea țeava lungă și subțire a unui pistol de trageri. Și eu eram deja cu pistolul în mână.

— Ești acoperit, Graff. Aruncă-l drept în fața ta.

Pistolul bufni înăbușit în nisip. M-am aplecat și l-am ridicat. Era un Walther nemțesc, de calibrul 22, unul din primele modele. Pistolul era încărcat. Neavând încredere în mecanismul de tragere, i-am pus cocoșul și l-am înfundat sub curea.

— O să iau și lanterna.

Mi-a dat lanterna. Am întors lumina în sus spre fața

lui și o clipă i-am văzut-o complet goală. Avea gura moale și strâmbă, ochii speriați.

— Am auzit-o pe nevastă-mea? Unde e?

Am măturat plaja cu lanterna. Conul de lumină se umplu de ceață învălurită. Isobel Graff fugi de el. Neagră și uriașă pe aerul cenușiu, umbra fugea înaintea ei. Parcă gonia o furie care o făcea să pară mică, o chinuia și-i maimuțarea toate mișcările.

Graff o strigă din nou pe nume și fugi după ea. M-am apropiat și eu și am văzut-o căzând, ridicându-se și căzând din nou. Graff o ajută să se ridice. Se întoarseră spre mine, cu mișcări încete și stângace. Isobel își târâia picioarele, întorcându-și fața din lumină. Brațul lui Graff în jurul taliei o împingea înainte.

Am scos pistolul din curea și i l-am arătat.

— Țsta e pistolul cu care ai împușcat-o pe Gabrielle Torres?

Aruncă o privire la pistol și dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic.

— Nu, spuse Graff. Să nu recunoști nimic, Isobel.

— A mărturisit deja, am spus eu.

— Soția mea este inconștientă din punct de vedere mintal. Mărturisirea ei nu este o probă valabilă.

— Nu, dar în schimb pistolul este. Secția de balistică a șerifului are probabil gloanțele care au ieșit din el. Pistolul și gloanțele, luate împreună, o să fie o probă de necontestat. De unde ai pistolul, Graff?

— Mi l-a făcut Carl Walther în Germania, acum mulți ani.

— Vreau să spun, în ultimele douăzeci și patru de ore. De data asta de unde l-ai luat?

Răspunse cu grijă:

— E al meu, l-am avut tot timpul, de peste

douăzeci de ani.

— L-ai avut pe dracu! Aseară îl avea Stern înainte de-a fi omorât. L-ai omorât ca să i-l iei?

— E ridicol.

— Ai pus pe cineva să-l omoare?

— Nu.

— Cineva l-a curățat pe Stern ca să pună mâna pe pistolul ăsta. Precis știi cine a fost și ar fi mai bine să-mi spui. Acum o să iasă totul la lumină. Nici chiar banii tăi nu mai pot opri acum nimic.

— Vrei bani de la mine? Îți dau bani.

Avea o voce tărăgănată, de dispreț, – pentru mine, și poate și pentru el.

— Eu nu sunt de vânzare ca Marfeld. Asasinul tău șef a încercat să mă cumpere. Acum e în clinică la Vegas și trebuie să justifice un cadavru.

— Știi asta, spuse Graff. Dar vorbesc de o sumă foarte mare de bani. O sută de mii de dolari bani gheață. Acum. Astă-seară.

— De unde să ai așa de mulți bani astă-seară?

— De la Clarence Bassett. Îi are în seiful din birou. l-am plătit aseară. Țsta a fost prețul pe care l-a cerut pentru pistol. Ia-i de la el, și sunt ai tăi.

CAPITOLUL 32

În biroul lui Bassett era lumină. Am bătut așa de tare că mi-am julit degetele. A venit la ușă numai în cămașă. Era alb ca varul la față, cu cearcăne vinete. La ochi semăna cu Lazăr ieșit din mormânt și părea că nu mă recunoaște.

— A, tu ești, Archer? Iar e vreo încurcătură?

— Cu tine, Clarence.

— A, sper că nu.

Abia atunci văzu perechea din spatele meu și încercă o carte mare.

— Vai, domnule Graff, ați găsit-o. Ce bine-mi pare!

— Nu mai spune! spuse Graff posac. Isobel i-a mărturisit tot acestui domn. Te rog să-mi dai banii înapoi.

Figura lui Bassett se transformă printr-un proces treptat. Rezultatul final al acestui proces a fost un rânjet larg și strâmb care semăna cu un rictus de cal mort.

— Nu știu dacă am înțeles bine. Dacă dau banii, o lăsăm moartă? Nu mai spune nimeni nimic?

— Ba spune tot. Dă-i banii, Clarence.

Bassett stătea în ușă crispat, barându-mi trecerea. Am văzut cum îi licăresc în ochii albaștri spălăciți planuri de acțiune și cum se sting.

— Nu sunt aici.

— Deschide seiful și o să ne convingem.

— N-ai autorizație să faci percheziție.

— Nici n-am nevoie. Doar vrei să colaborezi cu noi,

nu?

Ridică mâna la gât și se ciupi deasupra gulerului deschis al cămășii, întinzându-și pielea ridată și lăsând-o să revină.

— M-ați luat cam pe nepregătite. Sigur că vreau să colaborez. Doar n-am nimic de ascuns.

Se întoarse brusc, străbătu camera și luă din perete fotografia celor trei săritori. În perete era zidit un seif cilindric. Când a început să învârtă discul cromat ca să formeze cifra, am îndreptat revolverul spre el pentru orice eventualitate. Probabil că revolverul cu care îl omorâse pe Leonard era în fundul oceanului, dar putea să mai aibă un revolver în seif. Și totuși în seif nu erau decât bani, teancuri de bani înfășurate în benzi de hârtie de la bancă.

— Ia-i, spuse Graff, sunt ai dumitale.

— N-ar face decât să mă încurce. Și pe urmă, nici n-aș avea din ce să plătesc impozitul la suma asta.

— Râzi de mine. Nu se poate să n-ai nevoie de bani. Doar pentru bani lucrezi, nu?

— Am mare nevoie de bani, am răspuns eu. Dar nu pot să iau banii ăștia. N-ar fi ei ai mei, aș fi eu al lor. Mi-ar cere să fac tot felul de lucruri și ar trebui să-i ascult.

— Ar fi ușor de justificat, spuse Graff.

Se întoarse spre Clarence Bassett, cu ochi de basilisc. Bassett se lipi de perete. Frica de moarte îi invada figura și-i galvaniza trupul. Cu o lovitură, făcu să-mi scape revolverul din mână, se repezi în patru labe și reuși să pună mâna pe el. I l-am smuls din mână înainte de a-l apuca mai zdravăn, l-am ridicat de guler și l-am așezat pe scaunul de la capătul biroului.

Isobel Graff se prăbușise pe scaunul de la birou.

Stătea cu capul pe spate, și părul ei despletit curgea ca un ulei negru peste spătarul scaunului. Bassett evita s-o privească. Stătea strâmb, îngrămădit cât mai departe de ea, tremurând și suflând greu.

— N-am făcut nimic de care să-mi fie rușine. Am ferit o prietenă de consecințele propriilor ei acțiuni. Și soțul ei a găsit de cuviință să mă recompenseze.

— Asta-i cea mai frumoasă definiție a șantajului pe care am auzit-o până acum. Și când spunem șantaj, încă nu spunem nimic. Vrei cumva să spui că i-ai lichidat pe Leonard și pe Stern tot ca s-o protejezi pe Isobel Graff?

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Când ai încercat să dai impresia că Isobel a omorât-o pe Hester Campbell, făcea și asta parte din serviciul de protecție?

— N-am făcut așa ceva.

Femeia îngână:

— Clare n-a făcut așa ceva.

M-am întors spre ea.

— Te-ai dus la ea acasă în Beverly Hills ieri după-masă?

Dădu din cap că da.

— De ce te-ai dus?

— Mi-a spus Clare că e ultima cucerire a lui Simon. El e singurul care îmi spune, căruia îi pasă de mine. Zicea că dacă îi prind împreună, pot să-l silesc pe Simon să divorțeze. Numai că era deja moartă. Am intrat în casă și era deja moartă.

Vorbea supărată, ca și cum Hester Campbell i-ar fi făcut în ciudă.

— De unde ai știut unde stă?

— Mi-a spus Clare. Îi zâmbi cu recunoștință. Ieri dimineață, în timp ce Simon era în bazin.

— Toate astea sunt niște prostii, spuse Bassett. Doamna Graff are imaginație. Nici măcar nu știam unde stă, ești martor.

— Ai vrut să mă faci să cred că nu știi, dar știai foarte bine. O pusesesi sub urmărire, ai și amenințat-o. Nu-ți convenea să ajungă George Wall la ea cât era încă în viață. Dar era bine până la urmă să ajungă totuși. Și ăsta era rolul meu. Îți trebuia cineva care să-l conducă la ea și să-ți servească să dai vina pe el. În caz că nu-ți iese păcăleala, ai trimis-o și pe doamna Graff acolo, ca să fii mai sigur. S-a realizat proiectul numărul doi, cel puțin pentru Graff și genialele lui cohorte au prins de minune. Ți-au dat un ajutor prompt și dezinteresat, ca să se șteargă urmele crimei.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, spuse Graff din spatele meu. Doar nu sunt eu răspunzător pentru tâmpiunile lui Frost și ale lui Marfeld. Au acționat fără să mă consulte în prealabil.

Stătea singur în ușă fără să intre, ca și cum n-ar fi vrut să-și asume niciun rol în discuție.

— Erau agenții dumitale, i-am spus eu, și ești răspunzător pentru ceea ce făceau. Sunt complici prin tănuire la omor. Și dumneata ar trebui să fii băgat în aceeași oală cu ei.

Încurajat de ruptura noastră, Bassett spuse:

— Păi sigur, ce să faci și dumneata? Arunci momeala, poate se prinde ceva. După cum știi, țineam la Hester Campbell. N-aveam nimic împotriva ei, niciun motiv să-i fac vreun rău.

— Nici nu mă-ndoiesc că țineai la ea, în felul tău, cine știe cum. Probabil că erai chiar îndrăgostit de ea. Totuși, ea nu era îndrăgostită de tine. A încercat să vadă dacă-i merge, și i-a mers. În septembrie te-a

lăsat cu buza umflată și ți-a luat și cel mai valoros obiect pe care-l aveau.

— Sunt sărac. N-am obiecte valoroase.

— Mă refer la acest pistol.

I-am arătat pistolul Walther, în așa fel încât să nu-l poată ajunge.

— Nu știu exact cum ai pus mâna pe el prima dată. Dar a doua oară cred că știu cum ai făcut. A trecut pe la multă lume în ultimele patru luni, de când ți l-a furat Hester din seif. Ea i l-a dat prietenului ei, Lance Leonard, El nu era în stare să ducă singur șantajul până la capăt, așa că l-a cooptat pe Stern, care avea experiență în chestii de-astea. Stern avea și legături care-l puneau la adăpost de zdrahonii lui Graff, dar nu și de tine. Într-o privință te admir, Clarence. Ai fost al dracului de tare să te dai la Stern, chiar dacă-l muiasem eu înainte. Mai tare decât Graff cu armata lui particulară.

— Nu l-am omorât eu, spuse Bassett. Știi doar că nu l-am omorât eu. L-ai văzut când a plecat.

— Da, dar ai plecat și tu după el. Și nu te-ai întors decât ceva mai târziu. Ai avut timp să bagi un glonte în el la locul de parcare, să-l înghesui în mașină și să duci mașina pe faleză; acolo i-ai tăiat gâtul și l-ai aruncat în apă. A fost un efort remarcabil pentru un om de vârsta ta. Probabil aveau mare nevoie să-ți iei înapoi pistolul. Erai așa de ahtiat după o sută de bătrâne?

Bassett se uită peste umărul meu la seiful deschis.

— N-are nicio legătură cu banii.

Era prima dată când recunoștea ceva.

— Nici nu știam că are pistolul în mașină, până n-a încercat să tragă în mine. L-am lovit cu levierul și a căzut. Sau eu pe el, sau el pe mine. L-am omorât în

legitimă apărare.

— Gâtul nu i l-ai tăiat în legitimă apărare.

— Era un om rău, un criminal, care se amesteca în lucruri pe care nu le-nțelegea. L-am distrus așa cum distrugi un animal periculos.

Era mândru că-l omorâse pe Stern. Îi strălucea fața de mândrie. Era ridicol.

— Un gangster, un traficant de narcotice, - ce, era mai important ca mine? Eu sunt un om civilizată, de familie bună.

— Va să zică i-ai tăiat gâtul lui Stern. L-ai împușcat pe Lance Leonard în ochi. L-ai zdrobit țeasta lui Hester Campbell cu vâtraiul. Există și metode mai bune să dovedești că ești civilizată.

— Au meritat-o.

— Recunoști că i-ai omorât?

— Nu recunosc nimic, N-ai dreptul să mă intimidezi. Nu poți să dovedești nimic împotriva mea.

— O să dovedească poliția. O să te urmărească, o să găsească martori ca să te încolțească, o să găsească revolverul cu care l-ai omorât pe Leonard.

— Nu mai spune!

Se ținea bine, îi mai ardea să fie sardonice.

— Sigur că da. O să le arăți șanțul în care l-ai aruncat. Ai și început să trăncănești. Rolul de profesionist cu nervi de oțel nu e genul tău și n-ar trebui să încerci să-l joci. Aseară, când s-a terminat totul și erau morți toți trei, a trebuit să bei o sticlă întreagă ca să scapi de gândul la ceea ce-ai făcut. Cât crezi că o să rezisti într-o celulă, fără nicio sticlă?

— Mă urăști, spuse Bassett. Mă urăști și mă disprețuiești, nu-i așa?

— Cred că n-o să-ți răspund. Dar te rog pe tine să-mi răspunzi la o întrebare. Ești singurul care poate să

răspundă. Ce om e ăla care întrebuințează drept unealtă o femeie bolnavă? Ce om e ăla care o trimite pe Gabrielle pe lumea cealaltă ca să stoarcă niște bani de pe urma morții ei?

Bassett se zvârcoli deodată într-un gest de protest. Se răsuci cu toată partea de sus a trupului, făcând mișcarea să semene cu o convulsie. Spuse cu fălcile încleștate:

— Habar n-ai de nimic

— Atunci lămurește-mă tu.

— Ce rost are? N-ai să înțelegi niciodată.

— Ba înțeleg mai bine decât crezi. Am înțeles că l-ai spionat pe Graff când era nevastă-sa la sanatoriu. L-ai văzut că se întâlnește cu Gabrielle în *cabaña*. Știai precis că are un pistol în dulap. Tot ce știai și ce-ai mai aflat i-ai spus lui Isobel Graff. Probabil că ai și ajutat-o să fugă de la sanatoriu și i-ai dat cheile de care avea nevoie. Toate astea, una peste alta, se numesc omor prin instigare de la distanță. Asta am înțeles. Nu-nțeleg însă ce-ai avut cu Gabrielle. I-ai făcut avansuri și ți-a suflat-o Graff? Sau pur și simplu pentru că ea era tânără și tu îmbătrânești, nu suportai s-o vezi că trăiește și ea în lumea asta?

Bassett se bâlbâi:

— N-am avut nicio legătură cu moartea ei.

Dar se întoarse pe scaun, ca și cum l-ar fi apucat de ceafă o mână puternică. Se uită acum prima oară la Isobel Graff, repede, cu un aer vinovat.

Isobel stătea dreaptă, nemișcată ca o statuie. O statuie a Dreptății oarbe și schizofrenice, întorcându-i privirea lui Bassett cu ochi împietriți.

— Ba da, Clarence.

— Nu, vreau să spun că nu ăsta era planul meu. Nici nu mă gândeam la șantaj. Nu ea voiam să fie

omorâtă.

— Dar cine voiai să fie omorât?

— Simon, răspunse Isobel Graff. Simon trebuia să moară. Dar eu am stricat totul, nu, Clare? Din cauza mea totul a ieșit pe dos, nu Clare?

— Fii cuminte, Belle.

Era prima oară când Bassett i se adresa direct.

— Nu mai spune nimic.

— Voiați să vă împușcați bărbatul, doamnă Graff?

— Da. Clare și cu mine trebuia să ne căsătorim.

Graff pufni de indignare sau de râs. Isobel se întoarse spre el.

— Să nu îndrăznești să râzi de mine. M-ai închis și mi-ai furat averea. M-ai tratat ca pe o vită de dus la târg. Ridică glasul: îmi pare rău că nu te-am omorât.

— Ca să trăiți fericiți, tu și cu vânătorul tău de zestre mâncat de molii, până la adânci bătrâneți?

— Am fi putut să fim fericiți, spuse ea. Nu-i așa, Clare? Mă iubești, Clare, nu-i așa? M-ai iubit tot timpul?

— Tot timpul, spuse el.

Dar avea o voce goală, fără simțire, și ochii îl erau stinși.

— Acum dacă mă iubești, te rog fii cuminte, Belle.

Tonul răstit și neprietenos îi dezmințea cuvintele.

O respinsese, și Isobel avu deodată o intuiție șovăielnică, dar profundă.

— Te știi eu, spuse ea răgușit, fără intonație. Vrei să dai vina pe mine pentru toate. Vrei să mă bage în camera din care nu mai ai voie să ieși niciodată și să arunce cheia. Dar și tu ești de vină. Tu mi-ai spus că dacă îl omor pe Simon, în flagrant... în flagrant delict... n-au ce să facă decât să mă închidă câțva timp. Cum, nu mi-ai spus așa, Clare? Nu mi-ai spus

tu?

Bassett nu-i răspundea și nici nu se uita la ea. Ura îi schimonosea obrazul, ca o mască strânsă de cauciuc. Isobel se întoarse spre mine.

— Așa că vezi, pe Simon trebuia să-l omor. Fetița era numai un animal cu care... un animăluț cu picioarele desfăcute. N-aveam de ce să omor un animăluț frumos.

Se opri, apoi spuse cu o surpriză ciudată:

— Dar am omorât-o. Am împușcat-o și am zdrobit legăturile. Mi-a apărut deodată, pe întuneric, după ușă. Mi-a apărut ca o imagine a păcatului, în care ea era sursa răului. Babalâcul scârbos se dădea la ea. Și atunci am zdrobit legăturile. Clare s-a supărat pe mine. El n-a văzut ce lucruri urâte făcea.

— Nu era și el acolo?

— A venit pe urmă. Eu încercam să șterg sângele. Mi-a umplut cu sânge podeaua curată. Încercam să șterg sângele când a intrat Clare. Probabil că aștepta afară și a văzut-o când s-a târât. S-a târât afară ca un cățeluș alb și a murit. Și Clare s-a supărat pe mine. A țipat la mine și m-a dat afară.

— De câte ori ai tras în ea, Isobel?

— Numai o dată.

— În ce parte a corpului?

Lăsa capul în jos cu o pudoare forțată.

— N-aș vrea să spun, în public. Ți-am mai spus.

— Gabrielle Torres a fost împușcată de două ori, întâi în partea de sus a coapsei și apoi în spate. Prima rană n-a fost fatală, nici măcar gravă n-a fost. Al doilea glonte i-a străpuns inima. Al doilea glonte a omorât-o.

— Eu am tras o singură dată.

— Nu te-ai dus după ea pe plajă s-o împuști din

spate?

— Nu.

Se uită la Bassett.

— Spune-i, Clare. Știi că nu puteam să fac asta.

Bassett se uită la ea s-o înghită, dar nu spuse nimic.

Avea ochii bulbucați ca două balonașe pale, umflate de o presiune dinăuntru capului.

— De unde să știe, doamnă Graff?

— Pentru că el a luat pistolul. Eu l-am lăsat pe jos în *cabaña*. El l-a luat și a ieșit după ea.

Presiunea făcu să țâșnească cuvintele din gura lui Bassett:

— N-o ascultați. E nebună... aiurează. Nu eram nici la zece kilometri...

— Ba erai, Clare, spuse ea liniștită.

În același timp se întinse peste birou și îl pocni peste gură cu sălbăticie. Bassett încasă lovitura cu stoicism; în schimb femeia începu să plângă. Spuse printre lacrimi:

— Aveai pistolul la tine când ai ieșit după ea. Pe urmă te-ai întors și mi-ai spus că e moartă, că am omorât-o eu. Dar că n-o să spui la nimeni, pentru că mă iubești.

Bassett își plimbă privirea de la ea la mine. Din colțul gurii îi pornea în jos o dâră de sânge, ca o crăpătură roșie în masca lividă. Limba, ca un vierme orb, începu să amușine sângele.

— Tare aș bea ceva, dragul meu. Vorbesc, dar dă-mi întâi să beau.

— Un minut. Tu ai împușcat-o, Clarence?

— A trebuit.

Vocea lui deveni o șoaptă care de-abia se mai auzea, ca și cum îngerul responsabil cu înregistrarea

faptelor ar fi ascuns microfoane în toată încăperea. Isobel Graff spuse:

— Mincinosule, te prefăceai că ești prietenul meu. M-ai lăsat să trăiesc ca într-un iad.

— Te-am ferit de un iad mai rău ca ăsta. Era în drum spre casa tatălui ei. Și-ar fi dat drumul la gură imediat.

— Vasăzică pentru mine ai făcut totul, mincinos ordinar! Tânărul Lochinvar a făcut totul de dragul frumoasei Ambrozia Heliopoulos, fiica Vestului de aur!

Acum în sfârșit intuiția obscură se transforma în înțelegere. Nu mai plângea. Vorbea cu patimă.

— Numai pentru el, am spus eu. A scăpat pleașca când în loc să vă omorâți bărbatul ați tras în Gabrielle. A întrezărit posibilitatea unui premiu de consolare, dacă poate să-l convingă pe Graff că dumneavoastră ați omorât-o pe Gabrielle. Condițiile erau ideale pentru înscenare, atât de ideale încât v-a convins și pe dumneavoastră.

Pe Bassett îl scutură din nou o convulsie de protest, lăsându-l cu gura strâmbă.

— N-a fost de loc așa. Nici nu m-am gândit la bani.

— Atunci ăștia din seif ce sunt?

— Sunt singurii bani pe care i-am primit sau pe care i-am cerut. Aveam nevoie ca să plec, voiam să mă duc în Mexic și să rămân acolo. Nici nu m-am gândit la șantaj până nu mi-a furat Hester pistolul și nu le-a spus criminalilor ăloră. Ei m-au silit să-i omor, cum de nu-nțelegi, ei cu lăcomia și cu indiscreția lor. Mai devreme sau mai târziu tot s-ar fi redeschis dosarul, și ar fi ieșit adevărul la iveală.

M-am uitat la Graff pentru confirmare, dar plecase din prag. Cadrul ușii se deschidea spre întuneric. I-am spus lui Bassett:

— Nimeni nu te-a silit s-o omori pe Gabrielle. Nu puteai s-o lași să plece?

— Uite, n-am putut. Se târa spre casă pe plajă. Eu pornisem toată povestea și tot eu trebuia s-o termin. N-am suportat niciodată să văd un animal rănit, nici măcar o insectă, un păianjen.

— A, omori din milă?

— Nu, văd că nu pot să te fac să înțelegi. Eram acolo, numai noi doi, pe întuneric. Valurile bubuiau și ea gemea și se târa prin nisip. Goală și plină de sânge, fata asta pe care o cunoșteam de ani de zile, încă de când era un copil nevinovat. Situația era oribilă. Nu-ți dai seama, trebuia să-i pun capăt într-un fel. Nu mai puteam s-o văd cum se târăște.

— Și ieri a trebuit s-o omori pe Hester Campbell?

— Nici ea nu era mai bună. Se prefăcea că e nevinovată, mi s-a strecurat sub piele. Îmi zicea unchiu' Clarence, se prefăcea că mă iubește și de fapt nu voia decât pistolul de la mine din seif. I-am dat bani, m-am purtat cu ea ca și cum ar fi fost fata mea, și ea m-a trădat. E tragic când vezi fete tinere cum cresc ca să ajungă niște vulgare, niște mincinoase, niște libidinoase.

— Și atunci ai grijă ca nu cumva să crească.

— Mai bine moarte.

M-am uitat în jos la fața lui. Nu era o față neobișnuită. Era cât se poate de normală, plată, de om trecut de a doua tinerețe, ușor caricaturală din cauza dinților prea lungi și a ochilor bulbucați. Nu era fața tipică de om rău, așa cum o vede lumea. Și totuși, era o întruchipare a răului, târâtă de o dorință vagă dar înflăcărată, către fapte întunecate care mai apoi îi stârnesc oroare.

Bassett ridică ochii spre mine ca și cum eram hăt

departe și comunicam cu el prin telepatie. Apoi se uită la mâinile pe care le ținea îndesate pe genunchi. Mâinile se smulseră din încheștare și degetele începură să se întindă și să se strângă pe coapsele lui înguste.

Am ridicat receptorul de pe birou și am chemat comandamentul poliției. Au tipicul lor în astfel de lucruri. Voiam să scap odată.

Când am pus receptorul la loc, Bassett s-a aplecat spre mine;

— Ascultă, dragul meu, spuse el politicoș, mi-ai promis ceva de băut. Vreau să beau ceva, orice.

M-am dus la barul mobil de la celălalt capăt al biroului și am scos o sticlă. Dar Bassett a avut parte de un sedativ mai puternic. În momentul acela a intrat pe ușa deschisă Tony Torres. Mergea gârbovit, târșându-și picioarele, cu Colt-ul greu în mână. Ochii lui erau de un negru prăfos. Flacăra a fost scurtă și palidă, dar bubuitura a fost grozavă. Capul lui Bassett s-a răsturnat pe o parte. Așa a și rămas, sprijinit de umăr.

Isobel Graff se uita la el cu o mirare prostească. Apoi s-a ridicat și și-a agățat degetele de gulerul bluzei. Și-a sfâșiat bluza până jos, dezgolindu-și pieptul în fața revolverului.

— Omoară-mă. Omoară-mă și pe mine.

Tony clătină solemn din cap.

— Domnu' Graff a spus că domnu' Bassett a omorât-o.

Își băgă revolverul în toc. Graff intră în spatele lui, cam încurcat. Călcând ușor, ca un cioclu, Graff străbătu camera până la biroul unde stătea Bassett. Întinse mâna și atinse umărul mortului. Cadavrul se răsturnă, scoțând un sunet când atinse podeaua.

Fusese un fel de scâncet, ca strigățul slab și depărtat al unui copil care-și cheamă mama.

Graff sări înapoi speriat, ca și cum atingerea lui electrică ar fi dat afară viața din trupul lui Bassett. Într-un sens, așa și era.

— De ce l-ai mai băgat și pe Tony? am întrebat eu.

— Mi s-a părut soluția cea mai bună. Până la urmă rezultatul ar fi fost aceeași. I-am făcut lui Bassett un serviciu.

— Dar nu lui Tony.

— Nu vă îngrijiți de mine, spuse Tony. De doi ani, acum în martie se împlinesc doi ani de când trăiesc numai pentru asta, să-l prind pe ăla care a omorât-o. Nu-mi pasă dacă mă mai întorc vreodată la Fresno sau nu.

Se șterse pe fruntea udă cu dosul palmei și-și scutură sudoarea de pe mână. Spuse politicoș:

— Îmi dați voie domnilor, să ies puțin afară. E cald aici. O să stau pe-aproape.

— Eu n-am nimic împotrivă, i-am spus.

Graff se uită la el cum iese și se întoarce din nou spre mine cu siguranță reînnoită.

— Am observat că n-ai încercat să-l oprești. Aveai pistol, ai fi putut să împiedici omorul.

— Crezi?

— Cel puțin acuma ce e mai rău n-o să apară în ziare.

— Adică faptul că ai sedus o minoră și la o adică ai fugit lăsând-o în plata Domnului?

Îmi făcu șșșt! și se uită nervos primprejur, dar Tony era prea departe ca să audă.

— Nu mă gândesc numai la mine.

Își aruncă ochii semnificativ la nevastă-sa, care stătea pe jos în cel mai întunecos colț al camerei. Era

cu genunchii strânși la bărbie. Își ținea ochii închiși și era la fel de tăcută și de nemișcată ca Bassett.

— E cam târziu acum să te gândești la Isobel.

— Nu, nu, n-ai dreptate. Are mare putere de recuperare. Am văzut-o și mai rău ca acum. Dar nu poți s-o silești să apară în fața unui tribunal, nu poți să fii așa de inuman.

— N-o să trebuiască. Procesul cu bolnavi se poate ține și într-o odaie de spital. Dumneata însă va trebui să înfrunți mânia publicului.

— De ce? De ce să mai sufăr? Am fost victima unui lăgo. Nu știi ce-am avut de îndurat în această căsnicie. Sunt o personalitate creatoare, aveam nevoie de puțină drăgălășenie, de puțină gingășie. Am făcut dragoste cu o femeie tânără, asta e singura mea crimă.

— Ai aprins chibritul care a declanșat toată povestea. Aprinsul unui chibrit poate fi o crimă, dacă ia foc casa.

— Dar n-am făcut nimic rău, nimic ieșit din comun. Câteva escapade, ce-i așa de rău în asta? Doar nu vrei să mă ruinezi pentru un fleac ca ăsta? E drept să mă faci pe mine țăp ispășitor, să-mi distrugi cariera? Așa crezi?

Elocvența lui avântată era lipsită de convingere. Graff trăise prea mult printre actori. Era un cetățean al orașului imaginar, o fațadă falsă, proptită cu bârne.

— Nu-mi mai spune mie despre dreptate, Graff. De aproape doi ani ascunzi un omor.

— Am suferit îngrozitor în acești doi ani. Am suferit destul și am plătit destul. M-a costat enorm.

— Mira-m-aș. Ai abuzat de calitatea ta ca să-l plătești pe Stern. Ai abuzat de corporație ca să-i plătești pe Leonard și pe Hester Campbell. Frumoasă

treabă, dacă-ți reușește, să-i plătești pe șantajști din bugetul alocat de stat.

Probabil că nimerisem la țintă. Graff nici n-a mai încercat să protesteze. Se uita la prețiosul pistol din mâna mea. Era singurul obiect fizic care putea servi drept dovadă, ca să fie și el implicat în proces. Spuse cu glas stăruitor:

— Dă-mi pistolul.

— Ca să mă omori?

Undeva pe șosea, deasupra acoperișului, se auzi urletul unei sirene.

— Mai repede, spuse el. Vine poliția. Scoate gloanțele și dă-mi pistolul. Ia banii din seif.

— Îmi pare rău, Graff, dar am altceva de făcut cu pistolul. E justificarea lui Tony pentru omucidere.

Se uită la mine ca la un nebun. Nu știu cum m-oi fi uitat eu la Graff, dar l-am făcut să lase ochii în jos și să se întoarcă. Am închis seiful, am format cifrul și am pus la loc fotografia celor trei săritori. Prinși în zbor neclintit, cele două fete și băiatul se avântau între ocean și pustiul luminos al cerului.

Urletul sirenei se apropia și se auzea din ce în ce mai tare, ca un animal pe acoperiș. Înainte de a intra oamenii șerifului, am pus Walther-ul pe jos, lângă mâna întinsă a lui Bassett. Experții în balistică aveau să facă restul.

SFÂRȘIT